Cl. 49556
1296
T·11554

అభీష్టవరదాయనమః.

[illegible]

இஃது,

திரிசிரபுரம் சைவஸமாஜத்தில்

[illegible] பிரசங்கிக்கப்பட்டது.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பிடி [illegible] திருக்கரிய [illegible]
வடி [illegible]
கடி [illegible] அருளினன் மிகுகொண்டு
வடி [illegible] வழிபடுவார் [illegible]

திருச்சிற்றம்பலம்.

Printed at the A. L. V. Press

Popham's Broadway

MADRAS.

1883.

(All rights Reserved.)

உ

சிவமயம்.

ஸ்ரீவைதிகவாரணாயநம:

விக்நஹராராதனை.

ஞாங்கரேந்து நளினமலர்க்கரக்
காங்கயற்குமுன் றோன்றுங்கரிமுகன்
வீங்குபாயவினை கெடுத்தாட்கொள்வான்
ஓங்கவென்றலை சூடுவோப்பாதமே.

அட்டயகை வடிவுடையான் பூமனைப்போன்
றகல்வரியா னப்பாலுக் கப்பாலானன்
கட்டவிழ்ந் கூவிளமாலைச் செல்வனன்றிக்
கனவிலுநம் பிரிவறியா மாயன்கூற்றை
யட்டவிநாச் சொரூபத்தா னுள்ளத்தாறு
மடிபணிவோ னம்பிகா நாதன்பெற்ற
சிட்டனவன் சுந்தரப் பேரைங்கையாவான்
சீரடியைச் சென்னிமிசை சேர்த்துவாழ்வாம்.

சபையார்களே !

இன்று ஒரு பெரிய விஷயத்தைப் பற்றிப்பேச ... ற்றி ரேம். அவ்விஷயத்தை நினைக்குந்தோறும் அதின் பெ... யும் அதையெடுத்தாள்வதிலெமக்குள்ள அற்பவல்லமை... யெம்மனதில்தோன்றி அச்சத்தையே மேலுமேலும்விளைக்கின்றன. பெரியவர்களாகிய உங்களது எண்ணிதான விசேஷத்தாலும் உறையுணர்விருந்த ஒருவனின் திருவருளாலும் எம்மாலியன்றமட்டில் சுருக்கமாய் பிரஸங்கிக்க யத்தனிக்கிறோம். இப்பிரசங்க அருமையையாரேனுமறியாவிடில் அவர்கள... விஷயத்தை எடுத்தாள்வதில் எமக்குசக்திபோதாதென்... நபிக்க வேண்டியதேயொழிய இவ்விஷயத்துச்சேனும்...

கற்பிக்கக்கூடாது. ஏதேனும்தெரியாவிட்டால்தெரிந்துகொள்ள வேண்டிய முறையுடன் தெரிந்துகொள்ளலாம். இன்றேல் ஸ்வயமாக நோடீஸ் போட்டுக்கொண்டேனுங்கேனும் பிரஸங்கம் செய்யலாம். பிரஸங்கம் முடிவுபெறும்வரையில் எவ்விதச் சந்தடியும் செய்யாவண்ணம் பிரார்த்திக்கிறோம்.

விக்ரஹ ஆராதனம் செய்வதுபிசகோ அல்லது நியாயமோ என்பதைஇன்றுசொல்லப்போகிறோம். விக்ரஹஆராதனமென்பது உலகத்தில் என்னபொருளில் ஸாதாரணமாய் வழங்குகிறதென்றுபார்க்கும்போது, பிரதிவிசம்பந்தமானஒருபதார்த்தத்தால், அதாவது, கல், மண், மரம், முதலியவற்றால்அமைந்த உருவத்தை ஸர்வலோக நமஸ்கிருதனை கடவுளாக எண்ணி ஆராதிப்பது என்றுபுலப்படுகிறது; அப்படிச்செய்யுமாராதனம் நியாயமா? அல்லது அநியாயமா? என்று விசாரிக்கவேண்டிப் போது தொடங்குகின்றோம்.

விக்ரஹம் என்னும் ஸம்ஸ்க்ருத பதத்துக்கு பிரித்தல்என்று அர்த்தம். வியாகரணத்திலுள்ள, விக்ரஹம், ஸமாஸம், முதலியபாகுபாடுகளறிந்தோர்க்கு இது நன்றாய் விளங்கும். அல்லாமலும் தேசவிக்ரஹம், ஸந்தி விக்ரஹம், என்பனவாதி உலகவழக்கங்களறிந்தோர்க்கும் இவ்வுண்மை தெரியாமற் போகாது. பிரித்தல் என்றால் ஒன்றினின்றும் மற்றொன்றை விலக்குதல், அல்லது வேறுபடக்கூறல் என்றேபொருள் படும். ஆதலாலிங்கு, எதினின்றும் எதைப்பிரிதல், யார்பிரித்தல், ஏன்பிரித்தல், எப்படிப்பிரித்தல்என்பனவாதிபலகேள்விகள் பிறக்கின்றன. நமதுவிரோதிகளோ, உண்மையான கடவுளைத்தமது அக்ஞான விசேஷத்தால், கல்லாகவும், மண்ணாகவும் எண்ணி, அக்ஞாநிகள் பிரித்துச்செய்யும் ஆராதனமே, விக்ரஹாராதனமென்பார்கள். இப்படிச்சொல்வது ஏலாது! ஏ னெனில்! கல்லாகவும், மண்ணாகவும், கடவுளை, இவர்கள்அக்ஞானிகள் என்று கொண்டிருப்போர் ஆராதிப்பதுஉண்மையானால்,

ஊரிலுள்ளஎல்லாப்பொம்மைகளுக்கும் ஆராதனம் வேண்டும், எல்லா உருவங்களுக்கும் ஆராதனமில்லாது ஒரோமாதிரியான உருவங்களிலேயே ஆராதனம் நடந்துவருவதால் செய்யுமாராதனம் கல்லுக்கேனும், மண்ணுக்கேனும், கட்டைக்கேனும் அன்னியஉருவங்களுக்கேனுமில்லையென்பது ஸ்பஷ்டம். இந்தப்ரத்யேகமான உருவங்களை மட்டும் வணங்குவதேன்? பிறவற்றை ஒழிப்பதேன்? எனவிசாரிப்பதே உண்மையை அறிவிப்பதால்அதையோசிப்போம். இந்தஉருவம்யாருடையது என்னும் விருவே வெளிப்படலால் அதைவியவஹரிப்பதுஅவசியமாயிற்று. இந்தஉருவம், "வேறுவேறுருவும், வேறுவேறியற்கையும், நாறுநாறுயிர பியல்பினதாகி, ஏறுடையீசனிப்பவனியையுய்யக், கூறுடைமங்கையுந்தானும் வந்தருளி" எனப் பெரியவர்களால் துதிக்கப்பெற்ற பிரமாணத்தால், அந்த அந்த ஆன்மாக்கட்கு, அவரவரது பக்குவத்துக்குத்தகுந்தபடி அநுகரஞ்செய்ய, அவரவர் நினைந்த உருவோடும், தம்மைவிட்டெப்போதும் பிரியாத பெற்றியையுடையதயவேயாகிய [illegible] லகமாதாவுடனும், தம்காலின்கீழ் ஒதுங்கிநின்று சேவகம் செய்யும் தர்மமேயாகிய இடபவாகனமுடனாய், பரமன்காட்டும் திருக்கோலமேயிது வென நன்கு விளங்குகின்றது. ஆகவே நாம்செய்யுமாராதனம், பரமகருணாசாலியான கடவுளது திருவுருக்கென்றே ஏற்படுகின்றது, ஆகவே விக்ரஹாராதன மென்பது, உண்மையில் கடவுளது உருவத்திருமேனியை அவரது அறிதற்கரியதன்மையினின்றும் வேறுபடுத்தி, நாம், மோக்ஷஇன்பத்தை முன்னிட்டு ஆராதிப்பது என்று வெளியாகின்றது.

அருவத் திருமேனியோ, இத்தன்மையதெனநினைக்கவும் சொல்லவும் அரியதாய் "சொற்பதங் கடந்த தொல்லோன் உள்ளத்துணர்ச்சியிற் கொள்ளவும்படான், கண்முதற்புலனாற் காட்சியுமில்லான்" என்று புகழ்ப்பெற்ற பரமன்சேர்ந்தனும் ஓர்கோலமாதலால் ஆராதனத்துக்கு அஸாத்யமாயிருப்பதோடு பற்றியும்; அருவமும் உருவம்போலவே பரமன்கேவல

ஒரு திருமேனியென்றும், பரமன் "சிவனுருவருவுமல்லன்" என்றுதுதிபெரும்பழம் பொருளென்றும், காணப்படுவதபற்றியும்; உருவமே நமக்கெல்லாம் நன்றாயுணர்ந்தாராதிக்க ஸாதனமாவதாலும்; உருவாராதனமே ஆராதனத்துள் நமக்கு லக்ஷியமாகின்றது. அந்த உருவத்தைமனதாலெண்ணி தியானிக்கக்கூடாதோவெனில், அது அஸாத்தியமென்று யாவருமே ஒப்புக்கொள்வார்கள். அதாவது, மனதோ நிமிஷத்துக்கு நிமிஷம் மாறிக்கொண்டும் நண்ணியதாய மிருப்பதால் எப்போதும் ஒருபாங்காகவே இருக்கக்கூடிய பிரதிவிம்பத் தபதார்த்தால் செய்து வணங்குவதே சுலபமாகும். பிரதிவிம்பந்த பதார்த்தத்தால் செய்யும் வணக்கத்துக்குத் தோஷம்சொல்லி வருபவர், மனதை எவ்விஷயத்தில் லக்ஷியமெனகாட்டுவார்? மனதும்ஜடம், பிரதிவியும்ஜடம்: மனதும் மாறுதலுடையது. பிரதிவியும் மாறுதலுடையது, செய்யும் ஆராதனத்தால் ஸுகமடைவதுமனதுமல்ல, பிரதிவியுமல்ல இவற்றிற்கப்புறப்பட்ட ஆன்மாதான். அல்லாமலும் மனதாலும், பிரதிவிஸம்பந்த பூர்தேகப்ராங்கிய ரூபத்தைத்தானே எண்ணவேண்டும். அப்படியிருக்க விக்ரஹாராதனம் கூடாதென்று எப்படிச்சொல்லலாம்.

கடவுளுக்கு ரூபமே கிடையாது; அரூபமேதான் என்று கிறிஸ்தவர்களும், மகமதியர்களும், பிரம்மஸமாஜத்தாரும், வேதஸமாஜத்தாரும், நேற்று தான்தோன்றித் தம்பிரானாயுய்க் கிளம்பித்தன் பேச்சுசாதுரியத்தால் பலரையும்மயக்கி வசப்படுத்தும் பிரபுவின் அடியாராகிய "ஸமரஸஸமாஜத்தாரும்" சொல்லுவார்கள்.

கடவுள்ரூபத்தைத்தான் சொந்தமாக உடையவரென்றுயாரும் சொல்லவில்லையாகையால்அவர்களதுவழக்குவெற்றிபெறாது. விக்ரஹார்த்தமே ரூபம், அரூபம் இவற்றைக் கொள்வதாகும், நமதுகொள்கை. அம்மட்டில் கூட மேற்படியோர் ங்கீகாரஞ் செய்யாவிடில் பின்வரும் விஷயத்துக்குப்ப

ரிஹாரம் சொல்லவேண்டிவரும். கிறிஸ்தவர்களது, அபத்தக் களஞ்சியமா யேற்பட்டு அவிசேஷம்நிறைந்த சுவிசேஷமென்னும் புஸ்தகத்தில் சிலுவையிற் தொங்கின கிறிஸ்துமறுபடி உயிர்பெற்று கடவுளது வலதுபுறத்தி லுட்கார்ந் திருப்பதாகவும், மோசேஎன்னும் அன்னமிட்ட வீட்டில் கன்னமிட்ட மஹாபாதகனுக்குத் தன்சொந்தக்கையால் கடவுள் பத்துக் கட்டளைகளையும் எழுதித்தந்ததாகவும், கடவுள் சென்றுமலையிலுட்கார்ந்திருப்பதாகவும், சொல்லியிருப்பதால், ரூபமேகிடையாதென்று கிறிஸ்தவர்கள்சொல்லும் பேச்சு பொய்ப்பேச்சும் புனைசுருட்டுமாகவேமுடிகின்றது. மேல்,மகமதியர்களது வேதமாகிய கோரான் எப்படிவந்ததென்றால் மகமூதுவுக்கு குகையில் கடவுளே கொடுத்ததாகவும், அப்போதவருடன்நேரநேரப்பேசினதாகவும்,சொல்லியிருக்கிறது;அல்லாமல்பிரதமஸ்ரிஷ்டியின்போது கையால் மண்ணைப்பிடித்ததாகவும், மற்றும் உள்ள விபரங்கள் வெளிப்பட்டுக் கடவுளுக்கு ரூப முண்டென்றும்ஏற்படும்.பிரம்மஸமாஜ, வேதஸமாஜ, ஸமரஸமாஜ ப்ரபுக்களை நோக்கி, தியானம்பண்ணும்படிச்சொன்ன இடத்தில்

ఉమాసహాయం పరమేశ్వరం ప్రభుం త్రిలోచనం నీలకంఠం ప్రశాంతం ।
ధ్యాత్వా మునిర్గచ్ఛతి భూతయోనిం సమస్తసాక్షిం తమసః పరస్తాత్ ॥

என்றும் ஸ்ரீ கைவல்ய உபநிடதத்தின்படியே ரூபத்தையே தியானிக்கச் சொல்லியிருக்கிறதே எனில், குறுணிபதக்காய் விழிப்பார்கள். மேல், ஸமரஸஸமாஜம் என்னும் பெயர்கொண்டதால், நன்மை, தீமை, புண்யம், பாவம் என்பவற்றை ஒரேமாதிரியாய் எண்ணுவதுடன் ஆன்மாவை அநித்யமானதென்று சொல்லும் பௌத்தமும், நித்யமென்று சொல்லும் ஆத்மாவாதமும் ஒன்றேயெனக் கொள்ளும் புன்மதவாதிகளோடு நாம்பேசுவதும் கூடாதாகையால் அவர்கள் நிமித்தம் விரித்தெழுதாமல் விட்டு விட்டோம். இதுகாறும்யாம்கூறிவந்துள்ள பிரசங்க விசேஷத்தால் கடவுள், ஆன்மாக்கள்நித்தி[illegible] கொள்ளும் ரூபம்நமக்கு ஆராதிக்க அதிஸுலபமாதலால் [illegible] தைபிருதிவியின் ஸாமுதாயிகாரங்களில் தேர்வதெல் [illegible]

மைத்து ஆராதிப்பது அவசியந்தான். இனி, இதை, முறையே, சுருதி, யுக்தி, அனுபவமென்னும் மூவாற்றானும் நிலைபெறச்செய்வோம்.

சுருதி, யுக்தி, அனுபவங்களால் வியவஹரிப்பானேனெனில், இவற்றைத்தவிர ஒருவிஷயத்தைஸ்தாபிக்க, வேறு இடமில்லை. இம்மூன்றில் ஒன்றற்கேனும் விரோதமுண்டாகும் பக்ஷத்தில் எடுத்துக்கொண்டவிஷயம் வேறொன்றற்கு பூர்வபக்ஷமாய்விடும். பூர்வபக்ஷமென்றால், கீழ்ப்படியென்ற கருத்து.

சுருதியென்பது பரமகருணாசாலியான கடவுளால், ஆன்மாக்களாகிய வியாதிஸ்தர்களுக்கு அருளப்பட்ட பத்யபரிஹாரங்களாம்; வேதம் நான்குமே இதன் மூடய்ரு மென்றும், கடவுளே வேதபாஷ்யமாக உரைத்த ஆகமங்களும் ஜகத்தாரணார்த்தம் அவதரித்த சிமான்களாகிய பரமாசாரியர்களுரைத்த திவ்யவாக்குகளான தேவார, திருவாசகங்களும் உலகிலுள்ள பலமதஸ்தர்களாலும் புகழ்ந்துரைக்கப்பெற்று, எம்மதத்தவரிடத்தும், எச்சாதியாரிடத்தும் பொங்கருணையே அவதாரமென்னும் வண்ணம் விளங்கிய சைவரத்தினங்களாகிய பட்டணத்தார் முதலிய பெரியோரின் திருவாக்குகளும் மனு முதலியோர் செய்தருள ஸ்மிருதிகளும், வியாஸர்முதலிய தவச்சிரேஷ்டர்கள் செய்தருளிய வேதவிரோதமில்லாத புராண வாக்யங்களும், சுருதியென்பதன் கீழ்ச்சேர்த்து மொத்தத்தில் மேற்கோளென்று பெயர்சொல்லுவோம். மேற்கோளென்றால், மேலானது, அல்லது மேலானவர்களுடைய, கொள்கை, அபிமதம் எனப்பொருள்.

யுக்தியென்பது உயர்ந்தோரநுஸம்மதத்துக்கடங்கியும், உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல்விளங்கியும், பசுமரத்தடித்த ஆணிபோல்கேட்போர்மனதில் வேகமாய்ப்பாய நின்றும்உள்ளது.

அனுபவம் என்பது, நெடுநாளாக நல்லவர்களென்றும், பெரியோர்களென்றும் எல்லாராலும் புகழப்பெற்றவர்களால் கைவந்ததும், வருவதும் அநுபவக்கம் என்பதே. மருக்

தின் உண்மையை அறிய வைத்யபுஸ்தகத்தின் அநுமதியும், வியாதி நீங்கினேறது அநுபவமும், மருந்தின் தன்மையின்னது வியாதியின் தன்மையின்னது ஆதலாலிம்மருந்து இந்தவியாதியை நீக்கும் என்று காட்டக்கூடிய நியாயமும் அவசியமாவதுபோல் லிங்காராதனைக்கும், சுருதி, யுக்தி, அநுபவம், அவசியமாயிருக்கு. ஆதலாலினி அப்படியே கிரமமாய்விசாரிப்போம்.

1. மேற்கோள்—1. சுருதி.

1. ப்ருஹஜ்ஜாபால உபநிடதத்தில், “అహరహర్లిఙ్గే విశ్వే శ్వరం లింగం నమకచమకాభ్యామభిషిచ్య తదభిషేకోదకం త్రిః పీత్వా మహాపాతకేభ్యో ముచ్యతే । స శోకం [illegible] ముచ్యతే । సంసారబంధనాత్ [illegible] ఫలమన్నమన్యద్వా [illegible]” । என்றுசொல்லப்பட்டது. இதன் பொருள். தினந்தோறும், ஸர்வலோகநாதனுகிய ஸ்ரீ விசுவேசுவரனது திரு அடையாளமாகிய லிங்கத்தைப் பூஜைசெய்து, அந்த லிங்கத்தில் நமகசமகாதிமந்திரங்களால் அபிஷேகஞ்செய்து, அந்த அபிஷேகஜலத்தை மூன்றுதரம் பானம்செய்தவன் மகாபாதகங்களினின்றும் விடுபடுகிறான். அவன் சோகமடைவதேயில்லை. அல்லாமலும் ஸம்ஸார பந்தத்திலிருந்தும் அவன் தாண்டுகிறான். யாராயிருந்தாலும் ஸரி; அந்த லிங்கபூஜை யில்லாமல் சாப்பிடக் கூடாது அன்னமென்றாலும்ஸரி பழமானாலும்ஸரி வேறெதனாலும் ஸரி, லிங்கபூஜை யன்றியில் புசிக்கக்கூடாது; இவ நிவேதிதமன்னியில் அன்னங்களை யொருவன் புசிப்பானாகில் அவன் மேதஸ்ஸையே புசித்தவனுவான், என்பதேதான். ஆதலால்லிங்காராதனம் அதிக விசேஷமானதென்றும், அந்த ஆராதனம் செய்யாமலுண்போர் கொடிய பாபஜன்ம மடைவார்களென்றும் பெறப்படுகின்றது. ஆதலாலிப்பேர்ப்பட்ட ஜன்மத்துக்குத்தப்பிஉய்யவெண்ண முண்டானால், நீங்கள் லிங்காராதனம் செய்யாதிராதேயுங்கள், வேதவாக்கியைக் கேட்டீர்கள். ஜாக்கிரதையாயிருங்கள்.

2. ப்ருஹஜ்ஜாபாலத்தில் "ధిగ్భస్మరహితం ఫాలం-ధిగ్గ్రామమశివాలయం।ధిగనీశార్చనం జన్మ-ధిగ్విద్యామశివాశ్రయాం." என்றுள்ளது, இதன் பொருள், நீறில்லாநெற்றியைச்சுடு; சிவாலயமில்லாதகிராமத்தையும் கொளுத்து; சிவபூஜையில்லாத ஜன்மத்தையும்சுடு; சிவஸ்வரூபமில்லாத வித்தையையும் சுடு; என்பதே. இந்தச்சுருதிப்படிக்கும் சிவாலய பூஜை உத்ஸவாதிகளின் அவசியம் வெளிப்பட்டது.

3. சரபோபநிடதத்தில், "యో వామపాదార్పితపద్మనేత్ర స్తస్మై దదౌ చక్రమతీవహృష్టః తస్మై రుద్రాయ నమోஅస్తు." என்றுசொல்லியுள்ளது. இதன்பொருள் விஷ்ணுவின் கண்ணால் பூஜிக்கப்பட்ட இடது பாதமுள்ளவரும், அதனால் விஷ்ணுவுக்கு ஸன்மானமாக ஸுதரிசன மென்னும் சக்கரத்தை ப்ரஸாதித்தவரும் ஆனருத்திரனின் பொருட்டு நமஸ்காரம், என்பதே, இந்த உபநிடதம் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவே விக்ரஹாராதானம் செய்ததைக்காட்டுகின்றது. நண்பர்களே! எவ்வளவோ மேலானபதவியையும், தானவுயர்ந்தன யோக்யதையையும் பரிபாலன சக்தியையும் பெற்ற மஹாவிஷ்ணுவே விக்ரஹாராதனம் செய்தாரெனின் அவரினும் எவ்வளவோ அந்தஸ்துக் குறைந்தவர்களும், நினைப்பு, மறப்பு, சுகதுக்கங்களில் அதிகமாயுழல் பவருமான நமக்கென்னகேடு! கண்ணையும்பிடுங்கி அர்ச்சனைசெய்யும் தீவிரபக்தியைப் பார்த்தீர்களா! கண்ணைவிட அருமையானதென்ன உளது? அவ்வளவு அருமையானகண்ணையும் பிடுங்கி விஷ்ணுவே அர்ச்சித்தாரென்னும்போது அவர்க்கு விக்கிரஹாராதனத்தில் எம்மட்டில் பக்தி யுண்டென்று யோசியுங்கள். இந்த சுருதிவிக்கிரஹாராதனத்துக்கு ஸாதகமாவதுடன், அந்த ஆராதனத்துக் [illegible]ந்த பெரும்பதங்களையும் மேன்மையையும், ஆராதிப்பவர் அடைவாரென்பதற்கும் சாக்ஷியாகின்றதல்லவா?

4. பஸ்மஜாபால உபநிஷத்தில். "[illegible]" என்று தொடங்கி ஸெங்காரம் லிங்கவடிவாகிய சிவபூஜாமஹிமையும் பூர்த்தோரடையும்பலனும் ஏராளமாய்ச் சொல்லப்படுவதால் விக்கிரஹாராதனத்திற்கு மேற்பட்டது ஒன்றுமில்லை.

5. ருக்ஸம்ஹிதையில். "[illegible]" என்றுசொல்லியுள்ளது. இதின்கருத்தோ ஸமஸ்த தேவர்களும் சிவலிங்காராதனத்தால் தங்கள் பதவியங்களை யடைந்தார்கள். [illegible]மேதாகிய விஷ்ணுவோ சிவலிங்க பூஜையால் ப்ரமபதத்தை யடைந்தார், என்பதே. லிங்க ரூபமுடைய விக்கிரஹாராதனம் ஸாதகம் செய்யாவிடில், சதா, சுக, [illegible] நமனைவிட வேறு வழியோ தேவது!

6. ருக்வேதத்தில் "[illegible]" என்று சொல்லியுள்ளது. இதன்பொருள், சிவநிவேதிதம்செய்த பிரஸாதமே புசிக்கத்தக்கது. ருத்ர தீர்த்தமாகிய ஜலம்பாலிவைகளையே பானம் பண்ணத்தக்கது. ருத்ரனுக்குப் பூஜித்த நிர்மால்யபுஷ்ப கந்தாதிகளையே தரிக்கவேண்டும், (என்றுவரிசையாய்ச்சொல்லி) ஸத்ப்ராம்ஹணர்கள் சிவநிர்மால்யமே க்ரஹிக்கவேண்டியது ; என்றுமுறையிடலால் விக்ரஹாராதனமொன்றே மஹாயோக்கிய முள்ளதெனக் காணப்படுகின்றது.

இன்னும் "సద్యోజాతం ప్రపద్యామి సద్యోజాతాయవై నమో" என்பது முதலிய வேதமந்திரங்களால் ஸத்யோஜாதம் [illegible]

ய சிவனது ஐந்து முகங்களுக்கும் ஆராதனம் சொல்லியுள்ளது. அல்லாமலும் "త్రిసుపర్ణమయాచితం బ్రాహ్మణాయదద్యాత్" என்பது முதலிய வேத மந்திரங்களால் பிராம்மணனென்னும் சிவபெருமானுக்கு வில்வபூஜைசெய்தே சாப்பிடச் சொல்லியிருக்கிறது இன்னும், தைத்திரியத்தில், "ఋతగ్ం సత్యం పరంబ్రహ్మపురుషం కృష్ణపింగళం । ఊర్ధ్వరేతం విరూపాక్షం విశ్వరూపాయ వైనమోనమః" என்று சொல்லியுளது. "నమోహిరణ్యబాహవే, హిరణ్యవర్ణాయ, హిరణ్యరూపాయ" என்றும், "శిఖిం ... పురుషరూపధృక్" என்றும், "ఊర్ధ్వాయనమః, ఊర్ధ్వలింగాయనమః । హిరణ్యాయనమః, హిరణ్యలింగాయనమః సువర్ణాయ నమః, సువర్ణలింగాయనమః" என்றும், உள்ள அநந்த வாக்யங்களுமுண்டு. மேற்கூறிவந்த வேதப்ரமாணங்களை, மறுக்கயாராலும் முடியாது ஆதலால், லிங்காராதனத்துக்கு வேதத்திலாதாரமில்லையென்று பூச்சுக்காட்டும், பிரம்மலயாஜத்தார் முதலிய பேயர்களிடம் அகப்பட்டுக்கொண்டு லிங்கராராதனமில்லாத தோஷமடையாதீர்கள். இன்னும் எவ்வளவோ பிரபலமான வாக்யங்களுண்டு, காலதாமஸத்துக்கும் கிரந்தவிஸ்தாரத்துக்கும் அஞ்சி இம்மட்டில் வேதஆதாரங்களை நிறுத்தி மற்றையமேற்கோள்களையும் சுருக்கிச் சொல்லிவிட்டுப் பின்யுக்திகளையும் சொல்வேம்.

!! புராணங்கள்.

1. பிரம்மகைவர்த்தத்தில் "కాంస్యం సముద్భవ స్ఫాటికం లింగమా దారుశిలామయంచాపి హరిస్తుత్వా । సువర్ణలింగం ... మాద్యమగ్ర్యమ వాప్తవానేవపరంపదంతత్," என்றும்.

2. பாரதத்ரோணபர்வத்தில் "దేవదేవ స్త్వచిన్త్యాత్మా అజయోవ్య క్షరోక్షయః । సర్వరూపం భవం జ్ఞాత్వా లింగేర్చయతి తం ప్రభుం । తస్యాధికాం ప్రీతింకరోతి వృషభధ్వజః," என்றும்.

3. ஆனுசாசனிக பர்வத்தில், " యస్య బ్రహ్మా చ విష్ణుశ్చ త్వం చ శక్ర స్సహామరైః। అర్చయన్తస్స దా లింగం తస్మాత్ శ్రేష్ఠతరో హి సః॥" என்றும்.

4. ஆதித்ய புராணத்தில்.

"దేవస్య సగణాం చైవ గృహం సంనందికేశ్వరం। వినాయకంచ సంపూజ్య స్తుతిశ్శాస్త్రోక్త హరః। ఉత్సవం లింగ గ్రాహో విద్యం మహాదేవస్య యః॥" என்றும்; இன்னுமிப்படியே பதினெண்புராணங்களிலும் விக்ரஹாராதன ஸ்துத்யமாக யதேஷ்டம்சொல்லியுள்ளது. இது மட்டோ? அம்பாள்யார்? பரமசிவனுடைய கிருபையே யல்லவா அப்படி வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளது? பரமசிவனுக்குத் தாதான்மிய சக்தியாய் அக்கினியி லின்றும் பிரிக்கப்படாத சூடு போல் சிவத்துடன் கலந்து எல்லாவற்றுக்கும் தாயாய் விளங்குபவளல்லவா? பரமசிவனைவிட்டு அரைநொடி பிரிந்தாளேயானாலும் அவர்க்கு யாதொரு தொழிலுநடவாதே. இப்படிப்பிரிவற்ற அம்மையும் ஸ்ரீ கருணைவள்ளலினிடத்து அன்புமிகுதி கம்பாநதியில் வந்து அவளாலிங்க ரூபியாகப் பூஜித்ததாகவும் அப்போது பரமசிவத்தின் கருணையால் கம்பாநதி பெருகியதாகவும் அப்போதம்மையார் ஐயனைக்கட்டிக்கொண்டதாகவும் ஐயன் மணமகனாக தர்சனம் தந்ததாகவும் ஸ்காந்தத்தில் சொல்லியுள்ளது. ஒரு நிமிஷமும் சிவனன்றி வேறொன்றுமில்லாத அம்மைக்கும் அவனைப் பூஜிக்கவேண்டுமோ? அப்பேர்ப்பட்ட அம்மையே பூஜித்தாளென்றால் விக்ரஹாராதனத்திலும் மேலிட்டதென்ன உள்ளது?

!!! ஆசார்யாள் வாக்கு.

1. ஸ்ரீமத் மாணிக்க வாசகர். "ஆமாறுன் திருவடிக்கே யகங்குழையே னன்புருகேன்-பூமாலை புனைந்தேத்தேன் புகழ்ந்துரையேன் புத்தேளிர்-கோமானின் திருக்கோயில் தூகேன் மெழுகேன் கூத்தாடேன் - சாமாறே விரைகின்றேன்

ராலே சார்வேனே" என்றும், "ஏய்ந்தமா மலரிட்டு முட்டா ததோ ரியல்பொடும் வணங்காதே - சாந்தமார்முலைத் தையல் நல்லாரொடுந் தலைதடுமாறுகிப் - போந்தியான்றுயர் புகாவண மருள்செய்து பொற்கழலிணைகாட்டி - வேந்தனாய் வெளி யே என்மு னின்றதோ ரற்புதம் விளம்பேனே" என்றும்; "நினையப் பிறருக்கரிய நெருப்பை நீரைக்காலை நிலனை விசும் பைத் - தனையொப்பாரையில்லாத் தனியைநோக்கித் தழைத் துத் தழுத்தகண்டங் - கனையக்கண்ணீ ரருவிபாயக்கையும் கூப்பிக் கடிமலராற் - புனையப்பெறுவதென்று கொல்லோ என்* பொல்லாமணியைப் புணர்ந்தே" என்றும்; சொல்லி யிருப்பதுடன் தலங்கடோறும் சென்று எம்பெருமானைப்பா டியும், வேதத்துக்குப் பொருள் கேட்டகாலையில் ஸ்ரீநடராஜ ப்பிரபுவின் திருவுருவத்தைத் தமது அபிநயவிரலால் சுட்டிக் காட்டியுமிருப்பதாலும். (*பொல்லா = உளிபடா = பொழியா; மணி = ஸ்வயம்ஜோதி.)

2. ஸ்ரீவாகீசப்பிரபுவோ. "கற்றுக்கொள்வன வாயுள நாவுள - இட்டுக்கொள்வன பூவுள நீருள - கற்றைச் செஞ்சடை யானுள னாமுள-மெற்றுக்கோநம னால்முனி வுண்பதே" என் றுசொல்லி யிருப்பதாலும்.

3- எம்குருநாயனோ. "பிறப்பில் பெருமானைப் பின்றாழ் சடையானை" என்பது முதலிய பல்கோடி விஷயங்கள் சொ ல்லியிருப்பதாலும், அப்படியே ஸ்ரீ ஸுந்தரமூர்த்திப் பெரு மானும் ஏனையோரும் சொல்லியிருப்பதாலும், சொன்னவற றிற் கியையப்பல திருப்பதிகள்தோறும் சென்று சிவலிங்கப் பெருமானைத் துதித்திருப்பதாலும், இன்னும் நம்பெரியோர் கள் "மூவுருவின் முதலுருவா யிருநான்கான மூர்த்தியே முப்பத்து மூவர்களுந் - தேவர்களுமிக்கோருந் துதித்துப்போ ற்றும் செம்பவளத்திருமேனிச் சிவனே" எனவும் "குடங்கை நாம் பச்சிலையு மிடுவார்க் கிமையாக்குஞ்சரமும் - படங்கொ ளாயும் பூவணையும் தருவாய் மதுரைப்பரமேட்டி" எனவும்,

"காணாத உருவினுக்கும் அருவினுக்கும் காரணமாய், நீணாக மணிந்தார்க்கு நிகழ் குறியாம் சிவலிங்கம்" எனவும் பலவாறு துதித்திருப்பதாலும் விகரஹாரா தனத்திலும் மேற்பட்டது என்ன உள்ளது? இதுமட்டோ? "பிரியமிக வினைத்திலுக்கும் பிரமாணமாயமறை - தெரியவெடுத் தினிதுரைத்தல் சிவலிங்கார்ச்சனை ஒன்றே - உரியவெனப் பிறர்வடிவ முரைத்தது மற்றுண்டு கொலோ - அரியதவத் திருமைந்த அறையவெதவனி தன்மேலும்" என்றுமின்னுமெவ்வளவோ விதமாகவும் அருமையருமையாகத் துதித்த வாக்கியங்கள் பலவுண்டு; ஆதலாலிதை யிம்மட்டில் நிறுத்தி இனியுக்தியும் சொல்லுவோம்.

II. யுக்தி.

நாமோபாசபந்தமுள்ள பசுக்கள்! கடவுளோ மலத்தாக்கற்ற பசுபதி. ஆதலால் பதிக்குச்செய்யு மாராதனைத்தாலல்லது நாம்பாசநீக்க மடைவதில்லை. பதியையெப்படி ஆராதிப்பது? பதியைவிசாரித்தாலோ "அன்றுந்திருவுருவம் காணாதேயாட் பட்டேன், இன்றுந்திருவுருவம் காண்கிலேன், என்றும்தான், எவ்வுருவோனும் பிரானென்பார்கட் கென்னுரைப்பேன், எவ்வுருவோ நின்னுருவமேது" என்றபடியே அறிதற்கரிய அருமையாயிருக்கின்றது. இவ்வளவு அரியபொருளை எப்படி ஆராதிக்கலாம்! அவருடைய நிலலக்ஷணம் தெரியாமற்போனாலும் அவன் ஒருவழியும் கற்பிக்க இல்லையா என்று பார்ப்போம். கற்பித்திருப்பதாகவே காணப்படுகிறது. எப்படியெனில் ஆன்மாக்களுக் கருளின் நிமித்தங்கிருபையெடுத்து ரூபம் கொண்டருளுகின்றானல்லவா! அந்தரூபமேது வென்று பார்ப்போம். அது ரூபம், அரூபம், ரூபாரூபமென மூன்றாயிருக்கிறது. நாமோசிற்றறிவுடையோர். அரூபமினைத்தென்று கூடத்தெரியாதவர்கள். கடவுளை அரூபியாக ஆராதிப்பதைவிட அக்கடவுளது நிஜஸ்வரூபப்படியே ஆராதிக்கலாம். ஏனெனில் அரூபம் நமக்கு மனஸால் யூகிக்கமட்டும் கூடியதாய் இப்படியெனத்தெரியாமலிருக்கிறது. ரூபாரூபமும் அப்படியேதானுள்ளது. ஆதலால் ரூபமொன்றே தியானிக்க ஏற்

வாயுள்ளது. இந்தரூபத்தை எப்படித்தியானிப்பது? ரூபம் இதுவரை எதனிடத்தில்நாம்கண்டிருக்கிறோம் ? பிரதிவிக்குரூபமுண்டு; அப்புவுக்குரூபமுண்டு, தேய்வுக்கும் ரூபமுண்டு,வாயுவுக்கும் ஆகாசத்துக்குமப்படி ரூபமில்லை. இவ்வைந்தோம்யாவர்க்கும் புலப்பட்டிருக்கும்பெரும்பூதங்கள். இவைகளையேநாம்மனதால் நினைக்கமுடியும். ஏனெனில் அனுபவத்தில் கண்டிருக்கிறோம். ஆதலால் நமக்குத்தெரிந்த இப்பூதங்களால் கடவுளை ஆராதிக்கலாமே ஒழியவேறுவழிகாணோம். இவற்றுள் பிரதிவியே ஸ்திரமுள்ளது. ஆதலால் பிரதிவியிலேயே ஆராதிக்கவேண்டும். ஆதலால் விக்ரஹ ஆராதனம் ஒன்றுதான்ஆராதிக்கச் சிலாக்யமானவழி. இவ்வளவு சுற்றுவானேன், கடவுளது ரூபத்தை மனதால் தியானிக்கக்கூடாதோ என்றால், மனதைவிடப்பிருதிவி தாழ்ந்துபோகவில்லை யென்றுமுந்தியே சொல்லியுள்ளோம். அல்லாமலும் விக்ரஹாராதனத்தாலேயே தான் கடவுளது ரூபத்தைநன்றாய் ஆராதிக்கவேண்டும். ஏனெனில், சொல்லுவோம்; இன்றுநம்மை நெருப்புச்சுட்டதென்று வைத்துக்கொள்ளுவோம். அல்லது இன்றுசுக உஷ்ணமானவெந்நீரில் ஸ்நாநம்செய்ததாக வைத்துக்கொள்ளுவோம். நாளைக்குநமக்குஎங்காவது நெருப்பு கண்ணுக்குப்புலப்பட்டால் இன்று நெருப்புச்சுட்டவிஷயமும் அப்போது நாம்பாடுபட்டகஷ்டம் நமது ஞாபகத்துக்குவருமன்றோ ? இதேமாதிரி எங்காவது வெந்நீரைநாளைக்குக்கண்டால் இன்றுஸ்நானம்செய்ததும் அப்போதுண்டான ஆநந்தமும்நமது ஞாபகத்துக்கு வருமன்றோ ? இன்றுள்ளநமது அனுபவத்துக்கும் நாளையுள்ள நமது அனுபவத்துக்கும் வித்யாஸமுண்டென்பதுயாவருக்கும் தெரியுமல்லவா? நாளையதினம், இன்றையக்காரியம் ஞாபகத்துக்கும்வரும்போதுள்ள அனுபவம்கிட்டத்தட்ட இன்றைய அனுபவம்போலிருந்தாலும், நாளையதைவிட இன்றையஅனுபவம் ஆழ்ந்ததல்லவா ? நாளையஅனுபவத்தை எவ்வளவாகச் சொன்னபோதிலும் இன்றைய அனுபவம்போலுள்ளதாகுமா ? ஒருகவி தன்னுலான வுனூடியில் எவ்வளவுவார்த்தையால்

வர்ணித்தாலும் உள்ளதுள்ளபடி ஒருமலைச்சாரலின் அழகை வர்ணிக்கமுடியுமோ? அக்கவியின்மொழியைக்கேட்கும்நமக்கு நேரநேரப்பார்க்கும் அனுபவம்போன்ற அனுபவம் அப்போது வந்துவிடுமோ? மனத்தினால்செய்யும் ஒருதியானம் எவ்வளவு பலமானதானாலும், நேரநேரஉருவத்தைவைத்துக்கொண்டுதூங்கி யழித்துக்கொண்டு பார்த்துத்தொட்டு அனுபவிக்கு மனுபயதுக்காவது ஈடாவதெக்காலத்தேனுமுண்டோ? ஒருகோபககாரன் தன்தந்தைதாயருடன் முரட்டாட்டம்செய்து சட்டிபானைகளை உடைக்கும்போது நாம்ஸமாதானம்செய்யப்போவதாக என்னுவோம். இப்படிஎன்னும்போது, நிஜமாகநாம்போம்போது "எங்கேநமக்கும்இரண்டு பூசைவிழுமோ?" என்று தோன்றும்பயம், எவர்க்காவதுண்டாவதுண்டோ? இதவேயென்ன! நாம் ஒருசண்டையைப்பார்க்கிறோம்; அப்போது நம்மனதில் ஒருபீதியுண்டாகிறது. நாம்பார்த்தசண்டையையே புத்தகத்தில், உள்ளதுள்ளபடி யெழுதியிருப்பதைநமது நண்பனொருவன்படிக்கிறான். நமக்குச்சண்டையைப்பார்த்தபோது உடம்பிலிருந்தவேகமும், விறுவிறுப்பும் நமது நண்பனுக்கும் உண்டாகுமோ? இந்தமாதிரியுள்ள வித்யாஸங்கள் இன்றுனுக்குத்தான்தெரியும் என்பதன்றோ? நாமெல்லாருக்குமனுபவவேத்ய மல்லவா? ஆதலால்பிரத்யக்ஷ உருவாராதனமே மனத்தால்எண்ணிச்செய்யுமாராதனத்திலும் பலத்ததல்லவா? இன்னும்; எழுத்துக்களுள் வரிவடிவு ஒலிவடிவு இரண்டுண்டல்லவா? ஒருபாஷையைக்கற்பதற்கு எழுத்துக்களின் உதவியல்லாமல் முடியாது. எழுத்துக்களை வரிவடிவால் காட்டிக் காட்டி மனதில்பதிப்பித்தாலொழிய மனதில்பதியாது. தெரியாமற்றான் பள்ளிக்கூடங்களில் மாதக்கணக்காய் மணமேலெழுதப்பழகுவது? எழுதும்போது கண்ணுக்குவேலை, மனதுக்குவேலை, கைக்குவேலை, வாய்க்குவேலை. ஆகவேமனம் மொழி மெய்என்னும் மூன்றையும் செலுத்தினாலல்லது பாஷாக்ஞானம் வருவதில்லையல்லவா? அதுபோலவேதான் மனம்மொழிமெய்யென்னும்மூன்றையும்செலுத்திக்கடவுளுக்குப்ரீ

வடிவாகிய ரூபத்தைமணலாகிய விக்ரஹத்திலாராதித்தாலல்லது பாஷாக்ஞானம்போன்ற பேரின்பஞானமடைவதில்லை.

நம்மனதோ கட்டுப்படாதது. ஒன்றைவிட்டு ஒன்றில்தாவும். அப்பேர்ப்பட்டதை விக்ரஹாராதனத்தில் பழக்கினாலொழிய கடவுளது பாதாரவிந்தஸுகமனுபவிக்க ஏலாது. யூக்ளிட் என்றுபெயருள்ள புஸ்தகத்தைப் பாட்சாலையில் கற்று வரும் பிள்ளைகளுக்கு,வட்டம்,(Circle); அர்த்தவட்டம் (Semi-Circle); கோணம் (Angle) ; என்பனவாதி இன்ன இன்னவென்றுலக்ஷணம் (Definition) சொல்லியிருந்தும், யாது காரணத்தால் புஸ்தகம் முழுவதும், கோணம், திரிகோணம், வட்டம், சதுரம் இத்யாதிவரிவடி வமைத்திருக்கிறது ? அவ்வடிவு மனதிற்பதிவதற்குத் துணைசெய்வதாலல்லவா ? கடவுளையோ நகசிகைபர்யந்தம் அடையாளம் சொல்லியிருக்கின்றது. அவ்வளவு அடையாளங்களையும் ஏககாலத்தில் எப்படி தியானிப்பது ? அன்றியும் பிரத்யக்ஷத்தில் ஸ்வாமிபுறப்பாடும் கொட்டுமுழக்கும் கோயிலுமில்லாதுபோனால் எவனுக்காவது ஸ்வாமியென்றுஞாபகமாவது உண்டாகுமா ? தம்மார்பில் இருக்கும் பூணூலால் தன்னப்பனுக்கு நேர்ந்த செலவையும்மறந்துவிட்டுப்பூணூலெதற்காகப் போடப்பட்டதோ அந்த உத்தேசத்தையும் பயனற்றதாகச்செய்து, திறவுகோல் மாட்டவும் முதுகைஅரித்தால் சொரிவதற்குக்கொள்ளவும்ஏற்பட்டுள்ள இக்காலத்தில் விக்ரஹாராதனைமட்டும் போய்விட்டதேல் தெய்வமேயமுறலென்ன ? என்று ஸந்தேஹப்படவேண்டிய நிலைமையே உண்டாவதில் தடையென்ன ? இன்றுசாப்பிடும்போது நல்ல ஊறுகாய் அபூர்வமாயொன்றிருந்ததென்று வைத்துக்கொள்வோம்; அதைமோர்போட்டுக் கொள்ளும்போது சுவைத்ததாக எண்ணுவோம். நாளைமோர் போட்டுக்கொள்ளும்போது அதேஊறுகாய் ஞாபகம்வருமல்லவா ? சாப்பிடும் நேரம்போக மற்றநேரங்களில் பலவிதவியவஹாரம் செய்துவரும் நம்மனது இந்தஊறுகா யொன்றையே எப்போதும் நினைத்துக் கொண்டிருக்குமா ? இந்த உபமானம்போலவே தான் விக்ரஹாராதனமும். மோனைக்கண்டு மாத்திரத்திலுண்டாகும்

வாறுகள் ஞாபகம்போல், விக்ரஹத்தையும், கோயிலையும் கண்டதக்ஷணத்தில் கடவுளுடைய ஞாபகமும்வரும்.

அல்லாமலும் நினைத்தலென்றால் என்ன? முன்பார்த்திருந்த அல்லது அனுபவித்திருந்த ஓர்பதார்த்தத்தை மறுபடி ஞாபகத்துக்குக் கொண்டுவருவதேயல்லவா? நான் அந்தஊருக்குப் போக நினைத்தேன் என்னும்போது, போகும்வழி, போகும் விதம், போயடையப்போகும்ஊர், ஊரடைந்த காலாகக்கூடிய சுகஅசுகம் இவற்றை ஞாபகத்துக்கு கொண்டுவருவது என்றே யல்லவா பொருள்படுகின்றது? நம்மனதில் இதன்முன்னரே பதியாத ஒருவிஷயத்தை நினைப்பதெப்படி? முடியாதல்லவா? முதலில் நமக்கு நமதுமனதின்செய்கை பிரமாதமாகத்தான் தோன்றும். இல்லாததையெல்லாம் நினைப்பது மனதென்று நமக்கு முதலில்படுகிறது. சிறகில்லாதநாம், பறந்துபோவது போலும் எவ்வளவோதடவை எண்ணியிருக்கிறோம். இந்தவிஷயங்களையெல்லாம் ஆதாரமாய்க்கொண்டு அவைகளின் உண்மையறியாததால்தான்சிலர், "எல்லாம்பிராந்தி" என்னும்முடிவுசெய்துவிட்டனர்!! நாம்பறந்துபோவதுபோலவும், ஏழுகாலுடைய ஒருமனிதனைக்காண்பதுபோலவும்என்னும்போதெல்லாம், ஸாதாரணவிஷயங்களை என்றுமுள்ளதைவிட அதிகக்கிரமம் மனதுக்குக்கிடையாது. நாம்பாராதகோளாதவிஷயங்கள் நம்மனதில் தோன்றுவதுண்டுதான். ஜலத்தில்நெருப்பு திகுதிகென்றெரிவதாக மனமெண்ணும். இந்தமாதிரி ஸ்வேச்சையாய் மனந்திரிவதாகநமக்கெல்லாம் தோன்றினும் கொஞ்சம் ஆழ்ந்துபார்க்கும்போது மனதுசிறகொடிந்ததுதத்தளிப்பதும், நமது புலன்களால்நாம்காணாதவற்றைக்காணமுடியாது, நம்மனது ஒடுங்கிக்கிடப்பதும் நன்குவிளங்கும். நமது புலன்களால் நாமனுபவித்தவையான பலவிஷயாதாரங்களுக்குள்ளும் கட்டுண்டு கிடந்துவிழிக்கும் இம்மனது எவ்விஷயத்தில் சிலாக்யமோ பிருதிவியைவிட? நாமறியோம்!! நடுக்கடலில் தீப்பற்றியெரிவதாக நமது மனம்நினைக்கும். உண்மைதான். இந்தநினைப்பில் உள்ளகடல் நாம்பாராததோ? அல்லது

நெருப்பு நாம்பாராததோ? நமதாகிய இரண்டனுபவத்தை ஒன்றசேர்த்து எண்ணியதே ஒழிய மனதிங்கெதைச் செய்தது? லக்ஷம் எழுத்துக்களால் "கொன்ஹெடபுண்ஸிகலிஃc" என்று என் கையெழுதுமானால் லோகத்திலில்லாதபாஷை என்கைக்குத்தெரியுமென்னலாமோ? அல்லது அவ்வெழுத்துக்களை நான் ஒலித்த்தால் என்நாக்குப்புதுபாஷையை ஸ்ரிஷ்டித்துவிட்டதாகச் சொல்லலாமோ? ஆதலால் நம்மனது நாம் இதன்முன்னமே அனுபவியாத எதையுமறியாதென்பது திண்ணம். இதை இன்னும் ஊர்ஜிதப்படுத்துவோம். நாமறிந்தவரையில் எவ்வளவோ குருடர்களும் செவிடர்களும் உண்டல்லவா? இதைக்கூட மறுக்கயாவரும் வரமாட்டார்களே. நிறம்என்பதைப்பற்றிய நினைப்பு குருடர்களுக்கு உண்டாகுமோ? சங்கராபரணம், தேவகாந்தாரி என்னும் ராகக்ஞானம் செவிடர்களது மனதுக்குவிஷயமாகுமோ? இவற்றையெல்லாம் நாமாராய்ந்துகொண்டே போனால் நமது புலன்களுக்கியையவே தான்நமது நினைப்புமென்பது ஸ்பஷ்டமாய் விளங்கஇல்லையா? குருடர்செவிடரிடம் போவானேன்? இங்குள்ளயாவருக்கும் அனுபவவேத்யமாயுள்ள விஷயங்களையேசொல்லுவோம். நாம்பாராத ஒரு ஊரைப் பார்க்கும் போதும், பழகாதமனிதருடன்பழகும்போதும், நமது நிலைமைக்கேற்கநமக்கு மனத்தோற்றம் புதிதுபுதிதாயுண்டாவதில்லையோ? நமது பழக்கத்துக்கும் நமது எண்ணத்துக்கும் ஒரு அளவையுள்ள மாறுத அன்யோன்யபாவமிருக்கும் போது நாம் என்றும் எல்லாஎண்ணமும் அப்படியே நமது எல்லாப்பழக்கங்களுடனும் அன்யோன்யப் பட்டவைதான், அவற்றிற்கு அப்புறப்பட்டதன்று என்று என் நிர்மாணிக்கக்கூடாதோ? இதுமட்டுமோ? ஆடுமாடுகளைத்தின்னும் ஒருவனுக்கு அவைகளின் ருசிகளைப்பற்றிய எண்ணமுண்டல்லவா! அவற்றைத்தின்றதவன் அவற்றைத் தின்னுபவனுக்குண்டாம் எண்ணத்தை எப்படிக்கொள்வது? ஸதா, சாந்தம், பொறுமை இவற்றோடுகூடிய ஒருவனுக்கு, கோபம், படபடப்பு இவற்றோடுகூடியவனுக்குத் தோன்றும் எண்ணமெப்படியுண்டாகு

ம் ? தன்வயிற்றுப்பாட்டையேபார்க்கும் ஒரு அதிகாரிக்கு தயை என்பது எப்படி எண்ணத்திலுண்டாகும் ? விக்ரஹாராதனை செய்து அனுபவிந்துவரும் எம்போன்றோருக்குள்ள ஆனந்தத்தைப்பற்றி யிது செய்யாதோர்எம்மட்டில்நினைக்கக்கூடும்? இன்னுமிப்படியே யனந்தமுண்டாகையாலித்துடன் நிறுத்துகிறோம். இதுவரையில் சொல்லிவந்தஉண்மையால்,நம்மனதில் முன்னமேபதியாத ஒருவிஷயத்தை நமதுமனது எண்ணுமென்பது காலத்திரயத்து மில்லை யென்பது ஸ்பஷ்டமாய் விளங்குகிறது. நன்றாயோர் விஷயத்தைக் கவனியாதவனுக்கு அக்கவனத்தின் விளைவாகிய நினைத்தலைச் செய்ய முடியாது. உதாரணமாக; சிலராத்திரிகளில் நாம் தூங்கும்போது நமது கனவின் ஒருவன்வந்து அதிசயமான ஒருபதார்த்தத்தைக்காட்டினும் அதைநாம் தூக்கம்மேலிட்டுச் சிலசமயங்களில் அரைகுறையாய்ப் பார்ப்பது வழக்கமல்லவா ! அப்படிப் பார்த்துவிட்டுமறுநாள் அதேகனவன் அந்தபதார்த்தத்தைப்பற்றிப்பேசும்போது நான் நன்றாய்ப்பார்க்கவில்லை தூக்கக்கலக்கத்தில் கொண்டுவந்தாய்நாளைக்குப் பகலில்கொண்டுவா என்பதுவழக்கமன்றோ ! சிலகாலங்களில்நமக்குத்தூக்கம்வரும்போது யாராவது வந்தாவது சொல்லுவதோசொன்னான் என்னும்ஞாபகம்மட்டும் இருப்பதும் இன்னசொன்னான் என்பது தெரியாதிருப்பதும் வழக்கந்தானே. சிலஸமயங்களில், தூக்கக்கலக்கத்தில் நம்மிடத்தப்பிரியமுள்ளபாட்டிமார்கள்வந்தாலதை [illegible] ய்த்தால் வாயசைத்துத்தின்பதும் மறுநாள் இன்னதின்றோமென்பதுமட்டும்தெரியாமல்,தின்றதுமட்டும்ஞாபகத்துக்குவருவதுமுண்டல்லவா? சிலசமயங்களில் அவஸரமாகவொருகாரியத்தில் பிரயத்திக்கவேண்டியிருந்து அக்காரியத்திலேயேகவனமுயிருக்கக்காலிடறுவதும், அதைக்கூடகவனியாதுசெல்லுவதும்,காரியம்கைகூடியபின்பேரில் எங்கேயோ இடறிவிட்டது என்றுவருந்துவதும் வழக்கம்தானே. இப்படியெல்லாம்நமது புலன்களால் கிரஹிக்கப்பட்டபலவிஷயங்களும்அவ்வக்காலங்களில் நமது கவனம்வேறுவிஷயங்களிற் பலமாய்ச்சென்றுவிடுவதால், ஞாபகத்துக்குவருவதில்லையன்றோ ? ஆதலால்

ஒருபதார்த்தத்தை நன்றாயனுபவித்து வந்தவனுக்குத்தானே அப்பதார்த்தத்தைச்செவ்வையாய்நினைக்கக்கூடும்? நன்றாய்மனதில் ஒருவிஷயம் பதியவேண்டுமானால் நமது புலன்களை நன்றாய்பிரயோகப்படுத்தவேண்டும்.

ஒருவிஷயத்தை மனத்தில் நன்றாய்ப்பதிக்கவேண்டுமானால் கண்ணினது ஸஹாயம்வேண்டும். கண்ணானது ஒரு பதார்த்தத்தைப் பார்க்கும்போது அந்தப்பதார்த்தத்தின் நிஜஸ்வரூபம் நம்மனதில் நன்றாய்ப்பதியும். ரூபம் என்பதேபார்த்தல் என்னும் தொழிலோடு ஸம்பந்தப்பட்ட ஒருபெயராகையால் கண்ணினது உதவியாலேயே ஒருபதார்த்தத்தை மனதில் நன்றாய் பதிக்கக்கூடும். ஸ்பர்சமும் ஸாதகமாய் நிற்குமானால் பதிவு ஆழ்ந்திருக்கும். ஆதலால் ஸ்பர்சம், ரூபம் இரண்டும் சேர்ந்து அனுபவிக்கும் அனுபவம், அனுபவித்த பதார்த்தத்தின் ரூபத்தை நன்றாய் மனதில்பதிக்கும். ஸ்பர்சரூபங்களாகிய தொழிலுடனே வாயுந்தொழிற்பட்டு உச்சரிக்குமானால் பதிவு இன்னும் ஆழ்ந்திருக்கும். ஆதலால் விக்ரஹாராதனம் செய்து கண்ணுக்கும், கைக்கும், வாய்க்கும், தொழில்நடத்தினால் விக்ரஹத்தின் நிஜஸ்வரூபம் மனதில் நன்றாய்ப்பதியும்; விக்ரஹத்தின் நிஜஸ்வரூபம் பரமேசுவரன் அனுக்ரஹார்த்தம் கொண்டரூபமேயாதலால் பரமேசுவரன் திருவுருவம் விக்ரஹாராதனத்தாலேயேதான்மனதில்பதியும். பின்னர்தான்கைவல்யஉபநிஷத்தில் சொல்லும்வண்ணம் "ஏகாந்த ஸ்தானத்திலே, ஸுகாஸனத்திலிருந்து, சுத்தனாகி, நேராகிய கழுத்துத்தலையுடம்புடையவனாய், அத்யாச்சிரமஸ்தனாய், இந்திரியங்களைத்தடையுடக்கிப், பக்தியால் தனது ஆசார்யனை நமஸ்கரித்து, இருதய புண்டரீகத்தை மாசற்ற சுத்தஸ்தானமாக எண்ணி, அதன்மத்தியிலே, தெளிவுடையவராய், சோகமில்லாதவராய், எண்ணப்படாதவராய், வெளிப்படாதவராய், அனந்தரூபராய், சிவனாய், அமிர்தராய், பிரம்மஹயோனியராய், தத்பதமாய், ஆதிமத்தியாந்த விஹீனராய், ஏகராய், விபுவாய், சிதானந்தரூபராய், அரூபராய், அத்புதராய், உமாஸஹாயராய், பரமேசுவராய், பிரபு

யாய், முக்கண்ணராய், நீலகண்டராய்" தியானிக்கமுடியும்; இப்படியல்லாமல் விக்ரஹஆராதனத்தை நிந்தித்து மனதால் தியானிக்கமுடியாதோ என்று குதர்க்கஞ்செய்யும் வீணர்கள் வீண்ஜாலக்காரரே யொழியத்தியானிக்கச்சக்தியுள்ளவரேயன்று. இந்நிலைநான்விக்ரஹத்தைப் பார்த்துக்கொண்டேயிருக்கக் கண்ணுக்கு வேலையும், அபிஷேகாதிகளால் கைக்குவேலையும் அர்ச்சனை அபிஷேகாதிகளில்வாய்க்கு வேலையும், உண்டு. இந்த அருமையை எந்தவிதமாயெடுத்துரைத்தாலும் தடிப் புத்தியுள்ளவர்களுக்கு விளங்காதாதலால் நாம்சொல்வதில் சொத்தையும், சொள்ளையும் இருப்பதாகவே அன்றோசொன்னுவார்கள். ஆதலால் ஜாக்ரதையாயிருங்கள். இன்னும், சாகும்போது நம்முடைய ஞாபகம் தப்பிப்போவதுண்டு. ஆனாலும் நாம்செய்துவந்த கிர்த்யங்கள் நம்மைவிட்டுப்போவதில்லை. நாமிந்த விக்ரஹாராதன விஷயத்துக்காக இதுவரையில் பரபெட்டதில் சில விநோதங்கண்டோம். அதாவது, பிட்டில்வாங்கித் தந் தேறியஒருவர்சாகும்போது கையைப் பிட்டில்வாங்கும்போது நீட்டியதுபோலவே நீட்டி நீட்டிக்கொண்டு இறந்தார், ஸதா வலை பின்னும் செம்படவன் ஒருவன்சாம்போது நம்பார்த்ததில் வலைபின்னுவதுபோ லபிநயித்திறந்தான். பணாசையைப் பிடித்து லக்ஷக்கணக்காய்ச் சேர்த்துவைத்திருந்த ஒருவனை அவன்சுற்றத்தார் அலறுவதும் காதிற்படாமல் பணஞாபகமே கொண்டு, எடுத்தாறு-போச்சா - ரொம்பசெலவா-என்றுசொல்லிக்கொண்டிறந்தான். இன்னுமெவ்வளவோ விஷயங்களுமிப்படியே உண்டு. ஆதலால் நம்மனம்மொழிமெய் என்னும் மூன்றையும் விக்ரஹாராதனத்திலேயே செலுத்தித்தியானித்து வருவோமேயானால் சாகும்போது வேறு எந்த ஞாபகமும் வராது, நாம் விக்கிரஹாராதனத்தால் ஸம்பாதித்துக்கொண்ட பரமசிவபாதாரவிந்த த்யானமே வரும். இந்தத்யானத்துடனேயே இறந்தால் நல்ல ஜன்மமாய் தெய்வபக்தியுள்ள ஓர் பிறப்புவரும். அந்தப் பிறப்பில்தெய்வபக்திஅதிகரித்துப் பிறப்பறுக்கும் பேறுகிடைக்கும்.

இன்னும்; Photograph என்னும் புகைப்படம் பிடித்துவை த்துக் கொள்வதும் நம் நண்பர்களுக் கனுப்புவதும் ஞாபகார்த் தந்தானல்லவா? அது போலவேதான் கடவுள் முன்காட்டிய உருவின் ஞாபகார்த்தம் அவ்வுருவை விக்ரஹமாக அமைத்து ஆராதிப்பதும்; இன்னும்; சென்னபட்டணம் Presidency College என்னும் ஸர்வகலாசாலையில் நெடுநாளைக்கு முன் உபாத்தியாராயிருந்த, பவல்துரைபோன்ற வெள்ளைப் பளிங் குக்கல் பொம்மையொன்று அந்தத்துரைசெய்த நன்மையை யுணர்ந்த கனவான்களால் பதினாயிரக்கணக்கான ரூபாய்ச் செலவுடன் அமைத்துவைத் திருக்கின்றது. கோவில்களில் வி மானம் உள்ளதுபோல் அந்தப் பொம்மையின் தலைக்குமேல் விமானமும் கட்டி, தப்பித்தவறி இடிவிழப்போகின்றதென்று அதைத் தடுக்கக்காந்தமும் வைத்திருக்கின்றது. இது எதற் காக? நண்பர்களே! இன்றைக்கிருந்து நாளைக்கு மண்ணை வாயில்போட்டுக் கொள்ளும் மனிதருடைய ஞாபகார்த்தமும், தனக்கென்று ஒரு செயலும் செய்யச்சக்தியற்றுக் கடவுளை நோக்க அசேதனமாய்த்தோன்றும் மனிதர்செய்த உபகாரத் துக்கு நன்றியுணர்வைக்காட்டு நிமித்தமும்; படங்களும் பொ ம்மைகளும் செய்து மரியாதையும் நடத்தும்போது, "இன் னவினை யின்னதலத் தின்னபொழு தின்னதரு - வின்னபடி யாய்ப்பொருந்து மென்றிசைத்தே - அன்னவினை - அன்னதல த்தன்னபொழு தன்னதரு வன்னபடிப் - பின்னமறக் கூட்டு மபிரான்" என்னும்படி நின்று, தயாஸிந்துவாகையால் கிரு பையே தடித்து உருக்கொண்டு தம்மைவிட்டெப்போது நீங் காத அம்மையாருடனும், ஐயன் காட்டும் திருவுருவத்துக்கு மட்டும் விக்ரஹாராதனம் செய்வது பிசகாகுமோ! ஆதலால் விக்ரஹ ஆராதனம்செய்யும் பெருநலத்துக்கிடையூறு சொல் லும்பாபிகளைப் பிரயத்தினப்பட்டாவது பெருநஷ்டம் வந்தா லும் கவனியாது உங்கள் கூட்டுறவினின்றும் ஒதுக்குங்கள்.

இனி இன்னொரு விநோதமும் நோக்குவாம். ராமன், சேஷன், குப்பன், சுப்பன் என்னும்பெயரெல்லாம்யாருக்குக் கொடுத்தபெயர்? அந்தந்ததேகத்துக்கா? அல்லது தேகந்தா

க்கும் ஆன்மாவுக்கா? தேகத்துக்கானால் ராமன் செத்துப்
போய்விட்டான், சுப்பன் செத்துப்போய்விட்டான் என்று
சொல்லும்போது தேகம் நமக்கெதிரக்கிடந்தும் போயினானெ
ன்னும் பிரயோகமே காணப்படுவதால் ஆன்மாவுக்குத் தந்த
பெயரோ அன்றி, இவை, தேகத்துக்கல்ல; ஏன் அதே ஆன்
மா வேறுதேகம் தாங்கி வேறுபிறப்படையும் போது, வே
றுபெயர் வருவதால் தேகத்துக்கே பெயரென்னக்கூடாதோ
எனில், கூடாது. ஆன்மாவுக்குத் தனித் தனியிடத்தில் தனித்
தனிப்பெயர் வருகின்றது. பெயரென்பது ஒருபொருளை மற்
றொன்றுடன் குறிப்பாவண்ண மிலேதேயாகையால் இந்த
ஒரு ஆன்மாவே செயுள்ள கன்மவசத்தா லடையும் பலதேகங்
களிலும் வேறு வேறு பெயரா லழைப்பதில் தோஷமில்லையெ
ன்க. அப்படியிருக்க ஒரு ஆன்மாவுக்குச் செய்யவேண்டிய
மரியாதைகளை அந்த ஆன்மாவைச் சுமக்கும் தேகத்துக்கேயல்
லவா இவ்வுலகில் நாமெல்லாரும் செய்துவருகிறோம்? ஆன்
மா என்ன தேரமா! அப்படியன்றியிருந்தும் ஆன்மாவுக்குச்
செய்யும் மரியாதையைத் தேகத்துக்குச் செய்வது பிசகென்
னலாமோ? அழியாததாகிய ஆன்மாவை அழிவாகிய தேக
மாய் நினைப்பது பிசகென்னலாமோ? ஆதலால் பரம கருணா
சாலியாய், எங்கும் நிறைந்து சொற்பதமும் கடந்துநிற்கும்,
பெரியோரிற் பெரியோனை அவனது அஷ்டதனுவில் ஒன்றா
கிய பிருதிவியின் விகாரமான விக்கிரகத்திலாராதிப்பது யோக்
யமாகவே முடிகின்றது. கண்ணொளியும் கதிரொளியும்போல்
பரமன் கலந்து நிற்கும் விசேஷத்தை உணர்ந்தவருக்கல்லவோ
பரமனின் விக்கிரகாராதன விசேஷம் தெரியும்? தெய்வபக்தி
யே கிடையாது, தானும்பேசத் தெரிந்தவனென்பதைக்காட்ட
வேகங்கணம் கட்டிக்கொண்டு, பெரியோர் சொல்லையெல்லாம்
தூஷிப்பதே தொழிலாக்கொண்ட, கேடர்களொழிய யார்தான்
விக்கிரகாராதன தூஷணம் சொல்வார்? இன்னும், தமதன்பை
க்காட்டும் தந்தைமார் தம்குழந்தைகளை ஊழைமூக்குடனைக்க
ளிருந்தாலும் முத்தமிட்டுக் கொண்டாடும் தொழிலே தூஷணா

மாசா திருக்கும்போது பரம சிவாராதனம் மட்டும் நிந்தித மாவதெப்படி? "மைப்படித்த கண்ணாளும் தானும் கச்சிமயா னத்தான் வார்சடையன் என்னினல்லால்—ஒப்புடையனல்ல ன் ஒருவ னல்லன் ஓரூரனல்லன் ஓருவமனில்லி - அப்படியும் அவ்வுருவம் அவ்வண்ணமும் அவனருளே கண்ணாகக்காணி னல்லால்—இப்படியன் இவ்வுருவன், இவ்வணத்தன், இவ னிறைவன் என்றெழுதிக் காட்டொணாதே" என்னும் நம்மா சார்யரின் திருமொழிப்படியே விக்ரஹாராதனத்தாலன்றி வே று ஆராதிக்கவழிகாணோமே? பரமனை ஆராதியாமலிருப்பது னன்றே? ஆராதிப்பதானால் விக்ரஹாராதனத்தை விட நமக் கெல்லாம் சுலுவானவழி கிடையாதே. "தாவர ஜங்கமங்க ளென்றிரண்டு ருவினின்று மாபரன்பூஜைகொண்டு மன்னுயி ர்க்கருளைவைப்பன்" என்னும் பிரமாணப்படியே தாவரமாகி ய சிவலிங்கத்தினிடத்தும், ஜங்கமமாகிய சிவனடியாரிடத் தும் மட்டுமே சிவாராதனம் செய்யக்கூடுமாயிருக்கிறது. அதி லும் இக்காலத்திலோ வேஷமாத்திரமாய், பெருமைபெறவே எண்ணத்துடன், படிபடியாய் விபூதியைக் குழைத்துப் பூசிக கொண்டு, பொதிபொதியாய் ருத்ராக்ஷதாரணம் செய்துகொ ண்டு ஒருகலம் இரண்டு கலம் பிடிக்கும் அவ்வளவுபெரிய குடலைகளைத் தோளில்மாட்டிக்கொண்டு கொப்பும் கிளையுமே மிஞ்சும்படி வில்வமரங்களையும் மற்றுமுள்ள பத்ர விருக்ஷங் களையும் மொட்டையடித்து, சிவபூஜையென்னும் வீண்வ்யாஜ யத்தால் காலம்கழித்து வருவதுடன், கடவுளேயில்லே, உலகு ம்பொய், எல்லாம்மித்தை, என்றுவாய்க்குவந்ததைச் சொல் லிப் பிதற்றிவரும் ஜனங்கள் மிகுதி. ஆதலால் நிஜபக்தியை க்கண்டுபிடித்து வழிபடல் துஸ்ஸாத்யமாகின்றது. ஆதலால் ஜங்கமவழிபாடாகிய சிவனடியார் வழிபாடு கஷ்டத்திலாகிற து. ஆகவே நமக்கு நிர்ப்பாதிதமாய்ப் பெறப்படும் ஆராதனம் விக்ரஹ ஆராதனம் ஒன்றுதான்.

மனதால் தியானித்தாலும் ரூபத்தைத்தான் தியானிக்கவே ண்டும். ரூபமோ ஒருபதார்த்தலம் பந்தத்தோடிருக்கு மல்

லால் வேறில்லை. ஆதலால் நிமிஷத்திற்கு நிமிஷம்மாறக்கூடிய மனத்தால் நினைத்துச்செய்யும் பூஜையைவிட நேரே அதேரூபத்தை பூதஸம்பந்தமான விக்ரஹத்திலமைத்துக் கையால் பத்திரங்களையும் புஷ்பங்களையும் கொண்டர்ச்சிப்பதும், பகவானுக்கு ஸ்நாநம் செய்விப்பதும் சந்தனமுதலிய ஸுகந்தம் பூசுவதும் வாயால்துதிப்பதும், எவ்வளவோ மேலானதன்மையில் நம்மைக்கொண்டுவிடக்காதோ? அ - ஆ - முதல் எழுத்துக்களையெல்லாம்பழக்கி, அவ்வெழுத்துக்களாலமைந்த புஸ்தகங்களை நாமேபடிக்கும்படிசெய்து, படிப்பதால் வரக்கூடிய ஞானத்தையும், ஆநந்தத்தையும் நாமேதேடி அடையும் வழிசெய்ததுபோல் விக்ரஹத்தில் நம் மனதைப்பழக்க, எழுத்துக்களினின்றும் பிரிவுறாதசப்தத்தைப்போல விக்ரஹத்தினின்றும் பிரிவுறாதகடவுளை வழிபடும் மார்க்கமும் கற்பித்து இருக்கிறதல்லவா? பிறந்து பள்ளிக்கூடம்போகும்வரையில் பொம்மைகளை கையிலெடுத்துக்கொண்டு யாட்டியே பெண்சாதியென்றும், பாலனென்றும் குழந்தை என்றும் உண்மையாகவே பாவித்துவருகிறோமல்லவா? பின்புபள்ளிக்கூடத்தில் சேர்ந்து அ - ஆ - முதலிய எழுதி எழுதி, கைதேய்ந்து வாய்வலித்து - மனம்பதிய, உபாத்தியாயரிடம் கணக்கு வழக்கில்லாமல் உதைபட்டு, [illegible]த்தியக்ஷ குருவாராதனம்செய்து வருகின்றோமல்லவா? இனிமேலே படிக்கப் படிக்க அதேவரிவடிவாமெழுத்துக்களையும் அதற்குத்துணையாகிய படங்களையும் - உருவங்களையும் - பழகிவருகிறோமல்லவா? மில்டன் - ஷேக்ஸ்பியர் என்னும் பெயருடன் எழுதப்பட்டுள்ள படங்களும்; ஆசியா, இந்தியா முதலியவைகள் என்று எழுதப்படும் படங்களும்: நம்மனதில், உண்மையாகவே உள்ளவைகளைப் பதிப்பிக்கவே ஏற்பட்டிருக்கின்றன அல்லவா? கடிதத்திலெழுதிய மில்டன் என்னும் பொம்மையைப் பார்த்ததும் மட்டும் அவன் எழுதியுள்ள புஸ்தகங்களின் ஞாபகங்களும், அவனது பிறவிஷயங்களும் நம்மனதுக்குத்தோன்றுமானால் விக்ரஹாராதனம் மட்டும்கடவுளதுபாதாரவிந்தநிழல் சுகத்தைக்கொடாதென்னலாமோ? பின்னும்நாம்

வயதில்வளர்ந்த எத்தனையோபேரை அவர்களது தேகத்தில்
உபசாரநடத்தி திருப்திசெய்துசாகும்வரையிலிப்படியே கிரம
மாய் ஆராதனைச் செய்கிறோமல்லவா? மற்றைய எல்லாவி
ஷயங்களிலும் உபாராதனம் செய்துகொண்டுவருபவர் கட
வுளை மட்டும் [illegible]த்தில் ஆராதனம் செய்யேனென்றால் அ
வரைப் [illegible] பேய்களென்றேயல்லவா சொல்லவேண்டு
[illegible] ஐயா! நமது மனதுக்கு ரூபமொன்றுமில்லாவிட்டு
[illegible]யாதாரலால்தானே "யானைக்காட்டி மானைப்பிடித்தல்"
[illegible] க்கடவுள் விக்ரஹாராதனை சட்டமாவே
[illegible]ர்! இன்றும் எவனெவனுக்கு எதிலெதில் பக்
தியோ அதுவே எப்போதும் வியவஹாரங்களில் ரூபகத்தில்
[illegible] உதாரணமாக, ஒரு பரிசாரகன் [illegible]
[illegible] பேசும்போது, "ஐயோ என்
[illegible]தம்பி இறந்துவிட்டானே [illegible] தவலை [illegible]
[illegible], மன்னன், [illegible] ஆயிரம்பேருக்கு [illegible]
[illegible] செய்துவிடுவானே," [illegible] புலம்புவதை நாம்
[illegible]லோவையா? அதுஅன்றி; [illegible] நாட்டில் [illegible]
[illegible], "பயல், [illegible], [illegible]
[illegible]த்தா[illegible], இந்த[illegible], [illegible]
[illegible] என்று சொல்வது [illegible]
[illegible] ஒரு [illegible]
[illegible] அதில் ஒருவன் [illegible]
[illegible], ஒருவன் [illegible], ஒருவன் [illegible]
[illegible], ஒருவன் [illegible]
[illegible]. இவர்களில் ஒவ்வொருவனும் [illegible]
[illegible]! [illegible], [illegible]
[illegible] இருந்தால் [illegible]
[illegible]? [illegible] நானல்லவோ [illegible]
[illegible] எல்லாருடையதும்போல் [illegible]
[illegible] மட்டும் [illegible]
[illegible] மட்டுமே [illegible]க்குமல்லவா? விட

னின் கண்ணுக்கு, இவள் நல்ல அழகி! அவளுக்குக் கூந்தல் ஜாஸ்தி! இவள் பார்க்கிறதைப்பார்! அவள்கொண்டை எப்படி விம்மியிருக்கிறதுபார்! இவள் கண்கள் எவ்வளவு நீளம்பார்! என்னும் வியவஹாரங்கள்தானே புலப்படும்? வேறு, அந்தநி ர்மாதத்திலுள்ள விஷயங்களில் அவன்மனம் பிரவர்த்திக்குமோ? நட்டானின் கண்ணுக்கு; இந்த ஸ்திரீகளென்ன புதுமாதிரியா யிருக்கிறது, அந்த தோடா என்ன நம்மநாட்டுவேலைபோலி ல்லை, இதென்ன புதிதான ஆபரணம் இவர் அணிந்திருக்கி றார். அதில் ஒருபுறத்தில் சின்னவைத்து ஒழுங்காக வேலை செய்திருக்கிறது பார், என்னும் விஷயங்களேதானே புலப்ப டும்! அங்குள்ள சித்திரங்களிலாவது, அல்லது அழகிய கூத்த ளி[illegible]தாவது அவன் ஞாபகஞ்செல்லுமோ! டம்பாசாரியாயி ருப்ப[illegible]ன்; அடே! இவன்காலுறையும் சரிகையுள்ள [illegible] கட்டியிருக்கிறான் பார்த்தையா! அவன் தலை மேலாக்குமே எ ன்ன அழகாயிருக்கிறது பார்த்தையா! என்பவைகளைத்தானே கவனிப்பான்? இப்படியாக நாம் எவ்வளவோ அந்தவிஷயங் களிலும் யார்யாருக்கு எதிலெதில் பழக்கமோ அதிலதிலேயே அவர்கள்மனது செல்லக் கண்டிருக்கிறோமன்றோ? அவ்வையாய் பரமேசுவர ஆராதனத்திலேயே நமதுமனதைப்பழக்கியிருந்தால் ந மது வியவஹாரங்களெல்லாம் அந்தவிஷயங்களாயே ஏற்பட்டி ருக்குமன்றோ! நாமும் மேற்சொல்லிய நால்வருடன்போ யிருந்தால் நமது கண்ணுக்கு வீதிகடைகளிலும் [illegible] புண் ணிய ஸ்தலங்களிலும் இவைபோன்ற மற்றவைகளிலும் தானே புத்திசெல்லும்? நாம் காணும் எதிலும், நாம்கேட்கும் எதிலும், நாம் புசிக்கும் எதிலும், இம்மாதிரியாகவே நமது புலன்களைத் தொழிற்படுத்தும் எல்லாச் செயல்களிலும் பரமசிவசம் பந்தமே புலப்பட்டு இவ்வுலகப்பற்று அறவே நம்மைவிட் டுவிட நாமெங்கும் சிவமாகவே தியானிக்கவல்லமையா! "அ னவத்தோடத்துவித மானபடி மெய்ஞ்ஞானத்—தானுவின்மேரு டத்துவநாம் சேருநாளெந்நாளோ?" என்று புலம்பும் ஸ்ரீதா யுமானவர் விரும்பிய விருப்பம் விக்ரஹ ஆராதனத்தால் தானே

கை கூடும்? மெய்ஞ்ஞானத்தானுவோடு அத்வைதமடைவது ஒன்றேயல்லவா பாசத்தாலலக்கணுற்றழியும் நாமெல்லாரும் விரும்புவது? அந்த அத்வைதத்தை அடைய சுலபமானவழி விக்கிரஹாராதனமாக இருக்கும்போது நாமேன் அதைக்கைவிடவேண்டும்? ஆகையால் விக்ரஹாராதனம் அத்யாவசியமாயிற்று. இதை யிம்மட்டில் நிறுத்திவிட்டுப் பின்விஷயங்களையும் யோசிப்போமாக.

III—அனுபவம்.

நம்பெருமக்களெல்லாம் இந்தவிக்ரஹ ஆராதனமே செய்துவந்தார்களென்பதை இப்பொழுதுள்ள பிர்ம்ஹாண்டமான கோயில்களே காட்டும். இந்த கோயில்கள் கட்டியுள்ள அழகே நம் முன்னோரது புத்திவிசாலத்தைக் காட்டுகின்றதல்லவோ? அவ்வளவு புத்தியில் ஆயிரத்தில் ஒரு பங்குமில்லாத நாம்தானு குறை குடம் தளம்புமென்பதை ருஜுப்படுத்தும் பிரத்தியக்ஷஸாக்ஷியங்களாக (Living Examples) விக்ரஹாராதனத்தை மறுப்பது! நாஸ்திகச் சிரேஷ்டர்களான, கிறிஸ்தவரில் சடையாயவரும், உலக இன்பமே பெரிதென்று எண்ணுடவரும் ஆகிய புரொடஸ்டாண்ட் என்னும் வகுப்பினரின் கூட்டுறவாலேயே இப்போதைய பாலியர்களுக்கு விக்கிரஹாராதனத்தில் விரோதபாவமுண்டாகிறதன்றி வேறுயாருக்குத்தான் அவ்விஷயத்தில் விரோதமுண்டு?

நண்பர்களே, மேலிருந்து கீழே வருதல் அதிஸுலபம். அதுபோல் நமது நல்ல ஆசாரங்களை விட்டு ஈனர்களாகிய கிறிஸ்தவர்களின் துராசாரங்களையும், கோணல் புத்தியையும் கிரஹிப்பது அதிஸுலபம் - இதற்குநாம் பிரயத்னப்படவேண்டியதுகூட இல்லை. கீழிருந்து மேலேபோவதுவருத்தம். ஆதலால் நுனிப்புல்மேயும் பேய்க்கிறிஸ்தவர்களும் அவர்களது கூட்டுறவால் கெட்டபெருங் சேடர்களும், விக்ரஹாராதனத்தின் மேலான தன்மையை அறிவதுவருத்தம். நாமோ மேலான அந்தஸ்திலேயே இருப்போராதலால் நம்ம இருப்

யைமட்டும் காப்பாற்றினுல் போதும். ஆதலால் மனம்வைத்து, ஓ! பெரியோர்களே!! நம்ம பெருந்தன்மையை அறிந்து உய்யுங்கள். ஒட்டறுப்பாவனெல்லாம் களித்திருமாறும் அரசன் மகன் தன் பெருந்தன்மையை இழக்கவிருந்து வந்தபோது நம் அநல்ல ஆசாரங்களை இழந்துவிட்டோர்கள். விக்கிரகாராதனமே உங்களை மோக்ஷத்துக்குக் கொண்டுபோகக் கூடிய பலமென்று அறியுங்கள். இப்போது விக்கிரகாராதனத்தின் அருமையை அறியவேண்டுமானுல் சண்டேசுவரர் பெருமானது பெரும்பதவி எப்படி வந்ததென்றும், ஸ்ரீ திருவண்ணாமலையின் கர்மாந்திர உத்ஸவம் எப்படிவந்ததென்றும் ஆலோசியுங்கள்.

இவ்வளவு பெருமையுடையதாய் விக்கிரகாராதனமிருக்கவும், அதைச்செய்யும் பாக்யம்பெற்ற மனிதர்களாது வம்சத்துதித்த நாம் வீணேகாலம் போக்குவதேன்? பண்டைக்காலந் தொட்டு, விக்ரஹாராதன விசேஷம், அநுபவத்தில் நடந்ததல்லவா? கடவுளை ஒரு நிமிஷமும் பிரியாத பிராட்டியாரும் கம்பாநதியில் பூஜித்தது சொன்னோமே. இன்னும் கேளுங்கள். நமக்கெல்லாம் அருமையில் அருமையாய முன்ன பிரமாணங்கள் நான்குவேதங்களுமே. அந்தவேதங்களே சிவபெருமானைப் பூஜிக்க எண்ணி, இப்பூலோகத்தில் வேதாரண்யமென்று இப்போது சொல்லும் ஸ்தலத்தில் வந்து தம்மனோரதப்படிப் பூஜித்துப்போயின என்ருல் நமக்கு அந்தப்பூஜையினும் வேறு விசேஷமுளதோ? நமது திருவானைக்காவில், அம்பாள் பரமகருணைசாலியும், தன்னின்று நீங்காதவருமான ஐயனைப் பூஜித்துவந்ததற்கு பிரத்யக்ஷ ஸாக்ஷியமுமிருக்கிறதல்லவா? நம்மவர்கொள்ளும் கடவுள் இந்த ஒரு அண்டத்துக்கு மட்டுமென்ருவது, மனிதர்களுக்கு மட்டுமென்ருவது அல்லாது, இதுபோன்ற பலகோடி அண்டங்களுக்கும், முன்னும் பின்னுமுள்ள பலவகை யான்மாக்களுக்கும் அருள்புரிபவ ரென்பதற்கும் எவ்வளவோ பிரமாணமுள்ளன அன்றே? இந்த உண்மையை எறும்பு பூஜித்து எறும்பீசு

ரமென்றும், யானை பூஜித்து ஆனைக்காவலென்றும், வைகுந்த வாசியாகிய கமலை பூஜித்துக் கமலாலயமென்றும், நாகலோகத்தரசன் பூஜித்து நாகநாதனென்றும் வழங்கும் விஷயங்களை காட்டுமாதலால் நம்மனுபவமெட்டியவரை விக்ரஹாராதனமே சிலாக்கியமென்று காணப்படுகிறதல்லவோ? கடவுளும் பிருதிவியினின்றும் திருவாரூரிலும், அப்புவினின்றும் திருவானைக்காவலிலும், தேஜஸ்ஸினின்றும் திரு அண்ணாமலையிலும், வாயுவினின்றும் ஸ்ரீ காளாஸ்தியிலும், ஆகாசத்தினின்றும் ஸ்ரீ சிதம்பரத்திலும், ஸூரியனினின்றும் காயத்திரி மந்திரத்திலும் எல்லாங் கலந்த விக்ரஹத்தினின்றும் எல்லா மார்க்களிலும், சந்திரனினின்றும் சாந்திராயணரிடத்திலும், ஆன்மாவினின்றும் யோகிகளிடத்திலும் பூஜையேற்று வருகிறாரல்லவா? ஆதலால் விக்ரஹாராதனம் ஒன்றே நம்மை அதிஸமீபமாய் நித்யானந்த நிழலிலிருத்துமெனத் தோன்றுகின்றது. அனேரியும் கிறிஸ்தவர்களுக்குள் ஆதிவகுப்பாராகிய ரோமானியரிடம் இந்த ஆராதனம் காணப்படுகிறது. அப்படியே பிராமணஸ்தர்களும் ஒவ்வொருவிதமாக விக்ரஹாராதனம் நடத்திவருகின்றார்கள். இவற்றையெல்லாம் விஸ்தரித்தெழுதுவது காலதாமஸம் செய்யுமென்றஞ்சி இத்துடன் சுருதி, யுக்தி, அனுபவமென்னும் மூன்றையும் நிறுத்துவோம். ஆனால் சுருதி, அனுபவமிரண்டிற்கு மிவ்வளவு சொல்லியது போதுமென்றாலும் யுக்திவிஷயம் போதாது. நமது கக்ஷிக்கு ஸாதகமாகச் சொல்வதுடன் பிறரது கோணல் யுக்திகளுக்கும் தடைசுத்திசெய்தலுப்பதே நமது நிலைமையை உறுதிசெய்யுமாதலால் அப்படியே செய்வோம்.

(1) எங்கும் நிறைந்தவராகிய கடவுளை கல்லில் வணங்கலாமா? என்று நம்மெதிரிகள் கேட்பார்கள். இதற்கு நாம் சொல்வதோ என்றால்; கடவுளோ எங்கும்நிறைந்தவர்; எங்கும் என்பதில் நமக்குத் தெரிந்ததும் தெரியாததுமான பலவும் அடங்குவதால், அதின் விஸ்தீரணமிவ்வள வென்பதே நமக்குத் தெரியாது. அது அளவிலடங்காதது, அப்பேர்ப்பட்ட வி

சாலமான இடத்தில் கடவுள் நிறைந்திருப்பாரேயானால் அவரை யெப்படி தியானிப்பது? இடமே தெரியாது; இடத்தில் நிறைந்த கடவுள் எப்படி தெரிவார்? நாமோ சிற்றறிவுடையோர். நமது சிற்றறிவில் ஸர்வவியாபகத்வமுள்ளதன்மை எப்படிப்படும்? நமக்குத் தெரிந்தது இத்திருச்சிராப்பள்ளி; இதில மழை, ஊர் முழுதும் பெய்ததென்று நான்சொல்லுகிறேன். சொன்னாலும் திருச்சிராப்பள்ளி முழுவதும் பெய்தமழையின் விஸ்தீரணமிவ்வளவென்று இங்கிருக்கும் யாராயினும் எண்ணமுடியுமானால் ஸத்யமாய் சொல்லுங்கள். அதோ சேஷம் அஸாத்தியம். மயிலேந்திரத்தைப் பக்கங்களோ ரூபகத்துக்கொண்டுவந்தால் காவேரிப் பக்கம் மறந்துவிடும்-ஒருபக்கம் நினைக்கவும் ஒருபக்கம் மறக்கவுமே முடியுமன்றி ஏககாலத்தில், பூரியான திருச்சிராப்பள்ளி முழுமையையும், அதில் பெய்யும் மழை முழுவதையும் எப்படி ஒருவன் நினைக்கக்கூடும்? மழையும் நாம்காணாத அரூபப்பொருளல்ல, திருச்சிராப்பள்ளியும் அப்படியே. இப்படியிருந்தும் நமதுமனம் நினைக்கத்தகுமாறில்லை யென்றால் தெரிந்ததும், தெரியாததுமான எல்லாம் சேர்ந்த ஆனை எல்லாமென்னுமிடத்தில் எப்படித்தியானிப்பது? ஆதலால் சிறிய இடத்தில் மனதுக்கு முழுவதும் பிடிபடியான விக்ரஹத்தில் அமைத்தே ஆராதிக்கவேண்டும்; அல்லாமலும், மாட்டுக்கு உடம்பு முழுதும் பாலாயிருப்பினும் அதை முலைக்காம்பாலேயே கிரஹிக்கிறோமல்லவா? ஆதலால் விக்ரஹாராதனைக்கு ஒருதோஷமுமில்லை. அன்றியும், எங்கும் கடவுளிருப்பது மெய்யானால் விக்ரஹத்தில்மட்டும் இல்லாமற்போவாரோ? ஆகையால் அங்கும் நாம் கடவுளை யாராதிப்பதிலென்ன தோஷம்? அங்கு கடவுளில்லையென்றால் எங்கு நிறைந்தசக்தியே கடவுளுக்கில்லை என்னவேண்டும். அங்கு கடவுளிருக்கிறாரென்றால் பூஜிக்கயோக்யமான இடமாக அதைக்கொள்ளவேண்டும். தேகமுழுவதும் கலந்து தேகத்தோடு அதனைத்தப்பட்டிருக்கும் ஆன்மாவாகிய நாம், தேகத்தின் ஒருபாகத்திலடித்தால் என்னையடித்தானென்று ஆன்மாவ

கிய தனக்கு முழு ஆக்ருதியிலும் படிபட்டதாகச்சொல்லும் உலகவழக்குக்கு என்னகதி தேவது? ஒவ்வொரு அங்கத்தில் தானே மரியாதைகள் செய்யமுடியும்? அங்கிலேயநாட்டிலிருந்து சொன்னகட்டிக் கொண்டுபோக இந்தியாவுக்குவரும் வெள்ளைமேனியர்களுக்கு மரியாதையாக அவர்கள் கழுத்தில பூமாலைபோடுவதும், அல்லது கடியாரச்சங்கிலி மாட்டுவதும், வழக்கமாயிருக்கிறதே. தேகம் முழுதும் வியாபித்த ஆன்மாவுக்கு அந்தத்தேகத்தோடு ஸம்பந்தம் ஏற்றதேபெற்று அதற்குவேறாகவுமுள்ள சொக்காயில் தங்கச்சங்கிலிமாட்டுவது அந்த முழு ஆன்மாவையும் திருப்திசெய்ததாய் முடிகிறதல்லவா? அதுபோலவே தான் எங்குமுள்ள பரமனுக்கு அவனது ஒரு இட தநுவிலொன்றாகிய பிருதிவியாலமைந்த விக்ரஹமாகிற ரூபத்தில் ஆராதிப்பதும். இன்னும்; எங்கும் நிறைந்த கடவுளை விக்ரஹத்தி லாராதிப்பதே நல்லது. மற்றெல்லா இடங்களிலுமுள்ள கடவுள் விக்ரஹத்திலு மிருக்கிறாரன்றோ! எல்லா இடங்களையும்போல் கடவுளுக்கு உறைவிடமாய் இருப்பது மட்டுமல்லாது விசேஷத்தன்மையும் விக்ரஹத்தி லிருக்கிறதன்றோ? பரமகருணாசாலியான எம்பெருமான் பற்பல ஆன்மாக்களுக்கும் அவரவருக்கு அறியக் கூடியவகையால் ரூபியாகவும், அரூபியாகவும், ரூபாரூபியாகவும் அன்றோ வெளியாவான்! நாமறியக்கூடியவிதம் ரூபமன்றோ? அந்த ரூபத்தையல்லவா விக்கிரஹத்தி லாராதிக்கிறோம்? எத்தனையோ பொம்மைகளிருருப்பதை யெல்லாம் நாமாராதிப்பதுண்டா? கடவுளது அருவுருவம் ஒன்றைத்தானல்லவோ நாமாராதிப்பது? விக்ரஹத்தில், எங்கும நிறைவதாம் தன்மையுடனும், அருளும் ரூபத்துடனும் பரமனது ஸன்னிதானமிருப்பதால் அந்த அருளுருவமில்லாது, எங்கு நிறைந்ததன்மையை மட்டும் கொண்ட மற்றைய இடங்களி லாராதிப்பதையிட விக்ரஹத்திலாராதிப்பதே விசேஷமாக முடிகின்றது! ஒரு பிரபுவைக்கண்டு தன்மனோரதத்தை அடையவேண்டி எண்ணிய ஒருவன் அப்பிரபுவின் இடமாகிய வீட்டுக்குப் போய் கார்க்கவேண்டியது உண்மை

தான். அப்படிகார்க்க ஸம்மதித்துப்போயும், அப்பிரபு எந்த வாசற்படியால் தினம் வெளியாகும் வழக்கமோ அந்த வாசற்படியில் காத்திருப்பதில் லாபமுண்டோ, அல்லது அந்த பிரபுவின் வீட்டை அங்குமிங்கும் சுற்றித்திரிவதில் லாபமுண்டோ? காமொரு இடத்தில் சுற்றும்பொழுது அவர் ஒருவழியால் வெளியாகி அங்கு நின்றவர்க்கு வேண்டியன அளித்து உள்ளே திரும்பிப்போய்விட்டால் வீட்டின் புறமெல்லாம் சுற்றும் நமக்கு கஷ்டமேயல்லவா? சுருவாக லாப மடைவதை விட்டு விட்டு நெடுந்தூரமலைவதும், நெடுங்காலம் போக்குவதும் நியாயமா? எங்கும் நிறைந்தபிரபுவை யாராதித்து, அவனிடமருள்பெற்று நமது துக்கத்தைப் போக்கிக்கொள்ளவேண்டிய நாம் அவன் வெளிப்படும் ரூபத்தையாராதித்தாலன்றோ சுருவில் லாபம் அடைவோம்? அந்த வெளிப்படும் ரூபம் விக்கிரகத்திலல்லவா இருக்கிறது. அல்லாமலும் நமது விரோதிகள் கடவுளை எங்குமிருப்போராக ஆராதிப்பது உண்டா? மனதால் ஒரு ரூபஞ் செய்து அதில் தானே ஆராதிக்கமுடியும்? அந்த மனதும் "எங்கும்" என்றுமிடமல்லவே!! எங்குமென்னுமிடத்தில் கடவுளை யாராதிப்போர், எல்லாம் கடவுளாகவே கண்டபெரியோரன்றோ! அது நமக்கு எள்ளளவும் கிட்டாததாகவும் விளங்க விளையுவதில் பயன்யாது? ஆகவே மே[illegible] நமது விரோதிகள் கேட்டகேள்வி வாயில் மண்ணைப் போட்டுக் கொண்டிருந்தது.

(2) அரூபியாகிய கடவுளை ரூபியாய் வணங்கலாமா! என்று கேட்பார்கள். அதற்கு நமது பதிலோ அப்படித்தான் வணங்கவேண்டுமென்பது. ஏனெனில் நமது மனதுக்கு ரூபத்தைத்தவிர வேறொன்றையும் நினைக்கத்தெரியாது. ரூபம் ஒன்றே மனதில் நன்றாய்ப்பதியக்கூடியது. ரூபத்தாலேயே உலகமெங்கு மன்பு நடந்து வருகிறது. தனக்கு நினைவுவருவதன் முன்னொருவனுக்குத் தகப்பனிறந்துவிடட்டும்; மற்றொருவனுக்கு நினைவுவந்து நெடுநாளாய்ப் பின் தகப்பனிறக்கட்டும். இந்த உதாரணம் ஸாதாரணமாய் உலகில் யதேஷ்டம் கிடைக்குமே. இவ்விரண்டுபேரில் எவனுக்குத் தன் தகப்பன்பேரில் விசுவாச

மும் பயமும், பெயரைக்கேட்டமாத்திரத்தில் வியஸனமும் உண்டாகிறது? தகப்பனது உருவத்தைக் கண்டனுபவித்தவனுக்கே அல்லவா? அன்றியும் கன்றிழந்தமாட்டுக்குக் கன்றுபோல் உருச்செய்துவைத்துப் பால்கொள்ளுகின்றார்களே எப்படி? ரூபமே அதற்குப் பழக்கத்திலிருந்ததாலல்லவா? ஒருவனுக்கு அவனது அருமையான தலைமகன் இறந்துவிட்டபிம் அவன்தன்மகனை மனதில் நினைத்துக்கொண்டு, அழுகை ஓய்வறோ? தன்மகனைக் கண்ணாலே காணவேயன்றோ அவன்மனம் எண்ணும்? அல்லாமலும், கடவுள் அரூபியேயென்று யாவர்சொல்லக்கூடும்? நமது சைவத்திலோ,

"சோதியாய்த் தோன்று முருவமே,
அருவா மொருவனே சொல்லுதற்கரிய
ஆதியே, நடுவே, யந்தமே, பந்த
மறுக்கும் ஆனந்தமா கடலே,
தீதிலா நன்மைத் திருவருட் குன்றே,
திருப்பெருந்துறை யுறை சிவனே,
யாதுநீ போவதோர் வகை? எனக்கருளாய்,
வந்துநின் னிணையடி தந்தே."

என்னும் பெரியோர் திருவாக்கின் படியே, உருவம், அருவம், எல்லாங்கடந்தவன் சிவன், என்றும்; அவன் ரூபியாவதும் அரூபியாவதும் ஆன்மாக்கள் நிமித்தமென்றும் சொல்லியுள்ளது. வைஷ்ணவம் முதலிய நமது இந்தியாவின் மதங்கள் யாவும் கடவுளுக்கு ரூபம், அரூபம் இரண்டும் சொல்லுகிறதே தவிர அரூபம்மட்டும் சொல்ல இல்லை. அரூபமெப்படி நமக்குப் புலப்படுவதில்லையோ, அதுபோலவே கடவுளது நிஜமயரூபமும், ஸாதாரண நமக்குத் தெரியாதாதலால், மொத்தமாய்க் கடவுளை அரூபியென்றதே யொழிய வேறில்லை. கிறிஸ்தவமதத்திலும் ரூபம் சொல்லியே இருக்கின்றது. பரமண்டலந்திலுட்கார்ந்திருக்கிறாரென்றும், மனிதனைத் தன்னைப்போல படைத்து அவன் மூக்கிலூதினரென்றும், பாபம்செய்து, தின்னவேண்டாமென்ற கனியைத் தின்ற ஆதாமேயானைக்

கூடவிட்டுக்கொண்டே நடந்துவந்ததாகவும், அவர்களை "நீங்
களெங்கிருக்கிறீர்களென்று" கேட்டானென்றும், சொல்லுதால்
ரூபமில்லை என்னக்கூடாது. ஆகையால் கடவுள் ரூபியுமல
ல்லவென்றும் அவனை அரூபியென்றதின் பொருளெல்லாங்
கடந்து, சொல்லாலும் மனதாலும் எட்டுவதற்கு அரியபொருள்
என்பதே என்றும்; ஸாதாரண அரூபம், ரூபத்தைப்போலவே
அவன் சொரூபம் ஒன்றெனவும் பெறப்படலால் உருவத்தில்
ஆராதிப்பதான்யுக்தம். நமது கண்ணுக்குப்புலப்படாது, கட்டை
யில் கலந்து எங்கும் பரவிய அக்னிபோல அந்தர்கதமாயிரு
க்கும் ஆன்மாவுக்கு அதைத்தாங்கிய தேகத்திலேதானே யல்
லவா மரியாதைகள் நடத்திவருகிறோம். அப்படியல்லவா பர
மனுக்கும் அவனது தநுவாகிய பிருதிவியின் ஏகதேசவிகார
மான [?]ரூபத்தில் ஆராதிப்பது? இன்னும்; கடவுளது எப்
பொழுதின் தன்மையை நேரே அறிந்து அனுபவிப்பதற்குப்
பொறுமையுள்ள நமக்கிப்போது வந்துவிடவில்லை என்பது
யாவருக்கும் தெரிந்தவிஷயம். கடவுள் ஆன்மாக்களுக்கருள்
புரிந்து சுத்தம் செய்கிறானென்பது வழக்கமென்று எல்லாமத
ஸ்தாநரும் ஒத்து, நம்மிடமிருக்கின்றார்கள் என்று மேலேசொ
ல்லியவையால் விளங்கும். அப்புறம் அனுக்ரஹார்த்தம் கட
வுள் கொள்ளும் ரூபத்தை நாம் ஆராதித்தல் கடவுளுக்கு சோ
பத்தை எப்படி உண்டாக்கும்? வெள்ளிச்சொக்காய், கறுப்புச்
சொக்காய், செம்புச்சொக்காயென்று வெவ்வேறு விதமான
உடைகளை போட்டுக்கொண்டவனை, வெள்ளிச்சொக்காயுடன் அவ
னிருக்கும் நிலையில் படம்போட்டுவைத்து மரியாதைசெய்
தால் அவனை அவமதித்ததாக முடியுமோ? ஆராதனையாக முடியா
தென்றோ யாவரும் ஒப்புவார்களாகையால் அம்மாதிரியே
யான கடவுளது ரூபாராதனைக்கும் புத்தியுள்ள யாவரும் ஒப்
புவார்கள் என்பது நிச்சயமன்றோ? அதுவன்றி; கடவுளை அரூ
பியாக வணங்குவது ஆராதனையாகாதபோது ரூபியாகவணங்கு
வது மட்டுமேன் ஆராதனையாகும்? ரூபியாகவணங்குவது ஆராத
னையாகும்போது அரூபியாகவணங்குவது எப்படி ஆராதனைத்
தில் நீங்கும்? அரூபமும் ரூபமும் கடவுளது நிலையென்பதும்

லாது நாமறிந்தானந்திப்பதற் கென்றே ஏற்பட்டுள்ளனவாதலால், ஒன்றிலொன்று எப்படித்தாழும்? நாமறிந் தானந்திப்பதற்கென்று ஏற்பட்டுள்ள ஒன்றைநாம் அமைத்து ஆனந்திக்காவிட்டால் நம்மிடத்துக் கடவுளுக்குள்ள பிரியத்தைத்தான் நாம்பெறுவதென்று? அப்படி பிரியத்துடன் நமக்குக்காட்டும் ரூபத்தை தினம் தினமா கடவுள் வெளியாக்குகிறார்? அன்பிற் பழுத்துக் கொழுத்த எம்பெரியோருக்கு அவரறியும் வகையான ரூபத்தால் ஆண்டான் காட்டும் கோலத்தை விக்ரஹமேயல்லவா காப்பாற்றி வைக்கிறது? ஆதலால் அந்தரூபமுள்ள இடத்தில், அதாவது விக்ரஹத்தில், ஆராதிப்பது நியாயமும், அவசியமுமே யாகின்றதன்றோ? அன்றியும்; நமது மனதால் கடவுளது அரூபத்தை தியானிக்கமுடியாதென்றும், ரூபத்தையேதான் தியானிக்கமுடியுமென்றும் சொல்லியுள்ளோமல்லவா? மனதோ மாறிமாறி வேறுவேறு யோசனைகளைச் செய்வதால் இன்றொருவிதமாகவும், நாளை ஒருவிதமாகவும் கடவுளது ரூபத்தை எண்ணுறதென்பதற்கு ஞாயமென்யார்? அப்படி அது வேறுவேறு மாதிரியாய்க் கடவுளுக்கு ரூபம் கொடுக்குமானால் அதுவல்லவோ தேவதூஷணையாக முடியும்? ஆதலால் இன்றொரு ரூபத்தையும், நாளை ஒரு ரூபத்தையும் மனதாலெண்ணி ஆராதிப்பதிலும் என்றுமொருபடித்தாய விக்கிரஹத்தில் வணங்குவது [illegible]தாழும்? நமது வேதங்கள், கடோபநிஷத் என்னும்பேரால் "అశబ్దమస్పర్శమరూపమవ్యయం" என்று துதிப்பதுமல்லாமல், கைவல்ய உபநிஷத் என்னும் பெயரால் "ఉమాసహాయం పరమేశ్వరం" என்றும் துதிக்கின்றன அன்றோ? ஆதலாலிரண்டாம் கேள்வியு மிப்பொடிந்து வீழ்ந்தது.

(3,) அவையவங்களிருந்தும் தொழிற்படாக்கல்லைக் கடவுளாக வணங்கலாமா? என்பார்கள். இதற்கோ என்றால், நல்ல பதில் எவ்வளவோ இருக்கிறது. அல்லாமலும் இன்னும் சொல்லுவோம். விக்ரஹாராதனம் செய்வது பிசகென்றுசொல்லி மாரடிப்பவர்களாகிய இப்பிணங்கள் தொழும்போதுமட்டும் கடவுள் ஏன் என்கிறார்? ஏன் என்றுசொல்ல வல்லமை

கடவுளுக்கில்லை யென்றால் அவரை ஸர்வ வல்லமையுடையவ ரென்பது பிசகாகுமே. ஆதலால் ஸர்வவல்லமை யிருந்தும் "கடவுளே" என்றபோது 'ஏனென்றுமலும்' வியஸனப்பட்டு அழும்போது கண்ணைத் துடைக்காமலும், பசித்தபோது வந்து பரிசாரகம் செய்யாமலும் உள்ள கடவுளை வணங்கலாமா? என்றுயாம் கேட்கிறோம். இந்தமௌட்யாளெல்லாம்கும்புகூடி யோசித்துப் பதில் சொல்லட்டும். அதே பதில் அவையவமிருந்தும்தொழிற்படாததற்குச்சொல்லயாம்ஸித்தமாயுள்ளோம். கையிருந்தும் நம்மைக்கட்டியணைக்கவில்லையென விக்கிரஹாராதனத்துக்குத் தோஷம்சொல்லும்இந்தபுத்திசாலிகள்"பரமண்டலத்திலுள்ள எங்கள் பிதாவே" என்றுமோட்டு உத்திரங்களைப் பார்[illegible]த்ததும் "ஏண்டாப்பா!! ஜுசே!!!" என்று ஒருநாளாவது சொன்னதுண்டா? ஆனதுபற்றி அப்படி ஜபிப்பதை பிசகென்று விட்டுவிட்டார்களா? கடவுள் செய்கையென்ன? கூப்பிட்டதும் ஏனென்பதும் வருத்தம் வந்ததும் கட்டியணைப்பதுமா? இப்படியானால் வருத்தத்தை ஊட்டுவது கடவுளல்லவென்றேற்பட்டு நாஸ்திகராய் விடவேண்டுமே. அவரவரது அன்பின் நிலைமைக்கும், பரிபாகத்துக்கும் தக்கபடி விக்ரஹத்தினின்றும் கடவுள் வெளிப்படுவது தன்மைதான். விரிஞ்சிபுரத்தில் பாலகனுக்காக முடிசாய்[illegible]தையும் மார்க்கண்டேயருக்காக லிங்கத்திடமிருந்து புறப்[illegible]டதும், கண்ணப்பருக்காகக் கையை நீட்டிக் கையைப் பிடித்ததும், அடியவருக்காகத் திருநாரையூரில் மோதகம் பழமெல்லாவற்றையும் யாவரும் காண உண்டதும் உண்மையாகையால் பரிபாகத்துக்குத் தக்கபடி விக்ரஹத்தினின்றும் தொழிற்படுவது தன்மைதான். நமக்குப் பரிபாகம் வந்தபிறகும்கூட அவசியமிருந்தால்தான், விக்ரஹத்துக்குள்ள கையும் காலும் தொழிற்படும். இதே ஒழிய கடவுள் பைத்யம் பிடித்துப்போய்க் கூப்பிட்டதும் ஏண்டாப்பா, ஆரோக்யம், என்பவரல்ல!! இவர்கள் கூப்பிட்ட உடனே, ஏசுவாவது, மகமூதுவாவது, புத்தனாவது, ஸோராஸ்டராவது ஜெஹோவாவாவது, பிர்ம்ஹமாவது, மஹாத்துமாக்களாவது, ஏண்டாப்பா குப்பா!! என்று பதில் சொல்லிப்

பதிலே நாமும் கேட்கச்செய்து, நாம் ஆராதிக்கும் விக்ரஹத்தி ல்மட்டும்பதில் வராதிருந்தாலொழிய இப்பேயர்கள் தெந்தி னங்களையெல்லாம் கௌரவம் செய்வோர் யாவர்? ஆதலால் மூன்றும்கேள்வைமுதலற்று வீழ்ந்தது.

(4.) ஒரே கல்லின் ஒருபாதி கடவுளாகவும் மறுபாதி கண் டபடி மிதிபடவும் செய்யலாமா? என்று வினவுவர். அதற் கும் பதில் சொல்வோம். அது ஸ்தான விசேஷத்தால். ஒரே அம்மைவயிற்றில் பிறக்கும் இருவரில் ஒருவன் உத்யோகம் பண்ணவும் மற்றொருவன் அவனுக்கு வண்டியோட்டவும் நே ரிடுவதைநாம் கண்ணால் கண்டிருக்கிறோமே அதேன்! மூத்த பிள்ளையை ஒருமாதிரியும் இளையபிள்ளையை ஒருமாதிரியும் கலந்து பெற்றொன்று பெற்றவரிடம் தப்பிதம் ஏற்றலாமா? ஒருவன் கர்மம் வண்டி ஓட்டச்செய்கிறது. மற்றொருவனது கர்மம் வண்டி ஸவாரிசெய்ய விடுகிறது. ஒரே வயலில் மூளை த்தவற்றில் களைகளைமட்டும் பிடுங்குவதேன் பயிர்களை மட்டும் விடுவதேன். மேல், கருக்காய்களைமட்டும் விலக்குவானேன்? நெற்களைமட்டும் அன்புடன் கொள்வானேன்? இவற்றிற் கெ ல்லா மென்னஸமாதானமோ அதுவே விக்ரஹாராதனைக்கல் விஷயத்திலு மேற்படுகின்றது. இன்னும் ஒரேகால்வாயின் ஜலத்தில், ஒருபாதி[illegible]ம் குடிக்கவைத்துக் கொள்வானேன். ஒருபாதி மலோபாதிவ[illegible]யச் சுத்தம்செய்யவும், காலில்விடவு ம், சாணியில்விட்டுக் கரைக்கவும், இடந்தருவானேன்? சில நோடிகளைமட்டும் எழுத்துகளாகக் கொண்டு மற்றவற்றை மதி யாதிருப்பதேன். ஒரேஸ்திரீயைமட்டும் கட்டியணைக்கவும் மற் றையவர்களை விலக்கவும் செய்வதேன். ஒரே வீட்டில் உள்ள எல்லா இடமும் ஸமமாக எண்ணி நம்மெதிரிகள் கக்கூசு அ றையின் அடுப்பின்மீது சமைத்துண்பார்களேயானால் அன்றே அவர்கள் நம்மை ஒரேபாகத்தை வணங்கலாமா? என்று கே ட்கட்டும். ஒரே தேகத்தில் தலைமட்டும் கிரீடம் தரிப்பானே ன். கால்மட்டும் ஜோடுபோடுவதேன்? எவனாவது தலையில் ஜோட்டை மாட்டிக்கொண்டு நாலுநாளளவும் தெருத்தெரு வாய்ச் சுற்றுவானேயானால் அவன்மட்டும், ஒரே பாகத்தை வ

ணங்கலாமா? என்று மிந்தக்கேள்வி கேட்கட்டும். இந்தக்கேள்விக்கு, சாந்தமான பதிலென்னவென்றால், எந்தப்பாதியை நாம் வணங்குகின்றோமோ அந்தப்பாதி கடவுளது அநுக்ரஹ ரூபத்தைப்பெற்ற விசேஷத்தால் தான் என்பதே. ஒரே நாமரூபங்களால் வேறுபட்ட, பிரகிருதியின் தனித்தனியான அநேகம் பொருள்களில் ஸூர்யனது சக்தி ஸூர்யகாந்தக்கல்லில் விசேஷமாய்ப் பிரவர்த்திப்பதேன்? அதுபோலவேதான் கடவுளது சக்தி அவரது அநுக்ரஹ ரூபமுள்ள விக்ரஹத்தில் பிரவர்த்திக்கிறது. அப்படி பிரவர்த்திக்குமிடமானதால் தான் ஒரேபாதியைக் கடவுளாக வணங்க இடமுண்டாயிற்று. இது நிற்க; இதேமாதிரி நாமும் ஒருகேள்விகேட்கிறோம், நம்மெதிரிகள் யோசித்து பதில்சொல்லட்டும். அவர்கள் சொல்லும் பதில் நமக்கும் ஸாதகமானதுதானே அல்லவோ என்று அவர்களே யோசிக்கட்டும். ஒருமனிதனுண்டாகும் ஒரு தோற்றத்தை அபஸ்மாரமாகவும் இன்னொன்றைக் கடவுளாகவும் என்னுவதேன்? என்றுதான் நாம்கேட்கிறோம்!! இப்படியனந்தமாயுண்டாகையால் ஒரே கல்லைக்கும்பிடுவதேன், ஒருகல்லை மிதிப்பதேன் என்னும் கேள்வி யழிந்தொழிந்தே மாண்டது.

(5.) இனி, யாவராலும் படைக்கப்படாக் கடவுளை நாம் படைத்து வணங்கலாமா? என்றும் [illegible]வினால் படைக்கப்பட்ட கல்லையே கடவுளாகவைத்து வணங்கலாமா? என்றும் கேட்பார்கள். இவற்றிற்கும் பதில்சொல்வோம்.

நாம் பூஜிக்கவேண்டியிருப்பதால் நாம்தான் படைக்கவேண்டும். நாம்படைக்கக் கூடாதெனில், வேறு யாராவது படைக்கவேண்டும். யார்படைத்தாலென்ன? ஆராதனத்தைப் பற்றிப் பேசவந்தோமே யொழிய படைப்பைப்பற்றிப் பேசவர இல்லையே. அன்றியும் கேட்கும் கேள்வியே மூடக்கேள்வியாயிருக்கிறதே!! படைக்கப்படாக் கடவுளென்றும், நாம் படைக்கலாமா, என்றும் கேட்கும் பிரச்னைங்கள் ஒவ்வொன்று உதைத்துக் கொள்கின்றனவே. நாம் படைக்கலாமா என்றகேள்வி, நமக்குப்படைக்குந் தொழிலுண்டென்று

ஸ்தாபிக்கிறது. நமக்குப்படைக்குந் தொழிலுண்டென்னும் போது "யாவராலும் படைக்கப்படாத" என்று சொல்வது பேய்த்தனம். நாம் படைக்கிறோம் என்றும், யாராலும் படைக்கப்படாதவர் என்றும், முரணியதன்மையுள்ள விறு அன்றி பாரமில்லாமற் போய்விட்டது. அன்றியும், கடவுளையா படைக்கிறோம்? கடவுளது ரூபத்தையல்லவா படைக்கிறோம். படைக்கும் சக்தியும்நமக்குப் பிரத்யக்ஷக்காக்ஷியா யிருந்தும் படைபடாத்தன்மை சொல்வது பிசகல்லவோ? அதுவும் கடவுள் ஏற்ற ரூபத்தையாவது நாம் படைந்தோமா? அந்த ரூபம்போலல்லவா கல்லில் ஓருருப்படைக்கின்றோம்? ரூபமே படைக்கக்கூடாதென்றால் தியானமே செய்யக் கூடாதென்றல்லவோ ஆகிறது? பாராத ஒன்றை தியானிக்க முடியாதென்பது பசுமரத்தாணியறைந்தாற்போலநாம் முன்னமேயே, நிர்மாணம் சொல்லியிருப்பதால், பார்த்த ஒன்றையே அல்லவோ தியானிக்கமுடியும்? பார்வையென்னும் தொழில் ரூபத்தினிடம் பிரயோகப்படுமே யொழிய ரூபமில்லாவிடத்து பயன்படுதல் கிடையாதே. ஆலால் ரூபத்தை நாம் படைக்கக்கூடாதென்றுஞ் தெய்வாராதனையேகூடாதென்று சொல்வதாக முடிகின்றதே! தெய்வாராதனம் செய்யாதவர்கள் தெய்வத்தின் இருப்பையே ஸந்தேகிப்பதும் நாஸ்திகப்பேய்க ளல்லவா? நாஸ்திகர்களுக்கு இன்றி ஆஸ்திகருக்கே இன்று யாம் பிரஸங்கிப்பதால், நாஸ்திகர்கள் இன்று பேசகியாயமில்லை. கல்லால் செய்யப்படும்போது கடவுள் படைக்கப்பட்டாரென்றும், ஆதலால் கடவுளுக்கு அபாவம் வந்ததென்றும் சொன்னால், மனதால் தியானிக்கும்போது மட்டும் மனதில் கற்பிக்கப்பட இல்லையா? அப்போதுமட்டும் கடவுளுக்கு அபாவம் வர இல்லையோ? பாவித்தேதியானிக்கவேண்டும், பாவம் படைப்பைச்செய்யும். அனுல் படைத்துத் தொழக்கூடாதென்றார்கள். ஆதலால் தியானம் நீக்கமடையும். ஆதலால் நாத்திகத்வம் லபிக்கின்றதே யொழிய வேறென்ன? அதிகமாய்ச் சொன்னாலும் புத்தியில்லாதவர்களுக்கும், பரிபாகமில்லாதவர்களுக்கும் விளங்குவதில்லை ஆனால் முதல்விருவுக்குப்பதி லித்

துடன் நிறுத்துகிறோம். இதுகாறும் சொல்லிவந்த நியாயங்களால் நாமேபடைத்து நாமேதான் பூஜிக்கவேண்டுமென்றேற்படுகின்றது. ஜான் என்றும், ஜேம்ஸ், என்றும் பெயர்கொண்டஜனங்களுக்குப் பிறந்து, பண ஆசையால், நமது, "பாலொழுகித்தேனொழுகும்" இந்தியாவுக்கு வந்து, தான்செய்யவேண்டிய வேலையைக்கூட ஸரியாகச்செய்யாமல் ஊருக்குத் திரும்பும் வெள்ளைமூஞ்சிகளை இவர்களேன் பனிக்குக்கற்களாலும், மெருகுக் கற்களாலும்படைக்கிறார்கள்என்று நாம்கேட்கின்றோம். அதற்கிவர்களே பதில்சொல்லட்டும். நம்மபதிலைத் திருடாதபடிப் புதியயுக்திகளால் சொல்லட்டும். அப்போது கூட அதே நியாயங்கள் நமக்குமுண்டல்லவா என்று நாம் கேட்போம். மனிதனுக்குமட்டும் நன்றியுணர்ந்தவனென்று காட்டவும், தெய்வத்துக்கு நாமம் சாத்துவோமென்று வெளிப்படவும் இப்பேய்கள் ஏற்படுவது அவர்கள் வினையுள்ளவாறே ஒழியவேறன்று! வேறன்று!!

பின்னர், கடவுளாலுண்டாக்கப்பட்ட கல்லையே கடவுளாக வணங்கலாமா? என்கிறார்கள். இதற்குப்பதிலுஞ்சொல்லவேண்டுமோ? கல்லைவைத்துவணங்காவிட்டால்வேறெதைவைத்துவணங்கவேண்டும்; கடவுளால் படைக்கப்படாததேதேனும் உண்டோ! எல்லாம் கடவுளாலேயே படைக்கப்பட்டிருப்பதாலும், நமது உபகாரத்துக்கென்றே படைக்கப்பட்டிருப்பதாலும், கடவுளால் படைக்கப்படாதது ஏதேனு மிருந்தால், கடவுளுக்கு ஸர்வஸ்ருஷ்டிகர்த்வம் நீங்குவதாலும், நமது உபயோகத்துக்கன்றிவேறாக ஏதேனுமிருந்தால், கடவுள்பயனில்லாதன செய்கின்றானென்றாவது "வேண்டுதல், வேண்டாமை" யுளானென்றாவது ஏற்படுவதாலும் இவர்கள்கேள்வி அகௌரவமேபெற்றது. பின்னர் நாம்யாரைக் கடவுளென்கின்றோமோ அவர் கடவுளல்ல என்றேற்பட்டு நமது ஸெக்டு (குழு) நாத்திகரது கொள்கையில் அகப்படுமே!! நமது மனதும்கடவுளாலேயே படைக்கப்பட்டதாதலால், அதாலும்வேறெதாலும் கூட தியானிக்கமுடியாமல் நாமும் நாத்திகம் எய்தவேண்டுமோ? ஆதலாலிதை இத்துடன் நிறுத்துகின்றோம்.

(6.) இனி, என்றுமழியாக் கடவுளை அழியும்பதார்த்தத்தில் தியானிக்கலாமா? என்றும்; நம்மாலழிக்கக்கூடிய ஒன்றை நாமேவைத்து வணங்கலாமா? என்றும்; கேட்பார்கள். இதற்கும்பதில் சொல்வோம். அழிவதென்றால் அர்த்தமென்ன? இல்லாமலே போய்விடுவதல்லவே! நம்மால் காணப்படும் பதார்த்தங்கள் ஒன்றாவது இல்லாமற்போகக்காணோமே. என்; நேற்றிருந்தோனை இன்று காணோமே! என்றால்; நேற்றிருந்தவனை இன்று காணாததால் அழிந்ததாய்ச் சொல்லலாமோ? இன்று இவ்வூரிலிருந்தவன் நாளைக்கு வேறூருக்குப்போய் புதுமாதிரி உடுப்புகளைத் தரிப்பானானால் நேற்றிருந்தவன் இன்று இறந்ததாக இவ்வூரார் சொல்லலாமோ? அன்றியும் நேற்றிருந்தவன் என்றால் அவன் ஆன்மாவைப்பற்றிபேசும் பேச்சா? அல்லது அவன் தேகத்தைப்பற்றிப்பேசும் பேச்சா? நாஸ்திகர் நீங்கலாக மற்றயாவரும் ஆன்மா அழியாததென்றே சொல்வதால் அழியும் தன்மை ஆன்மாவின் மீது ஏற்றப்போகாது. தேகத்தின்மீது ஏற்றலாமோ என்றால் அது ஒரு ரூபத்தில் இருந்து மற்றொரு ரூபத்துக்கு மாறிவிட்டதேயொழிய அழிந்து ஒன்றுமில்லாத சூனியமாய் விடவில்லை. இப்பேர்ப்பட்டபொருளே, அ[illegible] விக்ரஹமானது மாறிமாறி வரும் ஸ்வபாவமுள்ளது [illegible]னும் பொருளே, "அழியும் பதார்த்தம்" என்றதற்கு நிலைக்கும்; அழியாத பதார்த்தம் ஒன்றும் கிடையாததாகவும், அழியாததாயுள்ள ஜீவர்களது அழியதாகியமனத்தின் படைப்பை மலபந்தமற்ற கடவுளாகவணங்குவதும் பிசகாகுமாதலாலும் ஆராதியாமலே இருந்துவிடவேண்டும். அது கூடாதாகையால் அழியும்பதார்த்தத்தில் தான்வணங்கவேண்டும். அதிலும்சீக்கிரமழியக்கூடிய பதார்த்தங்களைஒழித்து மெதுவாக அழியக்கூடியபதார்த்தங்களிலேயேஆராதிக்கவேண்டும். மனதோநிமிஷத்துக்கு நிமிஷம் மாறும். நேற்று ஒருபதார்த்தத்தில் விருப்புக்கொண்டமனம் இன்று அதே பதார்த்தத்தில் விருப்புமாறி, அதுகாரணத்தில் அழிகின்றது. ஆனால், எம் அனுபவம் எட்டியவரையில், இருபது வருஷங்களுக்கு முன்செய்த விக்ரஹம் இன்னும் ஒ

ரோமதிரியாய் அழிதலில்லாமலிருக்கின்றது. ஆதலால் நம்மனதைவிட விக்ரஹம் தாழ்ந்துவிட இல்லை. ஆகவே அழிவதாகிய பதார்த்தத்தில் ஆராதிப்பது எள்ளளவும் பிசகல்ல. இன்னும், எதை ஆராதிக்கிறோம்? அழிவதாகிய பூதத்தையா? அப்படியானால் விக்ரஹமல்லாத மற்ற இடங்களிலும் ஆராதனம் செய்ய, யாம் உடன்படுவதை இவர்கள் கண்டதுண்டா? நாம் ஆராதிப்பது பரமனது அருளுருவத்தை; ஆதலால் அவ்வுருவத்தை நெடுநாள் அழியாமலிருக்கக் கூடிய விக்ரஹத்தில் ஆராதிப்பதே, நிமிஷத்துக்கு நிமிஷம் மாறும் மனதில் ஆராதிப்பதினும் மேலாகின்றது. ஆகவே நாம், அழியாக் கடவுளது ரூபத்தை அழியும் பதார்த்தத்தில் ஆராதிப்பது யோக்யமாகவே முடிகின்றது. அப்படி ஆராதிப்பதால் அழியாத கடவுளுக்கு ஒரு கௌரவக்குறைவாவது, ஆராதிக்கும் நமக்கு ஒருபாபமாவது வருவதில்லையென்பது ஸித்திக்கின்றது.

மேல், நம்மாலழிக்கக்கூடியதைநாமே வைத்துவணங்கலாமா என்றால் எப்பொழுது வணக்கத்திற்கென்றாக்கிக்கொண்டோமோ அப்பொழுதுஅது நம்மாலழிக்கக்கூடிய ஒன்றல்ல!! அதை அழிக்கவென்றும் தக்ஷணத்தில்நமது வணக்கம்அழிந்துவிடுகின்றது. வணங்கப் புத்திவந்த பின்னே விக்ரஹம் அமைப்போமே ஒழியவணங்குவதன் முன்னர் ஒன்றும் செய்யோமாதலால் விக்ரஹாராதனத்துக்குத் தோஷத்தைக்காணோம். நம்மால் கொன்றுவிடக்கூடிய ஒரு பிராணியை நாமே போஷிப்பது பிசகாகுமோ? அந்தப்பிராணிக்காவது, அதை வளர்ப்போனுக்காவது அகௌரவம் வந்துவிடுமோ? நம்மாலழிக்கக் கூடியதை நாம்வணங்கலாமா என்று நம்மைக்கேட்கும் இஞ்ஞமலிகளுக்கு இன்று ஸத்யோபதேசம் செய்வோம். திருந்தினால் திருந்தட்டும்; இல்லையானால் போகட்டும். மனதினால் நினைத்து தியானிக்கும்போது இன்று கடவுளைப்படைக்கிறார்கள். ஆனால் தியானம் முடிந்ததும் உடனே மனதை வேறுவிஷயங்களில் செலுத்துகிறார்கள். ஆதலால், தியானம்முடிந்தஉடனே இவர்களது கடவுள் அழிந்துவிடுகிறார் !! இவர்களாலழிந்துவி

டும் ஓர்படைப்பை இவர்களேன் செய்கிறார்கள்? இவர்களேன்
தியானிக்கிறார்கள்? விட்டுவிடட்டும். விட்டால் தியானமே
போய்விடுமென்றோ? என்பார்கள். நம்மைப்பின்பற்றி நின்று
விக்ரஹத்திலாராதிக்கட்டும். விக்ரஹமோ நம்மாலழிக்கக்கூடிய
தன்று. அதை சீக்கிரம் அழியும்மனத்தால் நாம்செய்யவில்லை.
அநேகவருஷங்களளவும் நிலைத்திருக்கக்கூடிய பிருதிவியால்
தான் செய்கிறோம். நமக்கு அந்தவிக்ரஹாராதனையில் அன்பு
மிகுந்திருப்பதால் நாமும் விக்ரஹங்களை அழிக்கமாட்டோம்;
பிறரையும் அதின்கிட்டவழி விடமாட்டோம். ஆதலாலதை
அழிக்க யாராலுமாகாது. விக்ரஹாராதனை செய்யும், எங்களு
க்குக் கொடியபாசவினையால் ஒவ்வோர்காலத்துத் துன்பம்
வந்துவிட்டதுண்டு. ஐதர்கலாபம்போன்றஅநேகம் உண்டு. அக்
காலங்களிலும் நாங்கள் அருமையாய்க்கொண்ட விக்ரஹங்க
ளைத் தக்கமரியாதையுடனேதான் பத்திரப்படுத்திக் காப்பாற்
றினோம். ஆதலால் எந்தஆபத்திலும் எங்கள் அருமையான
விக்ரஹங்களை அழிக்கயாராலும் முடியாது! முடியாது!!
நாத்திகர்கள், கடவுளது இருப்பையே அழித்துவிட்டால், அதி
னால் நமது தெய்வத்தியானத்துக்கு இளப்பம்வந்துவிடுமோ?
அல்லது கடவுளுக்காவது ஒருகௌரவக் குறைவுவந்துவிடு
மோ? அதுபோலவே[illegible]யான் விக்ரஹாராதனைசெய்வோரின்,
தெய்வத்தைப்பிறர்அழித்தாலும்அவரது தியானத்துக்கேனும்,
அவரால் ஆராதனைகொள்ளும் கடவுளுக்கேனும் குறைவுவரா
து. நம்மெதிரிகள் சற்றுயோசிக்கட்டும்; அவர்களது தாய்மார்
களை அவர்களால் கொன்றுவிடவிடியாதோ? அவர்களது தந்
தைமார்களை அவர்களால் கொன்றுவிட முடியாதோ? அவர்
களை ஆள்பவர்களை அவர்களால் கொன்றுவிடமுடியாதோ?
அவர்களால் கொன்றுவிடக்கூடியவர்களாகையால் அவர்க
ளது ஈன்றோரையும், அவர்களது அதிபர்களையும் அவர்கள்வ
ணங்கி நடப்பதுபிசகென்றெண்ணுவார்களோ? ராத்திரிகளில்
பிச்சைக்குவரும் ஒருகட்டைத்தடியன் ஒருஉதாரமுள்ளபிரபு
வைக்கொல்ல முடியும், அவ்வளவுக்குபலமுள்ளவன்தான். ஆ
தலால் "ஐயா! பிச்சை" என்று அவன் குறையிரந்து நின்று

லைங்கல் பிசகாகுமோ? இப்படியனந்தமுண்டல்லவோ? ஆதலால் நம்மாலழிந்துவிடக்கூடிய ஒன்றைநாம் ஆராதிப்பதில் தோஷமேஇல்லை. நம்மாலழிக்கக்கூடியதுதான் நெருப்பு; ஒரு செம்பு தண்ணீரைவிட்டால் சாம்பலாய்விடும். நம்மாலழிக்கக்கூடியதுதான் தண்ணீர். நல்லதீயைமூட்டினால் தண்ணீர் அழிந்துவிடும். இப்படி அழிந்துவிடக்கூடிய நெருப்பையாவது, நீரையாவது, நமது உபயோகத்துக்குக்கொண்டால் அவை பயன்படாவோ? நம்மாலழிந்துவிடக்கூடும் என்றமாத்திரத்தில், அப்படியுள்ள பதார்த்தங்கள் என்றாழ்ந்ததாகும்! பேதைகள்! விக்ரஹாராதனையின் பெருமையையறியாததோஷமே இப்படிவினவினார்கள்!! மனதால்தியானிப்பதாகவழ்பாகிகொண்டுவிட்டால் பிறகு தியானமே அழியத்தடையென்ன? ஒருவன் தியானம்செய்தான் என்பதும் செய்யஇல்லை என்பதும் பிறனுக்கெப்படிப்படும்? கண்ணைமூடிக்கொண்டு பிறவிஷயங்களை யோசித்துக்கொண்டிருந்தால் பக்கத்திலிருப்பவர் அவனை தியானத்திலிருப்பதாகவே என்னுவர். பக்கத்திலுள்ளோர் அப்படிஎண்ணிவிட்டபோது அவனுக்கு தைரியந்தான். தெய்வதியானமே இல்லாமலுமிருக்கலாம். அந்தமாதிரி இப்போது எவ்வளவோ பூனைகளைப், ாதிரியான் கோவிலில் பார்க்கலாமல்லவோ? நமது கோவி[illegible]லா? ஒருரு எதிரிப்பதால் கண்ணில் பட்டேதீரும், அதைமறுக்கமுடியாது. கண்ணில்பட்டால்அயல்நீற்போருக்குப் பயந்தாவது அந்தஉருவத்துக்கு ஒருகும்பிடுபோடவேண்டும். அதைச்சாக்கிட்டாவது ஒருநாளில்லாவிடில் ஒருநாளாவது உண்மை யன்புண்டாய்விடும். இந்தநயம் மனத்தியானத்திலுண்டோ? இன்னும்; ஒருவன்மனதால் தியானிக்கும்போது அதிகசிரமப்பட்டு,மனதைப்பிறவிஷயங்களில் போகாமலடக்கி ஒவ்வொரு அங்கமாகவிடாது தியானிக்கவேண்டும். இதனிடையில் ஏதாவது அவனது ஞாபகத்தைக்கவரும்படி, நேரிட்டால் அவனது தியானம் அழிந்துவிடும். இந்தமாதிரிநேரிடும்போதெல்லாம் அவனதுதியானப்பொருள் அழியும். அப்போதுகடவுளைச்சித்ரவதை செய்ததாகவும் முடியும்!! அவன்தியானிக்கும்தெய்வீ

ருதடவையிலும், தன்மனத்தைப்பிறவிஷயங்களில் செல்லாது அடக்கவேண்டும். இப்படி, விசாதப்பட்டுக்கொண்டே இருந்தால்ஒருதடவையாவது பூர்ணமாய் தியானிப்பதற்குள் எத்தனை காலமோ சென்றுவிடும். ஆதலால்தியானத்துக்கே, கேடுவந்து விடும். விக்ரகாராதனையிலோ, நாம் ஆராதிக்கும்போது, வேற்றுவிஷயங்களில் மனம்சென்றாலும், உடனே அதைத்திருப்பலாம் ; கண்ணுக்கு உடனேரூபம்படும் ; நாம்வேற்று விஷயங்களில் கவனம்வைத்தபோதும் நம் முன் உள்ள விக்ரஹம் அழியாதிருக்கிறது. இதனால், நாமே, அழியாததை, சுலபத்தில், வணங்குவதாகவும் ; மனதால் தியானிப்போரே, அவர்களாலடிக்கடி அழிவதை, கஷ்டப்பட்டு, நெடுநோம்போக்கி, ஒருக்கால் அதிர்ஷ்டமிருந்தால் மட்டும் வணங்குவதாகவும் பெறப்படஇல்லையா ? இன்னும் ; மனதால்செய்யும் ஆராதனம் யாருக்குமுடியும் ? நல்லவயதுவந்தவர்களுக்கும், கிழட்டுப்பருவ மடையாதவர்களுக்கும் மட்டுமே அன்றோ ? சிறுவயதிலுள்ளோரின் மனம்ஒன்றிலும் ஸ்திரமாகப் பற்றாமல் ஆசையிலேயே பிரவர்த்தித்து எங்கும் நிலைத்து நில்லாமல் அலையுமொன்றல்லவா ? இப்படியுள்ள மனது எப்படி தெய்வாராதனம் செய்யும் ? கிழ[illegible]டு வயதிலுள்ளோருக்கும், ஞாபகக் குறைவு, விசாரம், [illegible]யவற்றால் மனத்தியான ஆராதனம் துஸ்ஸாத்யமாகுமே ! [illegible]தலால் மனதால் தியானித்து ஆராதித்தல் யாவருக்கும் ஒப்பமுடிய இல்லையே ? விக்ரஹாராதனத்திலோ சிறுவாரனாலும் "ஓம்பாச்சி" என்றுசொல்லிக் கன்னத்திலடித்துக் கொள்ளமுடியும் ; நமஸ்கரிக்கமுடியும் ; கும்பிடமுடியும். கிழவரானாலும், "ஹே ! பிரபோ !! என்னை இன்னும் வைத்திருக்கவேண்டுமோ?" என்றுவிக்ரஹத்திலுள்ளதிவ்யதேஜனத்தைப்பார்க்கக்கூடும் ஆதலால் விக்ரஹ ஆராதனமே கிழவருக்கும், சிறுவர்களுக்கும் கூடஸாத்தியமாயிருக்கிறது. இந்த நலத்தை அறியாது, அது நம்மால் அழியும்பதார்த்தத்தால்செய்த விக்கிரஹம்; அதை நாம்வணங்கக்கூடாதென்று சொல்வதென்ன பேதைமை ? இன்னும் ; தெய்வாராதனத்தில் முக்யமாய்வேண்டுவது, தெய்வத்தினிடம் அன்பும், நாம்

செய்துள்ள கொடியவிஷயங்களுக்காசபயமும், நம்க்கும்தர் சனயோக்கியமாய்ப் பெருமானிருப்பதில் 'ஆச்சரியமும், நம்மைப்பிறவிஷயங்களில் அலேக்கும்மனத்தின்மீது கோப முமி அல்லவா ? இவையெல்லாம்சேர்ந்து, நம்மனதுருகி "ஐய னே ! ஐயனே ! ! ஹேஞானஸம்பந்தமூர்த்தே !! என் அப்ப னே ! ! ! என்குருமணியே ! ! " எனக்கற்ருமனம்போலகதறி யும், பதறியும், நாம்நிற்றலே யன்ருே-ஆராதனமென்பது? இத ற்கு விக்ரஹமின்றி முடியாதே ! ! மனத்தால்சிந்தித்தல் உரு க்கமாகாதே!! சிந்திக்கும்போது ஒவ்வொருஎண்ணமாக ஒன்று கூட்டுகிறோம். அவையவங்களை ஒன்று கூட்டி ஒருருவைச்சிந்தி க்கிறோம். சிந்தனை உருக்கமல்ல. இந்தியா என்பது வடக் கே இமையமலையாகும் எல்லேயும், கிழக்கேபங்காளக்குடாக் கடலாகும் எல்லேயும், தெற்கேயும் மேற்கேயும், இந்தியமஹாஸமுத்திரமாகும் எல்லேயும் உடையதென்றெண்ணி சிந்தி க்கிறோம். இந்தச் சிந்தனையின்போது நமது மனம் செய்யும் தொழில் பலவற்றை ஒன்று கூட்டல். இதுவேதான் தியா னம். தியானம்வேறு, மனதுருக்கம்வேறு; விக்ரஹாராதனை யில்லாதவர்கள் கடவுளை முதலில் தியானிப்பார்கள். அப்போ து மனம் உருகாது தியானித்தபின்னர் அவர் மனமும் உருகி ஞல், அப்படி உருகும்போது அதன் முன்தியானித்த ரூபம் மறைந்துவிடும், ஏனெனில், மனவுருக்கத்தில் மனம் எவ்வள வோவிஷயங்களில் அதி சீக்கிரத்தில் பிரவர்த்திக்கவேண்டி யிருக்கிறது. !! ஆதலால் அவர்கள்மனதுருகும்போது அதற் கும், ஸாதாரணமாய் நாஸ்திகர்கள் தமது துக்கங்களை நினை த்துக்கொண்டிருக்குவதற்கும் பேதத்தைக்காணும். அன்றியு ம் தெய்வாராதனத்திற்கு முக்கியமாய்வேண்டியது அன்பு. அன்பு பெருகக்காரணம் ஆலிங்கனமும் நம்மால் விரும்ப ப்பட்டவருக்காக நாம் கையாட்டம் செய்வதும், நமது சரீர த்தைத் தொழிற்படுத்துவதுமே, ஆதலால் விக்ரஹாராதனமே அவசியமாகிறது. இதிலேதான் நாம்விருப்பத்துடன் அமை த்துக்கொண்ட விக்ரஹத்துக்கு ஸ்நாநம் செய்விப்பதாலும், அதை அலங்கரிப்பதாலும், அதற்குப் பூஜைசெய்ய நல்லபத்தி

புஷ்பாதிகளைத் தேடிப்போவதாலும், பூஜைசெய்யும்போது, என் ஐயனுக்கு இது செய்யவேண்டும், அதுசெய்யவேண்டும், என்றெண்ணுவதாலும், கண்ணால்பார்த்து இந்த நல்லபுஷ்பத்தை ஐயனுக்கு நான்போட வேண்டுமென்றெண்ணுவதாலும், என் ஐயனே என்னைக்கார் என்றுசொல்லி மனதாரக்கட்டிக்கொள்வதாலும், அன்பு, வர வர அதிகரிக்கும். இதெல்லாம் அனுபவத்தில் காணக்கூடிய ஒன்றேயொழிய காதால்மட்டும் கேட்டால் அவ்வளவு நன்றாய்த்தெரியாது. இவ்வளவு அருமை விக்ரஹாராதனத்திலிருப்பதறியாது, நம்மாலழிக்கக்கூடியதை நாம்வணங்கலாமா ? என்றல் பேதைமையாகவே முடிகிறது. இன்னுமிதுபோன்றபலநியாயங்களையும் புத்திசாலிகள் யோசித்துக் கொள்ளட்டுமென்று இதை இத்துடனிறுத்துகின்றோம்.

(7.) இனி, உங்கள்பட்டணத்துப்பிள்ளைகூட "சொல்லிலும் சொல்லின் முடிவிலும்" என்றபாட்டாலும், "உளியிட்டகல்லையும்" என்றபாட்டாலும், விக்ரஹாராதனம் கூடாதென்று நிந்திக்கின்றாரோ ? என்பார்கள். இந்தப்பேய் விறுவுக்கும் தாடைசுத்தி செய்தனுப்புவோம்.

பட்டினத்தாரை நாமெல்லாரும், பெரியவராகக்கொண்டிருப்பதால், அவரிட[illegible]ய்து நமது கக்ஷிக்கு விரோதமாகவதாவது நம்மெதிரிகள்செதன்றால், நாமதைக் கவனிப்பது அவசியம்தான். "சொல்லிலும்சொல்லின்முடிவிடிலும், வேதச்சுருதியிலும்—அல்லிலும், மாசற்ற ஆகாசந்தன்னிலுமாய்ந்து விட்டோர்—இல்லிலும் அன்பரிடத்திலு மீசனிருக்குமிடம்—கல்லிலும் செம்பிலுமோ இருப்பான் எங்கள் கண்ணுதலே" என்றும், "உளியிட்ட கல்லையும், ஒப்பிட்ட சாந்தையும் ஊத்தைய றப்—புளியிட்ட செம்பையும் போற்றுகிலேன் உயர்பொன்னெனவே—ஒளியிட்டதா ளிரண்டுள்ளே யிருத்துவதுண்மையென்று—வெளியிட்டடைந்துவைத்தேனினிமே லொன்றும் வேண்டிலனே" என்றும் சொல்லியுள்ள பாடல்களைக்கேட்ட மாத்திரத்தில் நமக்கெல்லா மாநந்தபரவசமாய் பட்டணத்தாரையும் அவரதுபெருந்தன்மையையும், அவர்செய்துவந்த விக்ர

ஹாராதனைப் பெருமையையுமே நினைக்க நேரிடுகிறதன்றி இக் தப்பேய்களைப்போல விக்ரஹாராதனையில் விரோதபாவமுண் டாக இல்லை. ஒருவருடையவாக்கைப்படிக்கபாக்யம்பெற்றும், அதனர்த்தம் தெரியாமல், குங்குமஞ்சுமந்த கழுதைகள்போல பாட்டைச்சுமந்து திரிவதில் பயனென்னவோ தெரியவில்லை? குறளில் "கற்றதினாலாயபயனென் கொல்,வாலறிவன்-நற்றாள் தொழாரெனின்" என்று சொல்லியிருக்கிறது. இதில்கற்றதினா லாயபயனென்சொல், என்பதைமட்டும் ஆதாரமா யெடுத்துக் கொண்டு, மற்றையபாகத்தை விட்டுவிட்டு, ஸபையேறிநின்று படிப்பதுபிசகென்று பிரஸங்கிக்கும்பேரைப்போல் இப்பேய் கள் சொல்லுகின்றனரேயொழிய வேறென்ன? "காலன்வருமுன் னே கண்பஞ்சடைமுன்னே—பாலுண்கடைவாய்ப் படுமுன் னே—மேல்விழுந்தே—உற்றாரழுமுன்னே ஊரார்சுடுமுன்னே குற்றாலத்தானையே கூறு" என்றும்; "அமயாருநயம் அரன்பூ ஜைநேசமும் அன்புமன்றிப்—படியீது வேறுபயனுளதோ" எ ன்றும் "தொன்றுண்டுகொண்டுகருத்துண்டுநோக்கக்கசிந்துருகிப் —பண்ணுறும்பாடச்செவியண்டிகேட்கப்பலபத்திலையால்— என்றுமிசாத்த, ஏதிலிருக்க சஞ்சிரக்கையிலே—யென்று ண்டு போகுதையோ! கெஞ்சிர்ந்தவிடமே" என்றும்; "கை யொன்றுசெய்ய, விழியொன்றுநாட, கருத்தொன்றெண்ண ப்—பொய்யொன்று வஞ்சகனாமொன்றுபேசப்புலால்கமழும் மெய்யொன்றுசாரச் செவியொன்றுகேட்கவிரும்புமியான்— செய்கின்றபூஜையெவ்வாறுகொள்வாய் வினைதீர்த்தவனே" எ ன்றும், "நல்லாரிணக்கமும், நின்பூஜைநேசமும், ஞானமுமே யல்லாதுவேறுநிலையுளதோ"? என்றும் "அத்தனைமுப்பத்து முக்கோடி தேவர்க்கதிபதியை—நித்தனையம்மைசிவகாமசுந்த ரிநேசனை, எம்—கர்த்தனைப்பொன்னம்பலத்தாடும் ஐயனைக்கா ணக்கண்கள்—எத்தனைகோடியுகமோ தவம் செய்திருக்கின் றவே" என்றும் மனதுருகி, நெஞ்சம்நெக்குவிட்டுக் கதறி, எவ்வளவோ யுகத்தில் செய்ததவப்பயனோ ஸ்ரீநடராஜ விக்ர ஹத்தை அம்மையாருடன்காணக்கிடைத்தது எனச்சொ ல்லும் பெரியோர், கல்லையும் மண்ணையுமென்று இகழ்வார்?

அநேககோடியுகம் இவ்வளவுகாலமென்று மனதாலும் நினைக்க அரியதாயிருக்கின்றதே. அத்தனைகாலத்தவம் செய்துதாம்பெற்ற விக்ரஹாராதனத்தைப் பிசகென்றுதாமே சொல்வாராயின், பெரியோரென்று அவரைச்சொல்வது சரிக்குமா? "நோன்பென்பது கொன்றுதின்னாமை" என்னும் ஔவையார் வசனத்துக்கு, விரதமெனப்படுவது கொல்லாமையும், கொன்றதைத்தின்னாமையுமென்று அர்த்தமிருக்க, அதைவிட்டுவிட்டு, நோன்பென்பது, கொன்று+தின்னு+ஆமை, எனப்பிரித்து, ஆமையைக்கொன்றுதின்பதே விரதமென்றும்; கொன்று+தின்று+ஆ+மை, எனப்பிரித்து, ஆவையும், ஆட்டுக்கிடாவையும் கொன்று தின்பதேவிரதமென்றும்; அர்த்தம்செய்து, உங்கள் ஔவையாரே இப்படிச்சொல்லியிருப்பதால் புலாலுண்ணல் தோஷமில்லையென்று, ஒருமூடனெழுந்தால் அவனுக்கென்னஸன்மானமுண்டோ அதேஸன்மானம் நமது விரோதிகளும் பெறுவதில் தடையென்ன? இப்படி நமதுவிரோதிகள் குருட்டர்த்தம்செய்வதையறியாத நமது பாலியர்கள், நமதுவிரோதிகள் வலையிலகப்பட்டுக்கெடுகின்றார்கள். இவ்வல்லலெல்லாம்தொலையும்படி, உண்மை அர்த்தத்தை இன்றுயாம் சொல்வோம்.

மேற்பாட்டின் அர்த்தம்.

சொல்லிலும்=வார்த்தையிலும்; சொல்லின் முடிவிலும்=வார்த்தையின் நிர்மாணத்திலும்; வேதச்சுருதியிலும்=வேதமாகியசுருதியிலும்; அல்லிலும்=பூதஇருளிலும் (அல்லது அஞ்ஞானஇருட்டிலும்); மாசற்ற ஆகாசந்தன்னிலும் = குற்றமற்ற பூத ஒளியிலும் (அல்லது சிதாகாசத்திலும்); ஐந்துவிட்டோரில்லிலும்=ஆத்மாநாத்ம விசாரம்செய்து துறவடைந்தவர்களிதயத்திலும்; அன்பரிடத்திலும்=உண்மைதிருத்தொண்டுசெய்யும் எம்பெரியோரிடத்திலும்; ஈசனிருக்குமிடம்=பரமபதியிருக்குமிடம் (இப்படியிருக்க); கல்லிலும் செம்பிலுமோ=கல்லாலும் செம்பாலும் செய்த விக்ரஹங்களில்மட்டுமோ; இருப்பன் எங்கள் கண்ணுதலே=எங்கள் முக்கண்ணீசன் இருப்பது?

'இப்பாட்டு; கண்ட ஜ்ஞானிகளை நோக்கிச்சொன்னது. ஜன

ங்களே - நீங்கள் கோயிலுக்குப்போய் விக்ரஹரூபியான கடவுளண்டை நிற்கும்போதுமட்டும், தெய்வஸன்னிதானத்தில், பொய்யுரைக்கக் கூடாது என்றும், பொடிபோடக் கூடாது என்றும், சுருட்டுப்பிடிக்கக் கூடாது என்றும், அநாசாரமும் பாபஸம்பந்தமுமான தீத்தொழில்களைச் செய்யக்கூடாதென்றும், எண்ணுகின்றீர்களே! கடவுள் சொல்லிலுமிருக்கின்றார், ஆதலால் பேசும்போதெல்லாம், தெய்வஸன்னிதானத்தில் பொய்யுரைக்கப் பயப்படுவதுபோல், பயப்படவேண்டும்: சொல்லின்முடிவிலும் கடவுளிருக்கின்றனர்: சுருதியிலும் கடவுளிருக்கின்றனர்: என்றவைகளை கிரமமாகச்சொல்லி அதனோடொன்ற உபதேசம் செய்தபாடலாம்; இப்படியே அன்றி வேறில்லையாகவும் நமது விரோதிகள் ஏனோ வீண்ஜாலம்செய்வது?

இரண்டாம்பாட்டின்அர்த்தம்.

உளியிட்ட கல்லையும் = (கல்) தச்சரால் பொளிந்தகல்விக்ரஹத்தையும்; ஒப்பிட்டசாந்தையும் = ஒன்றாகக்காத்துச்செய்தன சாந்தாலான விக்ரஹத்தையும்; மெத்தையுறப் புளியிட்ட செம்பையும் = அழுக்குநீங்கப் புளியாலழுக்கெடுத் தேய்த்தசெம்பு விக்ரஹத்தையும் (மட்டும்); போற்றுகிலேன் = நான்வணங்குவதில்லை; உயர்பொன்னெனவே = உயர்ந்தபொன்போல; ஒளியிட்ட தாளிணையை = பிரகாசம்பொருந்திய பாதாரவிந்தங்களையும், உள்ளேயிருத்துவது அன்றியன்றே = (பரமன், சராசரங்களாகிய) யாவற்றுள்ளும் இருத்துவது ஸத்தியமென்றே; வெளியிட்டு = (உலகத்தார்க்கு) வெளிப்படுத்தி; அடைத்துவைத்தேன் = (என்மனத்திலும் அவ்வுண்மையை) அடைத்துக்கொண்டேன்; பின்னையாதொன்றும் வேண்டிலனே = வேறு எனக்கொன்றும் வேண்டியதில்லை; என்றபடியாம். இப்பாட்டும் மேற்பாட்டைப்போலவே, கண்ட விக்ரஹங்களை நோக்கிச் சொல்லியது. கடவுள் உளியிட்ட கல்லிலல்லாமல் உளியிடாத ஸாதாரணக்கல்லிலு மிருக்கின்றார், அங்கும் கடவுளை வணங்கலாம். அதாவது கடவுளில்லாத இடமில்லை. ஆதலால் எங்கும்ஒரேமாதிரி அன்பு நடத்தவேண்டும். ஒப்பிட்டசாந்தில மட்டுமல்லாது ஒப்பிடாச்சாந்திலுமிருக்கின்றார். புளியிட்ட செ

க்ரஹத்திலு மிருக்கின்றார். ஆதலால் கடவுளெங்கு முள்ளதன்மையை உணர்ந்து அதற்குத்தக்கபடி நடவுங்கள் என்றபடியாம். இந்த இரண்டுபாட்டுகளில், முந்தியதில், கல்லிலும் செம்பிலும் கடவுளில்லையென்றர்த்தம்கொண்டால் பட்டணத்தார் கடவுளை எங்கும்நிறைந்தவராகக்கொண்டவரன்று என்றாய், விபரீதம் விளையுமன்றோ ? இந்தப்பாட்டால் அவர் எம்போன்ற ஏழைகளை நோக்கி, நீங்கள் விக்ரஹாராதனை மட்டும் செய்துவருவதுபோதாது ! கடவுளைப்பற்றிப் பிறர்க்கு உபதேசிக்கவேண்டும்; கடவுளை அர்த்தம் நிறைந்தவேதங்களால் துதிக்கவும் வேண்டும், அவனாலேயே எல்லாமாகின்றது; "காண்பாரார் கண்ணுதலாய்காட்டாக்காலே," என்றும்; "ஆட்டுவித்தாலாரொருவர் ஆடாதாரோ" என்றும்உள்ள நம்பரமாசார்யர்களின் திருமொழிக்கிணங்க நமக்குஸ்வதந்திரம் கிடையாது, எல்லாமவனாலேயே ஆகின்றது என்றுஎண்ணுங்கள்; நமது ஆவலத்தைஅறிந்து அவற்றால் நாம் கஷ்டப்படுவதைக் கண்டிரங்கி அவனருள்வன்; அவன் எல்லார்விசாரத்தையும் தானேவற்றவனாயிருந்தும், நிர்விசாரியாய், தன்குழந்தைகளாகிய ஆத்மாக்களைமெள்ள மெள்ள பாசவிமோசனமடைவதைக்கண்டுமகிழ்ந்து, சிதாகாசத்தில் அனவரததிவ்யதாண்டவம் செய்கிறான்; பதியினது உண்மைஞானத்தை உணர்ந்தபரமயோகிகளுடைய இருதயத்திலிருந்து அவர்களுக்கு ஆநந்தம்கொடுக்கிறான்; அவனே "பக்திவலையில்படுவோன்"; என்னும்இவ்வளவையும் உணர்ந்து நீங்கள்விக்ரஹாராதனம் செய்யுங்கள். என்னும்ஸத்யஉபதேசமன்றோ எம் ஐயன்சொல்லி யிருக்கிறார் ?

இரண்டாவதில் ; ஏ ! என் அருமை நண்பர்களே !! நான் விக்ரஹாராதனை செய்வோனென்று நாத்திகர்கள் என்னைச் சொல்லுகிறார்கள். அவர்களின் கருத்து.—தெய்வத்தை நான் கல்லாக எண்ணிவிட்டதாக. உங்களையு மப்படிச் சொல்லுவார்கள் !! ஜாக்கிரதை !! நான் தொழுவது கல்லையல்ல !!! எங்கும் நிறைந்த எம்பரமபதியாவான்இந்த உளியிட்ட கல்லுக்குள் இருக்கின்றானல்லவா ? இங்கு அவனில்லாவிடில், அவனெங்கும் நிறைந்தவனாகானே ! எங்குமிருப்பதுபோல வித

ஓவன்ஒரும் பரமனிருக்கிறான் என்று உங்களுக்கு "வெளியிட்டேன்"!! உங்களுக்கொன்றுசொல்லி நான் ஒன்று செய்பவனல்ல. என்மனதிலும், ஸத்யமாக அதே எண்ணத்தை அடைந்துவைத்தேன்." பிறர் என்னை தூஷித்து அதனால் கெட்டை அவர்களே அடைவார்களாதலாலும், நான் என் "எத்தனை கோடியுகமோ தவஞ்செய்திருக்கின்ற" வாகிய கண்களால் நிர்ப்பியாகக்கண்டு களிக்க ஸாதாரணமான உளியிட்ட கல்லல்லாமல், பரமேசுவரன் அனுக்ரஹார்த்தம் வெளியாகுப் நபர்தாங்கியதும், அவன் நிறைவதந்த இடமாவதுமான, விக்ரஹத்தை ஆராதிக்கும் பெரும்பாக்யம் பெற்றேன். என்போன்ற பாக்யசாலியாருண்டு? இந்த அருமையான விக்ரஹாராதனை செய்வதொன்றே என்னை உய்விக்கும், ஆதலால் நான் இருமாந்தேன், "பின்னையாதொன்றும் வேண்டிலேன்" என்பதானல்லவோ எம்பெரியோன் சொல்லியுள்ளார். இந்தப்பாட்டைப் படிக்கப்படிக்க நமக்குமட்டும் ஆனந்தபரவசமாகும்போது, அந்தோ! பாவிகாள்!! நமது விரோதிகளுக்கேன் இந்த ஸௌபாக்யம் படவில்லையோ? பரிபாசம் இல்லே, என் செய்வார்!! ஐயோ, பரிதாபம்!!

இவ்வளவு அரியவிஷயம் பேய்க்கணங்களுக்கு விளங்குமா? ஆதலால் குருட்டார்த்தம் செய்யப்பட்டன. இப்படியேகுருட்டார்த்தம்செய்ய இடந்தராமல் நாம் நமதுவேதத்தை ப்பத்திரம்செய்து வைத்திருப்பதைக்கண்டு மனம்பொங்கி இந்துக்கள்வேதம் உண்மையான கடவுளால் உரைக்கப்பட்டால் எல்லார்க்கும் தெரியும்படி வெளியாக்கக்கூடாதா? என்றும்; பிராம்மணரெல்லாம் மோசக்காரர் என்றும்; சொல்லி, ஊரிலிருக்கும் பிராம்மணப் பிள்ளைகளுக்கும், சூத்திரப்பிள்ளைகளுக்கும் தலையெழுதிவிட்டுக்கொண்டும் (=குடிமுழுகிப்போகிறது) அதை விளம்பிக்கொண்டும் வருகின்றனர். அவர்களது மோசத்துக்காளாகாதீர்கள். எவ்வளவோ காலம் தவம்செய்து பெறக்கூடிய தெய்வ ஆராதனையைத் தடுக்க இவர்கள் முயலுகின்றார்கள் என்பதைக் கேட்டபின்னும் அவர்கள்பக்கம் சாராதேயுங்கள்!!

(8.) இனி, எல்லாம் ஸரிதான்; சிவனுக்கு சாபத்தாலற்றுவி
ழுந்த ஆண்குறியைக் கடவுளென்றும், லிங்கமென்றும் வைத்
துக்கும்பிடலாமா? என்று உங்களைக்கேட்பார்களாதலால்,
அன்னோர்களின் வாயடங்க ஸமாதானம் இதோசொல்லுகின்
றோம்.

சிவலிங்கம் என்பது சிவனது ஆண்குறி யென்றும், அது தாரு
காவனத்துக்குச் சிவன்போனபோது அந்தரிஷிகளின் சாபத்
தாலற்றுவிழுந்ததென்றும் சிலர் சொல்லுகின்றனர். இது பொ
ய்க் கதையே ஒழியவேறில்லை. முதலாவது சாபம் என்றால்
என்ன? பெரியோரிடத்து இருந்து சிறியோர்க்குவரும் ஒன்
றல்லவா? தாருகா வனரிஷிகளுக்கு வந்த ஆற்றலெல்லாம் சிவ
ன்தந்ததல்லவா? அப்படியிருக்க சிவனிடத்தெப்படி தாருகா
வனத்தவர்களது சாபம் ஏறும்? சாபம்பெறுவதும் செத்தும்
செத்துப் பிறப்பதும் சிவன் குணமல்லவே! பெரியமஹானை
அண்டி, சிலவித்தைகள் கற்றுக்கொண்டு, கர்வமிகுதியால்,
கற்பித்த குருவையே ஒருவன் நிந்திப்பானானால் அது சாபமா
காது!! அக்ஞானவிசேஷத்தால், வாயில்வந்தபடி ஒருவனை அ
வன் திடன்திட்டினால் அந்தத்திட்டுசாபமாகுமா? தக்ஷர்க
ளின்சாபங்களின்வண்ணமே பிறந்திறந்த இந்திரனைப்போலவும்,
பிருகு முதலியோரின் சாபங்களின்வண்ணமே பிறந்திறந்தவர்
களைப்போலவும் இல்லாமல் சித்கனத்திருமேனியாய் வந்தசிவ
பெருமான்மீது அவர் கருணையால் தேகேந்திரியங்களையும்
தபோபலனையும் பெற்ற மனிதர்களது திட்டுப்பலிக்குமா!
இதுநிற்க.

லிங்கம் என்பதற்கு அடையாளமென்றல்லவா பொருள்!
சிவலிங்கம் என்பதற்கு சிவனது பிரஜாபதி என்று அர்த்தம்
கொள்வோர், ஸ்தாவரலிங்கமென்பதற்கென்ன பொருளுரை
ப்பரோ தெரியவில்லை? புல்லிங்கம், ஸ்த்ரீலிங்கம் என்பன
வாதி இடங்களில் எத்தனை விபரீதம் கொள்வார்களோ யா
ரறிவார்! ஸ்த்ரீகளுக்கு ஆண்குறி கிடையாதலால் அங்குள்ள
லிங்கம் இவர்கள் கொள்ளைப்புத்தியை கொறுக்குமே!! சிவ

லிங்கம் என்பதைத் அறியாக்கும் பாபிகள், ராமலிங்கமென்று பிரசித்தியாய் ராமேசுவரத்திலுள்ளதற்கு என்னபொருள் சொல்வார்! இவர்களுக்கு, லிங்கம், என்னும் பதத்துக்கு ஒரே பொருளே தெரியுமாதால் ராமனுடைய என்றுவது, ராமனுடைய என்றுவது, ராமன்பூஜித்த என்றுவது முன்பகுதி செய்துபின் சேர்ப்பார்கள்!! அரும்யோநமையாகக்கொண்டால் ராமனுக்கு சாபம் யார் கொடுத்தார்கள். சிவனுக்குத்தான் தாருகாவனத்தில் சாபம்வந்ததாக உளறுகின்றனர். ராமனுக்கெங்கு சாபம்வந்தது? முன்னொருவருக்கு மதுரையில் உளறினதாக நாம் கேள்விப்பட்டபடியே, சைவர்கள் பூஜிப்பதற்காக லிங்கத்தால் ஸ்ரீ ராமசந்திரர் தன்லிங்கத்தைவைத்தாரென்றால், அதன்பிறகே அவருக்குப்பிள்ளைகள் பிறந்ததை சொல்லப்படுவதால், ராமப் பிராட்டிக்குச் சோரநாயகன் சேர்ப்பதாகின்றதே. இப்படியும் உண்டா! சிடசிவ!! ராமனுடைய என்று கொண்டால் ராமன்லிங்கமாக ஆனது எந்தக் கௌதமர் சாபத்தால்? ராமன் பூஜித்த லிங்கமெனக்கொண்டால் இவர்கள் தெய்வமே பூஜித்த ஒரு லிங்கத்தை இவர்கள் இகழலாமா? சிவப்பிரமாணத்தை ராமனுக்கே இவர்கள் தேடிவைத்துக்கொண்டது அதிசயம்! அதிசயம்!! சிவலிங்கமே, என்பதில் லிங்கமென்பதற்கு விபரீதார்த்தம் செய்து, அதற்கெனகமைய ம் சொல்லும் புளையுமாங்கள் பிராணனுக்காவது, பிராணனுக்காவது லிங்கசம்பந்தம் காட்டுகின்றதால் அந்தக்குருட்டார்த்தத்தை நம்மெதிரிகள் இன்றேடேதத்தும் செய்வாராக. பேதைகாள்! லிங, என்னும் தாதுவுக்கு சித்திரித்தல், படைத்தல், காத்தல், முதலியனவாகவிருப்பே, உலகத்தைச் சித்திரிப்பதாகிய, சிவனது, பிரபாவமனைத்தையும்; லிங்கமென்பதை "லிங் + கம்" எனப்பிரித்து, "லயம் = ஆதாரஸ்ருஷ்டி" என்று விரித்து, சிவனது, ஆதாரஸ்ருஷ்டித்வமனையும்; உள்ள அர்த்தங்களைக் கேட்டுய்ய வழிதேடாது எதிராகிற்கு ஆளாகின்றனரே—அந்தோ!!

வேதத்தால் புகழ்ந்துரைக்கப்படுவது லிங்கம்; விஷ்ணு. வைகுந்தபதியானது லிங்காராதனத்தால் தானென்று மேலே

வேதப்ரமாணமும் சொன்னோம்; லிங்காராதனமின்றிச் சாப்பிடவும் கூடாது என்று வேதபுருஷன் கதறுகின்றான். இப்படியிருக்கவும் வேதபாஹ்யர்களாகப்பவிக்கும்படி என்ன பாபஞ்செய்தார்களோயாரறிவார்! கோயிலுக்குள்ளேயிருக்கும் ஸதாசிவ மூர்த்திமட்டுமல்லாது, பலிபீடத்துக்கு பத்ரலிங்கமென்றும்; கோபுரத்துக்கு ஸ்தூலலிங்கமென்றும்; பெயரிருப்பதால் கோபுரதர்சனஞ்செய்தாலும் சிவதர்சன மாகவே சிஷ்டர்கள் கொண்டிருப்பதை யறியாது இக்குமதிகள் குரைக்கின்றனவே! ஐயோகொடுமை!! லிங்கசரீரமெனவும்; அங்கலிங்கமெனவும்; ஷட்லிங்கதாத்பரியமெனவும் தனித்தனியுள்ள வற்றிற் கெல்லாம் எத்தனை அர்த்தமும் கதையுமுண்டோ? இவர்களுக்கு வியாதிவந்து வைத்தியர்கள் உத்திரவால், லிங்கம் உரைத்து மருந்தில் கலந்து குடிக்கவேண்டியபோது இவர்கள் எந்தலிங்க முரைப்பார்கள்? இதுநிற்க தாருகாவனப்பிரஸ்தாபம் செய்தார்களே. அதைக்கொஞ்சம்பார்ப்போம். தாருகாவனத்தவர்கள் கர்மமே பலந்தருமென்றும், கடவுளென்போ னில்லையென்றும், அதவா ஒருவனப்படியிருந்தாலும், அவனது தயவேனும், வேறேதேனும் தங்களுக்கு வேண்டாமென்றும், எண்ணியிறுமாந்துகர்மப்பிரம்ஹ வாதிகளாய்த் திரிந்தார்கள், அப்போது கெட்டாருக்கும் நல்லவழிசொல்லித் திருத்திக்காக்கும் பரமகருணசாலியாய், கேளாதே யிருக்கவலிதுவந்து மழையைத்தரும் மேகமேபோல உள்ளசிவபிரான் தம்மை விரோதித்துவந்த இந்த துஷ்டர்களிடத்தும் அதிக கருணைகொண்டு அவர்களுக்கு புத்தி சொல்ல வெண்ணித்தமது பாதமேகதியென்று நம்பிய மகாவிஷ்ணுவை அழைத்து நீ மோஹினிவேடங்கொண்டு அந்த ரிஷிகளிடம்போய் அவர்களைக் கர்வபங்கம் செய்து விட்டு அவர்களால் ஸ்பர்சமடையாமல் திரும்பு. நானே பிக்ஷா வாங்குபவனாக அந்தரிஷி பத்தினி மாரிடம்போய் அவர்களது கற்பின் நிலைமையை அந்தரிஷிகளுக்குக் காண்பித்து அவர்களை ஆஸ்திகர்களாய்ச் செய்துவிட்டுவரவேண்டு மென்றார்.

அப்போது உடனே மோஹினியாய் விஷ்ணுவானவர் வந்தார். உடனே ஐயன் அதிஸுந்தரரூபியாய், யௌவனவேஷத்துடன், திகம்பரராய்த் தம்மையே எப்போது மிடைவிடாது துதிக்கும்வேதங்களைப் பாதகுறடுகளாக அணிந்து அனேககோடிசந்திரன் ஏககாலத் துதித்தாற்போலு முள்ளதிறம்பொருந்திய தமதுதேகத்தின்மீதும் பஸ்மதாரணம் செய்துகொண்டு கையிற்கப்பரையெடுத்து ஒருநாளும் உண்ணாதபெரும்பசியைய அந்தயவான்போலப் புறப்பட்டார். ஆயிரயுகபரியந்தம்தேடி தேகத்தின் ஒருபாகமான காலைக்கூடக்காணமாட்டா திருந்த மோகினியோ எம்பெருமானைக்கண்டு அதிகசந்தோஷமுள்ளவராய்த்தான் பூண்டபெண் வேஷத்துக்கியையு ஆசைகொண்டு மயங்கி தாருகாவன விஷயத்தை மறந்து ஸ்வாமியைத் துதித்து ஐயனே! அஹங்காரங் கொண்டகாலத்து அடிகாட்டாத ஆண்டவனே! நானுன்னடைக்கலம்; நமேறுகொடிய காமவேதனையுந்தேன் நீந்த அதிசுந்தரமுள்ள உன்னைப்புணராவிடில் என்னுயிர்போய்விடும், உன்னையே முற்றிலும்மறுக்கும் ரிஷிகளுக்கு அனுக்ரஹிப்பதினும் உன்பாதமே கதியென்று கெஞ்சும் எனக்கிரங்கக் கூடாதோ! பரமனே! இவ்வளவு அழகுடன் அனுக்ரஹரூபியாயுமுள்ள உன்னைத்தழுவாவிடில் நான் உயிர்துறப்பேன் என்று பலவாறு துதித்தார். அப்போது "எப்பாலும் பாலனமுண்பாலு முய்வித்தொருவர் தம்மைக், கெடுப்பாரு மேதென்று கேள்வி செய்வாருங் கெதியடங்கக், கொடுப்பாரும் தேசியென்றேற்பாரும மற்கக்கொடாமனின்றே, நடிப்பாரு நீயல்லையோ இல்லையானந்தத்தாண்டவனே" என்னும் திருவாக்கின்படியே ஆன்மாக்களை உய்விக்கும்பொருட்டு ஒன்றோடொன்றுகூடச் செய்தும், பிரித்தும், உண்ணச்செய்தும், கேட்கச்செய்தும், கொடுக்கச்செய்தும், பலவிதமாகப் பரிபாகமுண்டுசெய்து அதற்குத்தக்கபடியே அநுக்ரஹித்தும் வருங்கடவுளல், கிருபைகூர்ந்து, ஏமாலே! நீ அவஸரப்படாதை!! உனக்கு இப்போது தர்சனந்தந்ததெல்லாம் நீஉய்யவேதான். இல்லாவிடில் இந்தஸந்தர்ப்பத்தில் உன்னைக்கூப்பிடுவானேன்.

எதற்காக உன்னை இப்போது அனுப்பினேனோ அதைமுடித்
துக்கொண்டு வந்தாலுனக்கு அனுக்ரஹம் செய்வேனென்று
கட்டளையிட்டுத்தானும் உடன்சென்றுரிஷிகளிடம் போய் ஐயா,
தபசினான், இங்கு ஆச்சிரமம் கட்டிக்கொள்ளலாமா என்றார்.
அவர்களோ எப்படியாவது இவனிடமிருந்து அந்தஸ்திரீயைப்
பிரிக்கவேண்டுமென்று எண்ணி அப்பா நீயாவது தவஞ்செய்
யவாவது? பெண்சாதியுடன் என்ன தவம் செய்யப்போகிறா
ய்! தவமோமிகவும் வருத்தமானது. உன்னைப்பார்த்துக்கொ
ண்டே உன்பெண்சாதி நிற்கவும் உனக்குத் தவம் முடியுமா? அ
வளை அனுப்பிவிடு தவம் செய்யலாம் என்றார்கள். ஐயனோ
ஏதடா இப்படிச் சொல்லுகிறீர்கள் இரக்கமில்லையா? அவரு
க்குநானே ஜீவன் என்றாலேயே அவள்பெருமையடைந்தவள்.
அரைநிமிஷங்கூட நான்சும்மாயிருந்தாலவளுக்கு ஒட்டமில்லை
என்று உள்ளதுள்ளபடியே சொன்னார். அவர்களோ அப்படி
யானால் இங்கு தவம் செய்யக்கூடாதென்று மறுத்தார்கள்.
உடனே ஐயன்கோபம் கொண்டவர்போல், விஷ்ணுவைப்பா
ர்த்து நீஇங்கேயேயிரு நான்வருகிறேனென்று உத்தரவு கொ
டுத்துவிட்டுத் தெருவுக்குள் நுழைந்தார். அப்போதந்த ரிஷி
களோ தவம் குலைந்தார்கள். விஷ்ணுவைத் தொடர்ந்தார்கள்.
காலில்விழுந்தார்கள். இப்படியாக அவர்களை மயக்கிக்கொண்
டே மஹாவிஷ்ணுவுமிருக்கார். பரமசிவனோவெனில் மதுரமான
குரலிட்டு பிக்ஷைபிக்ஷையென்று சொல்லிக்கொண்டு வீதி
யில் செல்ல, அப்போது அந்தரிஷிபத்தினிகள் மன்மதஸ்வரூ
வாகிய ஆண்பாலே வேஷமாத்திரமாய்ப் பெற்றரூபத்துடனி
ருக்கும் போதே யோசித்ததிவ்யமங்கள தேஹோந்நதியைக் கண்
டவர்களாகி மனமும் கண்ணும் ஒருவழிப்பட்டு அவரது திருவு
ருவத்தைப்பார்த்து மயங்கிமயங்கி விழுந்தார்கள். உடனே பி
க்ஷைகொண்டு வரப்போனார்கள். உள்ளேபோய் வருவதற்கு
ள் அந்த வீட்டுப்பக்கம்போய் விட்டாரோஎன்று எண்ணி
உள்ளே போகவும் துணியாது பிக்ஷைவிஷயம் மறந்தார்
கள். இடுப்பில் கட்டியிருந்த வஸ்திரங்கள் நழுவமேலெல்
லாம் அணிந்த ஆபரணங்கள் சிக்குப்பட ஆடுகிறார்கள், ஓடு

கிறார்கள், நெருங்குகிறார்கள், பிக்ஷை கொண்டுவந்தாலும் அவர்கள் கண்கள் ஐயனது திருமேனியைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்ததையே யொழிய வேறொன்றிலும் செல்லாமல் கப்பறையில் போடுவதாக எண்ணிக் கீழேபோடுகிறார்கள். அடி தங்காய்! இவன் பிச்சைக்கு வரஇல்லை. நமக்கு ஆசையுண்டாக்கவே வந்தானென்கிறார்கள். எந்த எந்த அங்கங்களை யார் யார்பார்த்தார்களோ அந்த அந்த அங்கங்களை அவரவர்களை இடைவிடாது பார்த்துக்கொண்டு பின்தொடர்ந்தார்கள். பரமசிவப்படியே அவர்களெல்லாம் மஹாவிஷ்ணுவின் பக்கம் வந்துவிட்டார். ரிஷிகளோ தங்கள் பத்தினிகளைப்பார்த்தார்கள். லஜ்ஜைவந்து விட்டது. தங்களது நிலைமையும் உணர்ந்தார்கள். இந்தப் புருஷனே யாவற்றுக்குங் காரணமென்றெண்ணியாகஞ் செய்து அதிலிருந்தும் பெரியயானையை உண்டு செய்தனுப்பினார்கள். யானையோடி திட்டுக்கொண்டும்புறப்பட்டது. ஐயன் இம்மறையாலறைந்து தோலையுரித்து, நாமெல்லாம் ஒருமயப் பொருவதோயறுமில்லாறுயிருப் துதிக்கவேண்டுமாதலால், அத்தோலை மேலணிந்து கஜசர்மாம்பரதாரீ என விளங்கினார். உடனே ரிஷிகள் இவன் தப்பட்டனேன்றெண்ணி யாகத்தில் கொடிய புலியை ஸ்ருஷ்டித்தனுப்பினார்கள். புலியையும் அவ்வாறேசெய்து பக்தர்களுக்கு அருளை விதரம் கடம்போன்றவர்களறிய உடையுமென்னும் அரையில் கட்டிக்கொண்டு, வியாக்ரசர்மாம்பரதாரீ எனவிளங்கினார். உடனே அனேகம்பாம்புகளை அனுப்பினார்கள். ஐயனோ சர்வாபரணமாய்பெருமானானதனாலும், துஷ்டர்களுக்கும் நான் அருணாயகன்றான் எனக்காட்டவேண்டியும், அப்பாம்புகளைக் கையிலும், காலிலும், காதிலும், அரையிலும் மார்பிலும் அணிந்துகொண்டார். அதுகாரணம்பற்றியே பன்னகபூஷணரென்று நாமம் உண்டாயிற்று. பின் அக்கொடியர்கள் மானொன்றையனுப்ப அது கடமண்டைவரவும் அப்பன் அதைத்தன்திருக்கரலால் தாக்கி யுயர நிறுத்தினார். அதுகாரணத்தால் மிருகதாரீ எனப்பெயர்வந்தது. கொடியர்கள் பார்த்தார்கள். பெரிய உடுக்கொன்றை அனுப்பினார்கள். ஐயன் அதையும் கை

யிற்பிடித்து டமருகஹஸ்தன் எனத்துதிபெற்றார். பிறகுயா கத்தீயையே அனுப்பி விட்டார்கள். அது தன்னெதிரிட்டயா வற்றையும் பஸ்மம் செய்யும்படிப் புறப்பட்டுவந்தாலும் பல் கோடிஸூரியன் முன்வரும் மின்மினிப் பூச்சிபோல் அபாவ மடைந்துநிற்க, ஸர்வஸம் ஹாரகாலத்தில் தமது நெற்றிக்கண் பொறி ஒன்றால் யாவற்றையும் சுட்டெரிக்கும்பரமன் தன் கையிலேந்தினர். பாவிகள் என்செய்வார்கள். பார்த்தார்கள்: வேறுகதியில்லை, தங்கள் தவத்தையெல்லாம் சேர்த்து ஓர்பூத உருச்செய்து அனுப்பினார்கள். அதைக்கண்டதும் ஐயன் கா லின் கீழ் மிதித்துக்கொண்டார். பிரமவிஷ்ணுக்களுக்கேகா ண்பரிய மஹாபெருமைதங்கிய பாதம் தன்மேல்பட்டதும் அ ப்பூதமாகிய அபஸ்மாரன்குதூகலித்தான். இது ஸமயத்தரிஷி கள் தங்களாலான சாபமெல்லாமிட்டார்கள். தங்களதுதவத் தையே அனுப்பிவிட்டார்களாதலால் இவர்களது சாபம் பய ன்படவில்லை. "அற்றமில்தவங்கள்செய்யு மருமறைமுனிவர் யாரும், உற்றுரைத்திட்ட சாபமொளி மணிமுத்தம் சிந்தும், எற்றுநீர்க்கடலிற்சென்று மிரவிமுன்மழுங்கு மீன்போல், ப ற்றலர் புரங்கள்செற்றோன் பாலணுகாது மாய்ந்த"; "நிற்ற லுமதனைதநீயோர் நெருப்பெழ விழியாவின்னும்; உற்றனன் பரமனந்தோவுருற்றிய முய்த்தவெல்லா, மிற்றனகொல்லோ என்றே இரங்கியேஎஃறில்சாபம், சொற்றனருலகமெல்லாம் தொலைப்பவன் தொலையவென்றே" "சங்கையில் முனிவர் யாரும் சாற்றிய சாபம்யாவும்; எங்கள் தம்பெருமான் முன் னுமெய்தியதில்லையன்னோர், அங்கவன் றன்பாலுய்க்கும் அள வையிலிறுதி நாளில், பொங்கெரியதன் மேற்செல்லும்பூளை போல் மாய்ந்தவன்றே." "ஏற்றமில் முனிவர்தங்களேழை மை தனையென்னென்று, சாற்றுது மிறுதியில்லாத்தானுவை முடிப்பான் வேள்வி, யாற்றினர் பலவுமுய்த்தாரறைந்தனர் சாபமற்றுன், மாற்றிடவற்றே தங்கள் வன்மையுமிழந்தார் மாதோ". இவ்வளவேதான், ஸ்காந்தத்தில், தக்ஷகாண்டத்தில், தக்ஷபிரஜாபதிக்கு ஸ்ரீ நந்திபகவான் சொல்லியருளினர். ஸ்ரீ சிவபெருமானைப்பழித்து அவர்பேரில் தக்ஷன்சொன்ன ஒவ்

வொரு துறைபோலிருந்தும் தாடைசுத்தி செய்தனுப்பி, [illegible] வோத்கர்ஷம் செய்து அருளிய இடத்தில், சைவம்பழுத்த [illegible] குருபெரியோன் சிவனுக்கு சாபம்வந்தது என்று சொல்லி விட்டால் அது மன்றே தனதன் கதியை ஸ்தாபிக்கப்போ காதோ? அன்றே சைவம் நிலைகுலைந்து விடாதோ? [illegible] பவெல்லாருக்கும் பொய்யும் புரும் இந்தப்பேரைச் [illegible] டமிருந்து கட்டிவிட்டனரோ? இவ நிலைகட்டிப்படுத்து [illegible] பதுபோலிருக்கிறதே [illegible] யென்னை? பத்மாகரன் [illegible] என்று ஒரு அசுரனைப்படைத்து, அவனுக்கு சிவன் [illegible] கோடியதாகவும்படைத்து சிவனுக்கு ஒளிக்கு [illegible] [illegible] பயம் படைத்துக்கொண்ட [illegible] ப்புலவர்கள் [illegible] தான் செய்யத்தகுமியர்கள் [illegible] ஸ்காந்தத்தில்தான் [illegible] சூக்காதாரமில்லை யென்றால் அதைவிட்டியந்தரச் சொல் [illegible] யதும், லிங்க [illegible] கபதி [illegible] யெபுராணயிய லிங்கபுராணத்தில் [illegible] இவர்களுக்கு [illegible] [illegible] மேலே சொன்னபடியே [illegible] டக்கிச் சொல்லி, [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] నాంవశ మూగ తె [illegible]

என்றுசொல்லியிருக்கிறது. [illegible], சங்கடத்தினிய [illegible] நிலைமையைக்கண்டு அவ்வ அப்படிநின்ற [illegible] சனியும் கண்டு [illegible] கக் கொடுமையான வார்த்தைகளால் அந்த முனிவர்கள் பிதற்றினார்கள், ஆனால் அவர்களுடைய ஆர்தமெல்லா.. சிவனாலேயே கிடைத்தன வாகையால் அவர் முன் [illegible]

ரொளி முன்உடுஒலிபோலாயின.ததீசியார்துசாபத்தால் தக்ஷ
ப்பிரஜாபதியின்யாகம்குலைந்தது ? பிருகு முனிவன்சாபத்தா
ல் மஹாவீரியவானாகிய மஹாவிஷ்ணுவுக்கும், துக்கரூபமாகி
ய புத்துப்பிறவிவந்தது. கௌதமருடையசாபத்தால் இந்தி
ரனுக்கு விரைமுதலாகிய மூன்றும் அழிந்தன. இப்படி இன்
னும் பரமசிவன் நீங்கலாகஎவ்வளவோபேர்களுக்கு எல்லாம்
சாபம்வந்ததுண்மைதான். பரமேசுவரனை வேண்டாதவர்க
ளாகியிருந்த தோஷத்தாலிந்த முனிகளது ஜபம் பலிக்கவி
ல்லை. என்றதேகருத்து. ஆதலால் இங்கும் சிவாபகர்ஷம்
சொல்லப்படஇல்லை. ஆனால் அத்துடன் நில்லாது இவர்கள்
தெய்வத்தின் தட்டே வெளியாகிறது. இந்திரன் பெற்றசா
பம் எந்தையார்தலையிலேற்றும்,மந்திகாள் ! மாய்வேயின்நாள்
மலைவறே மாய்வோர் சொல்லால்?அந்தமும்பிறப்பும் சாபம்
அடைதலுமரிக்கேயன்றோ ! தெந்தனமெல்லாம் விட்டித்தே
ழவிர் தேறவீரோ. ஐயோ ! ஜலஸ்பர்சத்தால் தணிந்த நெரு
ப்பு மறுபடிசுடுமோ ! தவத்தையெல்லாம் வீண்செய்து,பூத
மாகவும்,உடுக்காகவும்,மானாகவும், மழுவாகவும், அனுப்பிக்கெட்
டு, அரணிமித்தம் தவக்கேடுற்ற ரிஷிகளின் சாபம்எப்படிப்
பலிக்கும்? "యోంనస్సూసంగేనలలాటకేసస్సః ఉంచగంగి ధ స్యాంగి డగ
ம்" என்று தொடங்கிய சுருதியின் வண்ணமேஸர்வஸம்ஹார
காலத்து ஆண்டானிடமெங்குமான்மகோடிகள்அந்த ஆண்ட
வனையே சபித்தாரென்பதுமலடிமைந்தனுக்கு ஆண்டுநிறைவு
ஆயிற்று என்பதுபோலிருக்கிறதே ! இப்படியாகவும் தாருகா
ருய் உளறியழியும் பேய்களுக்கு என்னகதியோ ! நம்பரமக
தியே அறிவார்.

(9) ஸரித்தான், லிங்கபூஜைசெய்வது விகாரமாயிற்றே.
ஆண்குறியும் பெண்குறியும் சேர்ந்திருப்பது போலுமுள்ள இ
வ்வுருவத்தை நாம் வணங்குவது எவ்வளவு அகௌரவமாயிருக
கின்றது! என வினவுவர்.

இது மூடக்கேள்வியேயானாலும் இதனால் சில வாயாடிகள்
நம்மவரை வென்றுவிட்டதாக கௌரவம்பாராட்டுவோ ராதலா

ல் அவர்கள் நிமித்தம் இதோ சொல்லுதும். முன்னைப் பின்னை எந்த ஜன்மத்திலாவது கோயிலுக்குப்போய் சிவபெருமானை தெரிசனைசெய்த எவருமிப்படிக் கேட்கமாட்டார்கள். சிவபெருமானுடைய லிங்காகாரம் ஆவுடையாளின் மீது தோன்றுவது எப்படி விகாரம்? இந்தமாதிரி எப்போதாவது ஆண்குறி பெண்குறி அமைவதுண்டா? ஐயோ இக்கேள்விக்கும் பதில்சொல்லும்படி நம் தலைவிதிவந்ததே சிவ! சிவ!! சிறிதும் யோசியாத சில வேதாந்திகளும், வைணவரும், கிறிஸ்தவரும், இவர்கள் கூட்டுறவால் கெட்ட வேறு சில பேதைச் சிறுவர்களும் இப்படி உளறுவது ஸஹஜம். அவர்களுக்கு சிவ பூஜாமஹிமை என்தெரியும்? லோகம் முழுவதும் புருஷன் பெண்சாதி என்னும் இருவரால்னது என்றும், இதை ஒழிய வேறில்லை என்றும் காட்டுவதே லிங்காகாரமாக வேதாந்திகளில் சிலர் உளறுகின்றனர். எப்படியாவது சைவத்தை நீக்கித்து வைணவத்துக்கு பெருமைநாட்ட ஆசைகொண்ட வைணவரோ இது தாருகாவனத்தி லற்றுவீழ்ந்த சிவன்குறியாகவும் அதையே பூஜிக்கும்படி சைவர்களுக்கு சாபம்வந்ததாகவும் சொல்லுவார்கள். கிறிஸ்தவரோ மேற்கூறிய இருவர்கள் சொல்வதையும் கலந்து அப்படியொருதடவை, இப்படியொருதடவையாக உளறுவார்கள். நம் சிறுவர்கள் இதைக்கேட்டு நான்ஸென்ஸ் என்பார்கள். இவ்வல்லலெல்லாம் தொலையும்படி நாமறிந்த உண்மையைச் சொல்லுவோம். இம்மாதிரிக் கேள்விகள் பிறக்குமென்றே நாம் சென்றபலகோயில்களிலும் சிவபெருமானது திரு உருவத்தை நன்றாக உற்றுப்பார்த்திருக்கிறோம். நாம் போயிராத மஹாஸ்தலங்களுக்குச்சென்ற நமது நண்பரை, ஸ்ரீ சிவபெருமானது திரு உருவமிப்படி யிருக்கிறதென்று பார்த்துவரும்படிசொல்லியு மறிந்திருக்கிறோம். ஒருகாலத்தில் ஸமயம்வந்துபோ ஒருதிருக்கோயிலிலுள்ள ஸ்ரீ சிவலிங்கத்துக்கு கையாற, மனதார திரு எண்ணெய்காப்பும் திருமஞ்சனமும் செய்துமிருக்கிறோம். இதனாலெல்லாம் நாமறிந்தது யாதெனின் சிவலிங்கங்களில் மேல்நிற்கும் ரூபா ரூடமு

ள்ள, அதாவது அரூபத்துடன் ஒத்துப்பார்க்கும்போது ரூபமாக
வும், ரூபத்துடன் ஒத்துப்பார்க்கும்போது அரூபமாகவும் உள்ள
நீண்டஸ்தாணு. ஆவுடையாளி லிருந்து புறப்பட இல்லை. ஆவுடை
யாள், வெளிப்பார்வைக்குமட்டும் ஆதார பீடமாய்த் தோன்றி
னும் உண்மையில் கவசம்போலவே இருக்கிறது. அதாவது
ஆவுடையாளை கழட்டிவிடலாம். அந்த ஆவுடையாளின் அடி
இருப்பிடத்துக்கும், பாதாளத்தி லிருந்தே இந்த லிங்காகாரம்
உத்பத்தியா யிருக்கிறது. இப்படியுள்ள இடங்களிலெல்லாம் ஸ்
வயம்பு என்று லிங்கத்தை ஜனங்கள் சொல்லுகிறார்கள். ஆவு
டையாளின் ரூபமும் ஒருவழித்தல்ல. சில இடங்களில் சதுர
மாக ஆட்டுக்கல்போலவும், சில இடங்களில் மேலும்கீழும் வ
ட்டமாக இடை சிறுத்தும், சில இடங்களில் முழுவட்டமாக
வும், சில இடங்களில் தொட்டிபோலவும், சில இடங்களில்
ஆவுடையாளே இல்லாமலு மிருக்கின்றன. ஆவுடையாளுள்ள
இடமெல்லாம், அபிஷேகஜலம் அதினின்றும் கீழே விழும்படி
கோமுகி வைத்திருக்கிறது, அல்லது ஜலம் போகும்படி ஏ
தோ ஒரு துவாரம்செய்திருக்கிறது. இப்படியெல்லாமிருக்க,
யானைபார்த்த குருடர்போல் ஏனோ தத்தம் அறியாமையைக்
காட்டி சிவலிங்கத்தை, யோனியுடன் ஸம்பந்தித்த லிங்கரூப
மென்னவேண்டும்? சிவலிங்கபூஜை ஒன்றே எல்லவா யாவ
ற்றிலும் உயர்ந்தது. சிவபெருமான் திரு உருவு லோகாகாரமா
நமக்குத் தெரிந்த இந்த பூமிக்கும் இதிலுள்ள சராசரமான பல
வற்றுக்கும் அறிகுறியாய் நிற்பதே ஆவுடையாள். ஸ்ரீ சிவபெ
ருமான் இவ்வாவுடையாளின் உள்ளும் புறம்பும் இருப்பதோ
டு இதுபோன்ற எவ்வளவையோ கடந்துயர்ந்தவர் என்ப
தைக்காட்டவே அன்றோ லிங்கரூபம் ஆவுடையாளுக்கு [illegible]
உயர்த்திக்காட்டி யிருக்கிறது. நாமறிந்த பலவற்றுக்கும் ஆதி
யாய் நின்று இவற்றையெல்லாம் விரவிக்கலந்து இவற்றுக்கெ
ல்லாம் அதீதப்பட்ட திவ்ய ரூபத்தை எம்போன்ற எளியவர்களு
ணர்ந்து கவலைக்கடலினின்றும் நீங்கி ஓர் தைரியங்கொள்ளும்
பொருட்டு அநாதியாகவே அமைந்துள்ள ஸ்ரீ சிவரூபம் பே

வைகளுக்கு எப்போதும் தடுமாட்டம்தான் செய்யும். யோனிவா
ய்ப்பட்ட [illegible] லேயே இலிங்கியையும் பேதைகளுக்கு, மஞ்
சட்காமாலை [illegible] க்கோசங்கு உலகம்முழுதும் மஞ்சளாய்த்தோ
ன்றுமே [illegible] சிவபெருமான் ரூபமும் மற்று முள்ளபலவு
ம் போல [illegible] த்தான் தோன்றும். அவரவர்பரிபாகத்துக்கேற்த
[illegible] யே, பரமன் பலவும் காட்டுவாராதலின் அவர்களுக்கு
[illegible] தோன்றினர். போகிகளாய்ப்பட்டுப் பிற
[illegible] யன்றெண்ணி [illegible] பவர்க்கும், அவர்க
[illegible] வனையில் சிவபெருமானது உண்மைக
[illegible] ர் முதலிய பேதைகள்
[illegible]. [illegible] கெட்டாத பெ
[illegible] உருவத்
[illegible] லிங்கம்
[illegible]. காமனுபவிப்ப
[illegible] புலன்களுக்கு வேத்யமா
[illegible] கொண்டு, யாவற்றிலும் மெய்ய
[illegible] வைக்கப்பட்ட சிவபெருமா
[illegible] காட்டுவேதயன் [illegible] கா
[illegible] தமக்கு [illegible] வதின் பொ
[illegible] சுருவாய் [illegible] யாகவு மில்லா
[illegible] அமைந்திருப்பார்களோ
[illegible] யாவற்றிலும் மேலான
[illegible] த்திலிருந்தலா
[illegible] பரமேசன் தான்தானென்று நிலை
[illegible] பெரும்பாவிகள் செய்துவரும் விபரீதமும் பரி
காசமுமான கதைகள் பல்லிளித்துக் கொண்டன. இந்த
பெயலான மூர்த்தியான லிங்கபூஜை யாவர்க்கும்பொது.
இந்து, சைவன் தனக்கே உரித்தென்றல் அடாது. துலுக்க
ரும் இதைச்செய்யலாம், வைணவரும் செய்யலாம், கிறிஸ்தவ
ரும் செய்யலாம். எல்லாரும் செய்யலாம். கடவுளுண்டென்று
நம்பி, அக்கடவுள் நாமமிறந்ததும், நம்புலன்களுக்கு விஷயமா

லதுமான யாவற்றையும் கடந்த அதீதர் என்று விசுவசித்து, அவனை அந்தநிறைந்த ரூபத்தில் ஆராதிக்க எண்ணமுள்ளவரும் இந்த லிங்காராதனம் செய்யவேண்டியதுதான் அத்யாவசியம், லிங்காராதனம் யாவர்க்கும் பொதுவாதலாலேயே இந்த லிங்கம் பொது ரூபமாயிருக்கிறது. அதற்கொரு முகமமைத்தால் சடையைக்காட்டி சைவமென்னலாம்; நாமத்தைக்காட்டி வைஷ்ணவம் என்னலாம்; நெற்றியிலாணி அறைந்து இஸ்லாமமென்னலாம்; தாடிவைத்து மகமதீயமென்னலாம். இவ்வித வழக்குகளுக்கு இடங்கொடாது யாவர்க்கும் பொதுவாய் நிற்றலாலேயே யாருமிந்த லிங்கபூஜை செய்யவசியம். ஒருவன் இந்த லிங்கபூஜை செய்யும்போது எவனாவது சைவன், நீயேனடா இதுசெய்கிறாய், இது எனக்கல்லவா உரித்து என்றால், உடனே அந்தச்சைவனைக் காறிஉமிழ்ந்து அடாமூடா இது பெரும்பெருமானின் திவ்ய மங்களரூபம். இது எனக்குத்தான் பூஜாயோக்யமென்று காட்டடா என்று கைகொண்டு மட்டும் அறைந்தாலும் பாபம் கிடையாது. இத்தகைய லிங்கரூபத்தின் பெருமை இன்று பசுமரத்தாணியறைந்தாற்போலும் வெளியானதால், ஏஜனங்களே! பலமதத்தால் பிரிந்தவர்களே! நீங்களெல்லோரும் இதை ஆராதியுங்கள். இதுவரையிலவ்வழக்கம் உங்களிடமில்லாதுபோனாலும் இன்று முதற்கொண்டு … ங்கள்.

சைவர்களது ஆதிக்யமிந்த லிங்கபூஜையாலேயே வெளியாகின்றது. அவர்கள் கோயிலிலேயே மூலஸ்தானமாயிருக்கும் மூர்த்தி அரூபியாய், எங்கும் நிறைந்து, யாவற்றையும் கடந்துள்ள ரூபமாயிருக்கிறது. இது என்றும் கோயிலிலேயேயிருப்பதும், எப்போதும் வெளியாகாததுமான லிங்கமூர்த்தி. இது சிவபெருமானது ஸதாகாலமுமுள்ள தன்மையைக் காட்டும் அறிகுறி. கோயிலினின்றும் உத்ஸவகாலங்களில் வெளியாகும், ஸோமாஸ்கந்தம், உமாகாந்தம், ஆநந்தநடனம் முதலிய திவ்யதேஜோ மூர்த்திகள் மேற்கூறிய எங்குநிறைந்த தன்மையுள்ள ஸ்ரீசித்கனமூர்த்தி ஆன்மாக்கட்கவரவர் பரிபாக

ப்பது. அருள்கூடின் நிமித்தம் கொள்ளும், விசேஷமான ரூபங்களே ரூபங்கள். ஆகவே அரூபாகாரமும் அதினின்று வேறுபட்ட ரூபாகாரமும் ஈச்சையர்களா கோயிலிலேயே அமைந்துள்ளது. மற்றைய கோயில்களிலோ உள்ளிருப்பதும் ரூபம். வெளிவருவதும் ரூபம். இதனால் தெய்வலக்ஷணம் முழுவதும் புலப்படவில்லை. தெய்வத்துக்கு எங்கும் ரூபமே ஸ்தாபிப்பதாகிறது. உள்ளே பதிந்திருந்த ரூபம்வெளியே நடந்துவருவதில் இரண்டிடத்திலும் ரூபமாகவே உள்ளதொழிய அரூபத்தினின்றும் வெளியாகும் அருவுருவம் இதுவென்று சுட்டிக்காட்ட முடியவில்லாதொழிகிறது. சிவபெருமானுடத்துச் செய்யும்பூஜைகளிலும் விக்கிரகரூபத்தைவிட லிங்கபூஜையே சிலாக்யமென்பதை 'ஜன்மத்தாலும், கர்மத்தாலும், தபத்தாலும், யோகத்தாலும் உலகர்களுக்குள் வேற்றுமையில்லையாயினும், கிருஷ்ணர் ஈசனர்களில் லிங்கரூபியான சிவபெருமானை ஆராதிப்பதால் அவர்களுக்கு ஈசனைத்தரு முடிகிறது" எனச்சொல்லும் பாரத அநோசாயர்த்தியாயமே காட்டும். ஆதலின் இதைஇங்குநிறுத்திப் பிரவுபமையும் கொஞ்சம் விசாரித்து முடிப்போம்.

(10) இன்னும் ஒரு அபேதஉபமையை கவனிப்போம். உத்தேசம், மார்க்கம் என்று இரண்டு உண்டல்லவா? உத்தேசமாவது என்ன? எதைச்செய்ய, அல்லது அடைய ஆசைகொள்ளுகிறோமோ, அல்லது குறிக்கிறோமோ அதுவே உத்தேசம். உதாரணமாக—மனிதர்களெல்லாம் பிறப்பாகிய துக்கத்திலிருந்து நீங்கி சுகமடைய ஆசைகொள்ளுகிறார்களல்லவா! இங்கு அந்த சுகத்துக்கு உத்தேசம் என்றுபெயர். இதையே குறி, லக்ஷ்யம், எண்ணம், என்று பலவிதப்பெயர்களா லழைப்பது வழக்கம். இதை அங்கிலேயபாஷையில் End என்றுசொல்லுகிறார்கள். மார்க்கமாவது என்ன? ஒன்றையடைய எந்த வழியாய்ச்செல்லுகிறோமோ அதுவே மார்க்கம். இதையே படி, நெறி, க்ருஷி, தொழில் என்று பலவிதப்பெயர்களால் சொல்லுவதுவழக்கம். இதையே, Means என்று அங்கிலேயர் சொல்லுவார். உதாரணமாக, தேகசௌக்யத்தை அடைய,

பணத்தை ஸம்பாதிக்கிறோம். இங்கு பணத்தை மார்க்கமென்று சொல்லப்படும், இப்படியுள்ள உத்தேசம், மார்க்கம், என்பவற்றில் உத்தேசத்தை முன்னிட்டு நாம் மார்க்கத்தில் செல்லும்போது சில ஸமயங்களில் உத்தேசம் அடியோடு மறந்து போய், மார்க்கமே உத்தேசமாய் விடுகிறது. உதாரணமாக— தேகஸௌக்ய உத்தேசமாக பணத்தை ஸம்பாதிக்கத் தொடங்கவே, தேகஸௌக்யம் மறந்துவிட பணந்தேடலே உத்தேசமாய் விடுகிறது வழக்கமல்லவா? ஆசையால்தானே கருமி என்னும் பெயர் வந்தது! இந்தமாதிரி, மார்க்கமே உத்தேசமாக, ஆதியுத்தேசம் அடியோடே போவது ஸஹஜந்தானே? இதுலோகத்தில் ஸ்வபாவமாயுள்ள ஒரு நியாயமென்பது எல்லாரும் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கதுதானே! இந்த நியாயப்பிரகாரம், "தெய்வாராதனம் செய்ய உத்தேசித்துக்கல்லை ஆராதிக்கும்போது, தெய்வத்தின் ஞாபகம் அறவேயறந்து கருங்கல்லே தெய்வமாகி விடுகின்றது" என்று நம் எதிரிகள் சொல்வர். இந்த வினாவின் யோக்யதையைப் பின்பு யோசிப்போம்.

(1) இப்போது இடையொன்று ஒருயுக்தி சொல்லி நமது எதிரியை அடைத்துவிடுவோம். நமது எதிரி ஆஸ்திகனானால், "ஐயா! தாங்கள் கல்லைக் கடவுளாக எண்ணுகிறீர்கள்; உண்மைதான்; தங்களுடைய ஆராதனையெப்படி? மனத்தால் கடவுளை பாவித்து ஆராதிப்பதுதானே!! தங்களுடைய மனத்தையே தாங்கள் கடவுளாக எண்ணுகிறீர்களே அப்போது என்ன செய்வீர்? பிறகு, தங்களைத் தாங்களே கடவுளாக எண்ணுகிறீர்களே! அப்போது தங்களது ஆஸ்திகம் எப்படியல் நிலைக்கும்!! யோசித்து நிதானமாகத்தான் உடன் பதில் சொல்லுங்கள். அதேபதில் எப்படியாவது வந்துவிட்டால் அப்போது உமது விருது எம்மட்டில் நிலைக்குமென்று யோசியும்!!" என்று சொல்லிவிடுவோம். நமது எதிரி நாஸ்திகரானால், "ஐயா! தாங்கள் கடவுளையே நம்பாதபோது கல்லுதான் எங்களுக்குத் தெய்வமானால் என்ன? கல்லுதான் தெய்வமானால் என்ன? எங்களுடைய ஆஸ்திகாத்தையே ஒத்துக்கொள்ள

ததாங்கள், நாங்கள் அந்த அஸ்திபாரத்தின்மேல் கட்டப்போகிற வீட்டுக்கு பிளான்போடவருகிறது என்ன நியாயம்? நாங்களோ குருட்டுத்தனமாய் இல்லாததை நம்புகிறோம்; அந்த நம்பிக்கையின் பேரில் நாங்கள் செய்யும்தொழில்களில் எது எப்படியானாலும் தங்களுக்கென்ன தலைவலி? அடிப்படையில் கைவைத்துவிடுங்கள், அதுவேபோதும்". என்று பதில்சொல்லி வெற்றியோபாகுக் கொடுத்துவிடுவோம். ஆஸ்திகரும் அசாது நாஸ்திகருமாகாது வேடதாரிப் பூனைகளாயுள்ளபாலிசர் வினவுங்கலோ தங்களது கொள்கையென்னவென்று கேட்டு எப்படிப்போதாலும் விடாமல் உதைக்கிறோம். மற்றுமுள்ள சிலர் வந்தால் அவர்களுக்கு அப்போதே செலவுக்குக்கொடுத்தனுப்புகிறோம். ஆதலால் இந்த விதமாய் நமது ஆராதனம் தாழ்ந்திலது என்பது திண்ணம்.

(2) நம்மை எதிர்த்த விரோதிகளோ இருந்த இடம்தெரியாது ஓட்டிவிட்டோமாதலால் இப்போது நமது கோட்டையை பலப்படுத்துவதற்கான ஆதாரங்களை ஒவ்வொன்றையுமாய் கவனிப்போம். பாசத்துக்கு ஸ்வபாவதர்மமாயுள்ள எதையும், நாம் மறுக்கமாட்டோம். நமக்கு எல்லாப்பொருள்களையும் தன்னிடம் இழுக்கும் சக்தியுண்டென்பது நாமும் கொண்டகொள்கைதான். நெருப்புக்கு வேறு அம்சம் ஸ்வபாவதர்மமிருப்பதுடன் பதார்த்தங்களை மேலெழும்பச்செய்யும் ஸ்வபாவதர்மமுமுண்டென்பதும் ஒப்புக்கொண்டதுதான். அதேமாதிரி, மனுஷ்யதேகமும் அந்தஉத்தேசத்துக்கென்று ஏற்பட்டமார்க்கமே ஆத்மப்ரயத்தனமும் நமது கொள்கைதான். இதை முறந்த, கிரகம், சூரியன், சகலங்களிலும் நாம்மறுக்க எண்ணமாட்டோம். மறுக்கமுடியாதது, யுக்தியாவது ஏற்படாததுதான். ஒரு ஸ்வபாவதர்மம், தனக்கென்னயில் விசாரம் வாழ்வில்லையோ, அசமஞ்ச, தன்னிலும் பெரிய ஒரு சக்தி தன்மீது பலவிதமாய் தாக்கவில்லையோ, அதுவரையில், ஸ்வயாதிகாரம் செய்யுமென்பது யாரால்தான் மறுக்கமுடியும்? இந்த ஸ்வபாவதர்மம் நமது கக்ஷிக்கு விரோதமென்றல்லவோ

நமது எதிரிகள் எண்ணுகிறார்கள். "இமைப்பொழுது முபகார மல்லால் வேறொன்றியக்கா நிர்க்குணக்கடலாய்" இருக்கும் எம்பேரருளாளனது ஆணையில் எதுதான் நமக்குவிரோதம் செய்யும்? இந்த ஸ்வபாவதர்மத்தாலேயே நமது விக்ரஹாரா தனம் பயனுள்ளதாகிறது. இது ஒன்றில்லாவிடில் நாம் விக்ர ஹாராதனையை அறவே விட்டுவிட்டு, நதிங்கணதோம், ஆட வேண்டித்தான் வரும். இதன் பிரபாவத்தைப்பார்ப்போம். நமது உத்தேசமென்ன? நாம் கடவுளை யுண்டென்று நம்புவ தற்கும், அவரையாராதிப்பதற்கும் காரணமென்ன? நாம் ஸதா ஆநந்தமூர்த்திகளா யிருந்துவிட்டால் தொள்ளாயிரம் கடவுளி ருந்தாலும் எமக்கு அக்கடவுளது இருப்பைப்பற்றி யோசிக்க டும் அவசியமில்லை. கடவுளது இருப்பைப்பற்றி மட்டுமென் ன? பிற ஆன்மாக்களது இருப்பைப்பற்றிக்கூட விசாரிக்க அவசியமே இராது. அப்போது நமது இருப்பைக் கூடவிசாரி க்க அவசியமிராது. ஆனால் நாம் துக்கரூபியாகவே யிருக்கின் றோம். "புல்லாகிப் பூடாய்ப்புழுவாய் மரமாகிப்-பல்விருகமா கிப் பறவையாய்ப் பாம்பாய்க்-கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய் - வல்லசுரராகி முனிவராய்த் தேவராய்ச் - செ ல்லாஅநின்றஇத்தாவரஜங்கமத்துள்" கிடந்துதத்தளித்து "ஆர ம்பாவமென்னுமருங்கழிற்றால் கட்டுண்டு" விழித்துக்கொ ண்டு இப்பிறப்பினின்றும் நீங்கவேண்டும்; இவ்வுலக இழவுக ளவேண்டாம்; என்றுஸதா என்றுகிறோம். இந்தஅவஸ்தையில் நீங்க எண்ணமில்லாத மனிதரோகிடையாது. நாஸ்திகர்கள்கூட இந்த அவஸ்தையை மறுத்தார்களில்லை. இந்த அவஸ்தையினி ன்றும் நம்மைநீக்குவோர் கிடையாது; இது நமதுதலையெ ழுத்து; என்றுவருந்தினாலும் வருந்துவார்களே ஒழிய தெ ய்வமென்று ஒன்றை அவர்கள் நம்புவது இல்லை. தெய்வத் தை நம்பாவிட்டாலும் நமது அவஸ்தைநீக்கத்தில், ஆசை நீங்கினாரில்லை. ஆகவே நமது எல்லாருடைய உத்தேசமும் ஆநந்தமடையவேதான். இந்த உத்தேசத்தாலேயே ஆஸ்திக ரெல்லாம் தெய்வாராதனம் செய்கிறார்கள். அந்த ஆராதனத்

தில் மேன்மையென்றுகண்டு, விச்ரஹாராதனம் நாம்செய்கி ேறாம். ஆகவே நமது உத்தேசம் ஆநந்தமடைதலும், அதன் மார்க்கம், தெய்வாராதனமுமாய் முடிகின்றது. உத்தேசமா கிய ஆநந்தமடைதல் மறந்து, தெய்வாராதனம் ஒன்றே நமக்கு உத்தேசமாய்விடும் என்பதுதானே, நாம்சொல்லிய ஸ்வபாவ தர்மத்தால் முடியும்? தெய்வாராதனம் மட்டுமே நமக்குத்தோ ன்றி நமது உத்தேசமாகிய மோக்ஷாபேக்ஷையைவிட்டு நிஷ் காமியனாய் நாமாவதில் நாமடையும் நஷ்டமென்ன? அதைவி டலாபமென்ன? தெய்வாராதனையிலேயே சிரத்தை அதிகரி க்கும்போது அன்பர்க்கு எளியவனாகிய பரமேசுவரன் தன் பொறுப்பாய்க்கொண்டு நமது பாசத்தை நாசமாக்குவான் அல் லவோ? ஆதலால் நாம் நமது உத்தேசத்தை அறவேமறந்தா லும் நாம் நமது உத்தேசத்தை அடையச்செல்லும் மார்க்கம் தானேவழுவில்லாது நமது அபீஷ்டத்தை நிறைவேற்றும் போது, நமக்கதை விடவேறென்னவேண்டும்? ஆதலால் விக்ர ஹாராதனத்தால் தோஷமேயில்லை! இல்லை!!

3). இது நிற்க; மார்க்கம் உத்தேசமாய் விடுமென்று பய ப்பட்டு நம்மெதிரிகள் தேகஸௌக்யமாகிய உத்தேசத்தை என்ன மார்க்கமாகிய பணந்தேடலில் நிற்குவார்களோ? மார்க்கம் உத்தேசமாய் விடுமென்று பயந்து உத்தேசத்தைய டையும் நினைத்துக்கொண்டிருப்பதில் லாபமென்ன? சாப்பிடவே ணும் என்று எண்ணிக்கொண்டே இருந்து, அதன்மார்க்க மாகிய பணந்தேடலை செய்யாவிட்டால் உயிர்வாழ்வதெப்படி? எந்தச்செயலும் மார்க்கம் உத்தேசமென்னும் விஷயங்களை த தப்பிப்போகாதே; மார்க்கம் உத்தேசமாகுமே என்று சும்மா இருந்தால் எந்தக்காரியமும் முடியாதே. எல்லாவிதத்திலும் மார்க்கம் உத்தேசமாகுமே யென்று பயமில்லாமலிருந்து காரி யஸாதகமடைவோர், தெய்வாராதன விஷயத்தில் மட்டும் மப் படி பயமடைவது புலியைக்கண்டால் துணிந்திருப்பேன் புல் வாயைக்கண்டால் பயந்திருப்பேன் என்பது போலிருக்கிற

தே ஒழியவேறென்ன ! மார்க்கம் உத்தேசமாக ... ளையும் த
க்க வழியு மிருக்கிறபடியால் செய்யாததனைத்துக்கு மார்க்க
மாகிய பலவற்றிலும் ஜாக்கிரதையாய்த் தாளிக்கவேண்டிய
இதனால் விக்கிரகாராதனையில் கலந்துகொள்ளுதல் மார்க்கம் என்
று நாம் ஒப்புக்கொண்டதாக எண்ணவேண்டாம் அல்லோ !
ங்கள் ஒருநாளும் தொழுவதில்லை. தேவனுடைய தேகம், அனு
க்கிரஹரூபம், இரண்டிற்குதான் நாம் தொழுவது. அதுவே யான
தொழுஸாத்தியமானமெக்கு என்னது. அன்றியும் உத்தேசத்
தை விசேஷமாக எண்ணிக்கொண்டு மார்க்கத்தில் வையபா
மில்லாதிருப்பது பிசகென்பதையும் மறக்கக்கூடாது.
என்னுவிருக்கு ... பிடாதேயும்.
அப்படிச் செய்யவேண்டும், இப்படிச் செய்யவேண்டுமென்ற
எண்ணமொன்றும் ஆகாயம் போலும் வழக்கத்தையும் மறந்து
விடாதேயுங்கள். பரிசுத்த ... ஒருயாத்திரையாகப்
பிரயாணப்படுகிற நாட்கள் வரும்போது நாமெல்லாரும் அப்படிப
டிக்கவேண்டும் இப்படிப் படிக்கவேண்டும் என்றெல்லாமு
ம், பிள்ளைப்போலவும், காலியமையாகிய "டைம்டேபிள்"
செய்துகொள்ளுவதும், அதற்குள்ள மார்க்கத்தில் பிரயா
ணிக்கும்போது ஒரு எழுத்தும் படிப்பாமல் திரும்பும் எல்லா
... அனுபவத்திற்கு அறியலாமே. அதிக ...
வருமபோது பிள்ளை ... கொண்டு நிற்கவேண்டுமோ
அல்லது ஒருமார்க்கத்தில் பிரயாணிக்கவேண்டுமோ ? பிற
பிறப்பாகிய துக்கத்தைவிட நமக்கெதிரி வேறுவேண்டுமோ,
இவ்வெதிரியை படைக்கொண்டுவெல்ல முடியாதே. நயம் பய
ம் இந்த எதிரியிடம் செல்லாதே. லஞ்சம் முதலியவற்று
க்கும்திசெய்ய முடியாதே. இவ்விஷயத்தில் மார்க்கம் உ
த்தேசமாய் விடுமே என்று பயந்து விட்டால், பயமே நம்மைக்
கெடுத்துவிடுமே. ஆதலால் எல்லாவற்றிலும் நாம் செய்வதும்
அனுபவிப்பதும்போலவே மார்க்கத்திலொழுகல் இங்கும் அவ
சியமே ஆகிறது.

(4) நாம் மேற்கூறியதைக் கேட்கும் சிலர் ஓஹோ! நல்ல புத்திசாலி !! இங்கு தெய்வாராதனமல்லவா உத்தேசம்? கல்லை வைத்துக் கும்பிடலல்லவா மார்க்கம்? இதைவிட்டுவிட்டு மொட்டைத்தலைக்கும் முழங்காலுக்கும் முடிச்சுப்போடுவதேன்? என்றுதைரியமாய் வருவார்கள். அப்படிவந்தால், "ஐயா பட்டப்பில்லாமல் சித்தஸமாதானத்தோடு பேசும்," என்றுசொல்லிவிட்டுப் பின்னும சொல்லுவோம். தெய்வாராதனத்துக்காகக் கல்லைமார்க்கமாய்க் கொண்டோமா? இல்லையே! நித்யானந்தமடைவதின் பொருட்டு தெய்வாராதனம் செய்யும்படி தொடங்கி, லோகத்திலெல்லாம் வழக்கம்போலவே, தெய்வத்தின் தேகமாகிய கல்லில் தெய்வத்துக்கு வணக்கம் செய்கிறோமே ஒழிய வேறெதுவும்நாம்செய்வதிலையாதே? ஒருவருக்கின்னொருவர் செய்யும்மரியாதை அவருடையதேகத்துக்கேயன்றி ஆன்மாவுக்கன்றே! நாங்கள் தொழுங்கல்லைக் கடவுளது தேகமல்ல என்று எப்போதும் யாருஞ்சொல்லார்களே!! எங்கும் நிறைந்த கடவுளுக்கு அந்த "எங்கும்" என்ற இடம் தேகமல்லவா? விக்ரஹாராதனம்செய்யும் யாராவது, தெய்வத்துக்குச் செய்யவேண்டிய வணக்கத்தைக் கல்லுக்குச் செய்கிறோமென்பார்களோ? அப்படிச் சொல்லுவோர் நமது விரோதிகளுடைய மாறுக்களன்றிப் பின்னை யாவரிருக்கிறார்கள்? பரமனது அஷ்ட தநுவிலொன்றாகும் கல்லில், அல்லது செம்பில் ஆராதனம் நடப்பதாலே போதா னல்லவா, ஸ்வாமி புறப்பட்டார்; ஸ்வாமிக்குப் பின்னோடனே, முன்னோடனே,யெல்லாம் பணிக்காயிருந்தது; என்றுசொல்லுகிறார்கள்? தெய்வமென்பதை பாம்பரை வழக்கத்தாலேயே தொழுபவரும், தெய்வத்தைப்பற்றி ஒன்றுமறியாதவரும் ஆன, தாழ்ந்தஜாதிமனிதர்கள் கூட நாம்செய்யும் விக்ரஹாராதனத்தைக் கடவுளது தேக ஆராதனமாகச்சொல்வாரேயன்றி தெய்வாராதனையை உத்தேசித்துக் கல்லாராதனையான மார்க்கத்தைச்செய்வதாகக் காதாலும் கேட்க உடன்படாரோ! எங்காவதுஸ்வாமி புறப்பாடாகி திருவோலக்கம்கொள்ளு

ம்போது நமது விரோதிகள் செல்லட்டும். அங்கு தர்சனார்த்தம் வந்தவர்களில் கடையான புத்தியுள்ளோன் ஒருவனைநோக்கி ஏண்டா, கன்னத்திலடித்துக்கொண்டாய் என்றுகேட்கட்டும். "மோக்ஷமடைய" என்று அவன் பதில்சொல்லுவானே யல்லதுவேறொன்றும் சொல்லான் என்பதுதெரியும். "போகிறவழிக்குவேண்டும்"; "வாழவேண்டும்"; அந்த நன்மையடையவேண்டும்; இந்த நன்மையடையவேண்டுமென்று ஜனங்கள் சொல்லுவார்களன்றி தெய்வாராதனையை உத்தேசித்து இந்தக் கல்லாராதனைசெய்கிறேனென்று யாரும் சொல்லமாட்டான். அல்லது பிறர்சொல்லிக்கேட்கவுங்கூட யாரும் ஸம்மதிக்கமாட்டான். அப்படியாகவும் விக்கிரஹாராதனைசெய்வோரில் ஒருவரும் கொள்ளாத உத்தேசத்தை, அவர்கள் எல்லாரும்கொண்டதாக எண்ணி அதன்பேரில் ஆக்ஷேபணைகள் கொண்டுவருவது மதியீனமாகவே முடிவதால் நம்மெதிரிகள் வாயடங்கிக் கிடப்பாராக. ஜீவனற்ற பிணத்துக்கு மரியாதைசெய்து பெட்டியில்வைத்துப் பூஜித்து ஆராதிக்கும் தங்கள் பேய்த்தனத்தைச் சிறிதும் எண்ணாது, ஸர்வஜீவதயாபரனை அவனுடைய தேகத்தில், அவனுடைய ரூபத்தில் வணங்கும் எம்போன்ற பெரு நலந்தோரை ஏளனம்செய்பவராகிய இந்நமடிகள் இனியாவது ஈசுவரதூஷணமும், அடியார் தூஷணமும் செய்யாது முத்திக்கு வழிதேடுவாராக!!

(11) நல்லது; வேதத்தில் நூரியமூர்த்தியாய் சொல்லும் பொருள்நிர்க்குணமூர்த்தியேயன்றி ஸகுணமல்லவே, ஸகுணத்தை வைத்து விக்ரஹாராதனம் செய்யலாம்; நிர்க்குணத்துக்கெப்படிச் செய்வது! சைவர்கள்சொல்லும் பதியாகிய ருத்ரன் ஸகுணமூர்த்தியாதலால் விக்ரஹாராதனை சைவர்கள் செய்வது நியாயந்தான்; நிர்க்குணப்பிரம்ம உபாஸனையொன்றுல்தான் மோக்ஷம்கிடைக்கும்; ஆதலால் சிவஉபாஸனை மோக்ஷப்ரதமாகாது. ஆதலால் சைவத்தை மேலிட்டதாகிய வேதாந்தமதமே மேலானது. விக்ரஹாராதனையில் பயனில்லை. என்று

வேதாந் ஞானகண்டவர்போல் உளறுபவர் உண்டு. அவர்களுக்கு இங்குசொல்லுவோம்.

நிர்க்குண மென்பதன் பொருள் குணமில்லாததென்பதே. குணமென்றாலென்ன? வேதம்முழுவதும் பார்த்தாலும், ஸத்வம், தமஸ், ரஜஸ், என்னும் மூன்றையுந்தான் சொல்லியுள்ளது. ஆகவே ஸத்வ, ரஜஸ், தமஸுகளொழிந்ததே நிர்க்குண மூர்த்தி. ஸத்வ, ரஜஸ் தமஸுகள் மாயாகுணங்கள். ஆதலால் நிர்க்குணமூர்த்தி யென்பது மாயாஸம்பந்தம் நீங்கியுள்ளது; அதாவது பாசபந்தமற்ற, அதாவதுமலத்தாக்கற்ற ஒன்று. நின்மலனாகிய பசுபதியே நிர்க்குணப்பொருள் என்று இதனால் விளங்கும். இப்பொருளேசிவம். இதைவழிபடுபவரோ சைவர். அமங்கல குணங்களான ஸத்வ, ரஜஸ் தமஸுகள் நீங்கியதிவ்வமங்களமூர்த்தியே சிவன் என்பதை சிவன் என்னும் பெயரே சொல்லும். ஆதலால் நித்யமங்கள மூர்த்தியின்பாதத்தை நித்யானந்த அபேக்ஷையால் தொழுங்காரணத்தாலேயே சைவர் என்னும்பெயரே உண்டாயது. இப்போதும், புலால் உண்ணல், ஜீவஹிம்ஸை செய்தல் முதலிய குற்றங்களொழிந்தோர் சைவம் படிந்தவராகவே உலகவழக்குள்ள...ோ? சைவர் என்னும் பெயர் அபஸவ்யமாகவும் வேதாந்...ன்னும் தமக்குத் தகாப்பெயரே ஸவ்யமாகவும் எண்ணுவது ஸத்யமாகும் வியவஹாரங்களில் தங்கள்மதம் சைவமெனப்போடாது வேதாந்தமென்றுபோட என் இசைவதில்லை? சிவன் நிர்க்குணமூர்த்தியான நாலாவதுபொருள்தான் என்பதை "சாந்தம் சிவம் அத்வைதம் சதுர்த்தம் மன்யந்தே" என்னும்வேதவாக்கேகாட்டும்போது பேயர்கள் தலைநீட்டல் எங்கே? நாலாவது பொருள் சிவனாசகத்தால் வெளிப்பட்டு இருத்தலைக் கேட்டறியாப் பேதைகள் அந்த சிவஸம்பந்தமாதலாலேயே சைவமெனப் பெயருள்ள மதத்தை இகழ்வது என்? ஓய் வேதாந்தி! உமது தெய்வமென்ன? என்று யாராவது கேட்டால் சிவனென்று பொய் சொல்லுவாவது, அல்லது, தெய்வமே கிடையாதென்

று தமது நாஸ்திகத்தை வெளிப்படுத்தவாவது கூடுமேயொழிய வேறுகதியில்லாத விதவைகளும் நித்யஸுமங்கலமூர்த்தியை ஆராதிக்கும் சைவர்களைப் பரிஹஸிப்பது கலியின் பலாபுதான். இந்த ஒருசுருதிமட்டுமேப்படியா ? இன்னு மெவ்வளவோ சுருதிவாக்யங்களும்அப்படியேசொல்லுகின்றன. “శివ ఏవ కేవలః” என்று சொல்லும் சுருதி சிவனல்லாத ஏனையநாயகங்களுக்கு அபாவம்சொல்வதைமறப்பானேன். “శివ” என்னும் பிரயோகம் சிவனது பலநாமங்களிலும் வருவதுண்டாதலால் “ఏక ఏవ రుద్రః” என்றும் “ఏకమేవాద్వితీయం బ్రహ్మ” என்றும் பெறப்பட்டது. எவ்வளவோ பிறப்படைந்து விஷ்ணுத்வமெய்திய ஏன்மாவே விக்ரஹாராதனம் செய்தபோது அவனைநோக்க எவ்வளவோ அந்தஸ்துக் குறைந்த கேவலம் மனிதர்கள்தாமு விக்ரஹாராதனைத்வேஷம் செய்வது ? “செத்துச் செத்துப் பிறப்பதேதேவெனப்—பக்தி செய்மனப்பாறைகட்கேற்குமோ—அத்தனென்றரியோடுபிரமனும் — துத்தியஞ்செயநின்றநற்சோதியே” என்று எம்பெரியோனால் துதிபெறும் நடனவள்ளலினிடத்து விபரீதம் வரலாமோ ? பிர்ம்ஹம் வேறுசிவன்வேறு? பகவான்வேறுவரதன்வேறு ? ஈசுவரன்வேறு சிவன்வேறு ? ஸ்வசக்தி ஆத்மகளுக்கெம்கருணைவள்ளலொருவற்கே பகவதி, பிராம்ஹி, ஈசுவரி, எனனும் சக்தியாதலால் அவரொருவரோயல்லவோ பகவான், ஈசுவரன், பிர்ம்ஹம், என்னும் பெயர்க்குரியவர் ? ஆதலால் சிவன் வேறுபோலவும், பிர்ம்ஹம்வேறுபோலவும், சிவோபாஸனை பிர்ம்ஹோபாஸனை யன்றுபோலவும், சிவ உபாஸனையைத்தவிர இதரஉபாஸனை மோக்ஷம் தருமென்றும் எண்ணுதிருக்கக்கடவர். இன்றேல், சிவம் என்னும் பெயரால் நான்காம் மூர்த்தி வேதத்தில்பிரதிபாதிக்கப்படுவதுபோல், அதற்கும் மேற்பட்ட ஐந்தாம்மூர்த்தியாய் பிர்ம்ஹம், என்னும்பெயரால் ஒன்றுவெளிப்படட்டுமே. அஃதில்லாததாலும் துரியமூர்த்தியே யாவரினுமேலானவராதலாலும், அவரோ நாம்சொன்னசுருதியின்படி நான்காம்மூர்த்தி யாத

லாலும் அவனைப் பிரதிபாதிப்பதுவே சைவமாதலாலும் நம்மே திரிகள் வாயடங்கிற்று. அவர்களுக்கு ருத்ரன் என்னும்பெயரே தமிமாட்டம் செய்வதால் அந்ததிவ்ய நாமத்தையோசிப்போம். ருத்ரநாமம் நிர்க்குணமூர்த்தியதல்லாவிடில் அதற்குயோக்ய தைக்குறைவுதான்; அப்போது சிவ, ஈச, மஹேச, நாமங்களைக் காட்டிலும் ருத்ரநாமம் தாழ்ந்ததுதான் என்றுசொல்லவேண் டிவரும். அப்படிச்சொல்வதின்முன் [illegible] [illegible]" என்னும்வேதம் ருத்ர இதரமானதேவஸமூஹங்களை ஒது க்கிவிட்ட விபவத்தை நோக்கவேண்டும். ருத்ரநாமம்குணமூர் த்தியதல்லவென் றேற்படலால் துரியராகிய பசுபதியுடைய தே. குணமூர்த்தி யதாகவே இந்தப்பெயரைக்கொண்டால் "ஏவ" காரவிசேஷத்தால் நிர்க்குணப் பொருளுக்கு யோக்ய தை குன்றும். குணருத்ரரோ, பிரம்மா, விஷ்ணுக்களோடு சேர்பவர்தான். ஆனால்மேல்சுருதியில் வந்த ருத்ரபதம் சிவபர மே ஒழிய குணருத்ர ப்ரதிபாதிதமன்று. இதில்லையானால் "ஏவ" சப்தம்பழிமரிக்கும். அப்போது "[illegible]" என்ற சுருதிபொய்யாகும். அப்படியாவது, எப்போது மில்லையா கையால் மேல்சுருதியில் ருத்ரபதம் சிவபர[illegible]ன். நாமரூபங் களால் துரியமூர்த்தியோடு ஸமானமாகவே குணமூர்த்தியைச் சொல்வதன்று. ஆனாலும்மேல்சுருதி துரியமூர்த்திக்கேபற்றிய து. பராசரபுராணத்தின் ஆரம்பத்தில்இந்தவிஷயத்தை நன்று ய்ச்சொல்வதால் நாம்விஸ்தரிப்பதுஅவசியமன்று. துரியமூர்த் திக்குநாமம்சொல்லும்போது நிர்க்குணத்வம்போகாதா?எனில் போகாது ! போகாது !! நிர்க்குணம் என்பது மாயாஸம்பந் தமுக்குணமீக்கம் என்பதை மறக்கவேண்டாம். இன்னும் "[illegible] - [illegible]" என்னும்சுருதிப்படி ஈசுவரனுக்கு சக்திகள் வெளிப்பட்டன. ஒருதச்சனுக்கு அவன் வேலைசெய்ய ஸாதகமாயிருப்பது அ வன்கையும், ஆயுதங்களும்தான். கையோ, தேகத்தோடெஸம் பந்தித்து தேஹத்தினின்றும் நீங்காத தாதாத்மிய சக்தி ப

விருக்கிறது. உளி, வாச்சி, முதலிய ஆயுதங்களோ தச்சன் கையாலும்வரையில் ஆடக்கூடியதும், கை ஓய்ந்ததும் தொழிலற்று அசேதனமாய்க்கிடப்பதுமான பரிக்ரஹசக்தியாயுள்ளது. இதுபோலவே சிவனுக்கும் தாதான்மியசக்தி, பரிக்ரஹசக்தி என இரண்டு. தாதான்மியசக்தியோ அக்கினியின்றும் பிரிபடாச் சூடுபோல் சிவத்தோடு வேறறக்கலந்த சிவசக்தியாயுள்ளது. அதற்கே பார்வதியென்றும், அனுக்ரஹமென்றும், சித்சக்தியென்றும், கருணையென்றும், அம்மையென்றும், ஞானமென்றும், பலபெயர்வழங்கும். பரிக்ரஹசக்தியோ தச்சன் கையுள ஆயுதம்போலும் சிவ இதரபதார்த்தமாய் சிவன்தொழிற்படுத்தினாலன்றி யாதொரு செய்கையுமற்றுள்ளது அதற்கே, பிரக்ருதியென்றும், மாயாசக்தியென்றும், பின்னசக்தியென்றும் பாசமென்றும்பெயர். நாம்முந்திச்சொன்ன ஸத்வ ரஜஸ்தமோகுணங்கள் இம்மாயாவிசிஷ்டமானவைதாம். சித்சக்தியோ இவற்றைக்கடந்தது. சிவன் இந்தசித்சக்தியே தடித்து, ஆன்மாக்களிடத்துள்ள அபரிமிதகருணையால் தேகங்கொள்வர். சிவன்கொள்ளும் தேகமோமற்றையோர் தேகங்களைப்போலல்லாது அனுக்ரஹார்த்தம் உடனேதோன்றுவதும் உடனேமறைவதுமாயிருக்கும். அதுவும் அந்தந்த ஆன்மாக்களின் பரிபாகத்துக்குத்தகுந்த தேகமாகவே இருக்கும். மாயாசக்தியினின்றும் தநுகரணபுவனபோகங்களை ஆன்மகோடிகளுக்கு அருளிவரும்பரமன் கொள்ளும் வேறுவேறான ரூபங்களும், வேறுவேறான இயற்கையும் சித்கனஸம்பந்தம்; ஆதலால், சிவனை ஜ்ஞானமூர்த்தி யென்றுவேதாதிகள் துதிக்கின்றன. ஜ்ஞானமாகிய சித்கனத்திருமேனி சிவனதாகையால் அதற்கிட்டபெயர்கள் நிர்க்குணஸம்பந்தமேதான். ஆதலால் நாமரூபவிகாரங்களை அனுக்ரஹார்த்தமாகவே பரமன்விஷயத்தில் கிரஹிக்கவேண்டியது. உருவம், அருவம், ரூபாரூபம் என்னும் மூன்றும் மாயாஸம்பந்தந்தான்; இந்தஸம்பந்ததேகிகளுக்கு அருளும் சிவனுருவமும் அருவமும் உருவாருவமும் ஞானஸம்பந்தம்தான். ஆதலால் நிர்க்கு

ணமூர்த்தியோ சிவன். அவனது பரியாயநாமங்களாகிய ருத்ரன் முதலியவும் நிர்க்குணப்ரதிபாதிதமே. நாம் விக்ரஹரூபியாக ஆராதிப்பதும் அந்தசிந்தனரூபத்தைத்தான். நமக்கு மாயாகனமொன்றுதவிரவேறு தெரியாதாகையால் மாயாஸம்பந்தப்பார்த்த விக்ரஹத்திலேயேதான் அந்தசிந்தனரூபத்தை ஆராதிக்கவேண்டும். இன்னும் விரிப்பது காலநாமஸம் செய்யுமாதலால் இத்துடன் நிறுத்துகிறோம். இதுகாறும் கூறியவைகளை நியாயவிஸ்தாரத்தால் நிர்க்குணமூர்த்தி சிவன் ருத்ரன், சங்கரன், சம்பு, இத்தியாதிபல நாமங்கொண்ட உமாகாந்தனென்றும், அந்நிர்க்குண மூர்த்திக்கே மாயாரூபமான விக்ரஹத்தில் ஆராதனம் செய்ய வேண்டுமென்றும் அப்படிச்செய்ய மாராதனம் நிர்க்குணத்துக்குச்செய்யுமாராதனமேயென்றும், சைவர்கள்சொல்லும் பதிப்பொருளொன்றே மோக்ஷதாதவென்றும், சைவேதரமான ஞானம், அவலஞானமென்றும், ஸித்தித்தது. இந்தவிபவஹாரத்தை [illegible]" என்னும் வேதக்கோட்டையால்பாதுகாத்துவருவோமாதலாலித்துடன் நிறுத்துகிறோம்.

இதுகாறும், விக்ரஹாராதனைக்கு வி[illegible]வ் பலகக்ஷிகளையும், நமக்குத்தெரிந்தவரையில் பெ[illegible]றிந்தோம். இன்னும் அநேக ஆக்ஷேபணைகளும் உ[illegible] என்பதைநாம்மறுக்கவில்லை. அந்த ஆக்ஷேபணைகளை நமது புஸ்தகத்தைக் கொண்டேயும், இதுகூடஇல்லாமலும், மறுத்துவிடலாமென்பதுநிச்சயம். அப்படியிருந்தபோதிலும், நமதுபுஸ்தக உதவியில்லாமலே மறுக்ககூடிய ஆக்ஷேபணைகளில், சில சொல்லிக்காட்டுவோமாக.

(1) வேதத்தில் விக்ரஹத்தைத் தொழக்கூடாதென்றும், கடவுளுக்கு ரூபமேகிடையாதென்றும்கூட சொல்லியிருக்கிறதே என்பார்கள்.

(2) ஐரோபாகண்டத்தில், லூத்தரின் காலம் முதல் இதுவரையில் விக்ரஹாராதனையின் அநுபவம் மட்டு...

கொண்டேவருகின்றதே ! என்றும், பாதிரிமார் இந்தியாவுக்குவந்தது முதல், சாஸ்திரஞானங்கள், இந்தியாவிலதிகரித்து (! !) விக்ரஹாராதனையில் ஜனங்களுக்குள்ள பக்தி மட்டுப்படுகிறதே என்றும் சொல்லுவார்கள்.

(3) தியானம்செய்வோர் ஒரு ரூபத்தை எண்ணித்தான் காரியமாகவேண்டுமோ ? இல்லையே; என்பார்கள்,

(4) விக்ரஹாராதனை செய்வது பிசகாயிராவிடில் ஐரோப்பியதேசத்தில், அநேகர் தமது உயிரையும் கொடுத்து, நெருப்பிலெரிவார்களா ? என்பார்கள். இதில் கடைசியதுக்குமட்டும் இங்கு பதில்சொல்வோம். இதுபோன்ற கேள்வி கிறிஸ்தவ உபதேசி ஒருவர் நம்மைக்கேட்டார். அது, "எங்கள் மதம் பொய்யானால் அதற்காக இத்தனைபேர் பாடுபட்டு இறப்பாரா ?" என்பதே. அதற்குத்தக்கபதில், நமது "மிலேச்ச மதக்குடாரி" என்னும் புத்தகத்தில் அதிகத்தெளிவானநடையில் எழுதியிருக்கிறோம். அதுபோன்றபதிலே இங்கும் கூறலாம். ஒருவிஷயத்தை உண்மையென்று உண்மையாய்நம்புவோர், எப்போதும், தமது கொள்கையில் பின்னிடைவதேகிடையாது. ஆசாரசம்பந்தமான ஸாதாரணவிஷயங்களாலும்ஸரி; மதஸம்பந்தமான கக்ஷிகளாலும்ஸரி; பிரிவினைகளெப்போதும் உண்டு. ஒவ்வொருவருக்கும் தாம்பிடித்தபிடியைவிடாது வெட்டுப்பழி, குத்துப்பழியாய் நிற்பது ஸஹஜ தர்மம். வீணாய்ப்போதுபோக்காமல், நாம்கண்ட ஒரு அனுபவத்தைக்கொண்டு, உண்மையறிவிப்போம். நாமிந்தவூர், எஸ்-பி-ஜி- காலேஜ் என்னும்பாடசாலையில் படித்தகாலத்தில் ஒருநாள் ஸாயங்காலம் காவேரிக்குப்போனோம். அங்கு நமது நண்பர் ஒருவரும் வந்திருந்தார். அப்போது, கிருஷ்ணன் என்று ஒரு பரிசாரகன், ஊற்று இறைத்துக்கொண்டிருந்தவன், தன், நேசனுகிய, சுப்பிரமணியன் என்பவனைப்பார்த்து, "ஏலே சுப்பா ஏலே சுப்பா என்னடாலே ஊசி க்கூப்பிட வாயைமூடிக்கிண்டிருக்கே செதம்பரத்துக்

ரு, போரத்துக்கு, ரயில்சார்ஜ்என்னடா" என்ருன். சுப்பன் "ஒருரூபா" என்ருன். "என்டாலே புளுகரே, ஒன்தொழில் போரதில்லியே அன்னிக்கு ஆரோ ஒன்னேகாரூபா இன்னு ப்போலே இருக்கே" என்று கிருஷ்ணன்சொன்னுன். உடனே சுப்பனுக்கு கோபம்வந்துவிட்டது. படபடப்பாய் ஏதோ சொன்ருன். உடனே கிருஷ்ணனுக்கும் கோபம்வர, இரண்டுபேரும் ஒருவனை யொருவன் அடித்து, திட்டி, மல்யுத்தம் செய்ய ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். நல்லவேளையாய் ஒருசேவகன் அங்கேவந்து இரண்டுபேரையும் விலக்கினுன். விலக்கினபின் உடம்பு முழுதும் புழுதியாயிருப்பதையும், தலைமயிர் அலங்கோலமாயிருப்பதையுங்கூட கவனிக்காமல் கிருஷ்ணன் "இருக்கட்டுண்டா பயலே விட்டேனேபாரு, ஒன்னெ ஒருநா இல்லாபோனு ஒருநா பொடம் வச்சுப்படரேன் பாரு" என்ருன். சுப்பனே, தலையைமுடிந்துகொண்டு "காமாட்டி! படுவா! ஒன்னேகாரூபாயா" என்று சொல்லிக்கொண்டே தன்னுடம்பைத் துடைத்துக்கொண்டான். அங்கிலேய அரசாக்ஷியல்லாது வேறு அரசாக்ஷியின்கீழ் இவர்களிருந்திருந்தால் நிச்சயமாய் ஒரு பு[illegible]. இந்த இருவரும் ஸர்யந்துக்காசுத்தான் உயிரை திருணமாக எண்ணினுர்களோ? "ஒன்னேகாரூபாயா" இல்லாவிடில் கிர்ஷ்ணன், உயிரையும் விடுவாரு? என்று யாராவது கேட்டால் நமது எதிரிகள் நகையாரோ! அதுபோலவேதான் இவர்கள் கேள்வியும் நகைப்புண்டாகியுமொன்று. இத்யாதி விஷயங்கள் அநேகமுள்ளவற்றை நீங்களே யோசித்துக்கொள்ளுங்கள். எவ்வுவது உங்களை விக்ரஹாராதனத்துக்கு விரோதமான தர்க்கத்துக்கழைத்தால் நாங்களின்ன காரணங்களால் விக்ரஹாராதனம் செய்கிருமென்று தெரிந்துகொண்டு, பிறகு நாங்கள்செய்வது பிசகோ, ஸரித்தாறே

சபாஷ், என்று பதில்சொல்லுங்கள். நாம் இந்தவிஷயத்தை ப்பற்றி அநேகம் கிராமங்களில் முதியோரோடுவாதம் செய் திருக்கிறோம். அநேகமாய் எல்லாரும் சொல்லுகிறபதிலென் னவென்றால், "கடவுள் எங்கள் இருதயத்தை நன்றாய் அறி வார். நாங்கள் ஆராதிக்கும் போது எங்கள் மனதுருகுவது அவருக்குத்தெரியாமற்போகாது. இதையறிந்தும், அவர் அ னுக்கிரஹம் செய்யாமல், கோபிப்பாரானால் அவர், எப்படிச் செய்தாலுந்தான் ஏன்கோபிக்கமாட்டார்? நான் என்ன லஞ் சம்வாங்குபவனா? உங்களது ஸ்தோத்ரமாகிய லஞ்சத்துக்காக த்தானா நான் உங்களுக்கு நன்மைசெய்கிறேன்? என்று கட வுள் எண்ணிகோபிப்பாராகையால் தெய்வாராதனமே பண் ணவேண்டிய அவசியமில்லை என்றாகுமே அப்போது நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்? நாங்கள் விக்ரஹத்தண்டை நின்று ஸ்தோத்ரம் செய்யும்போது, எங்கள் மனது, நீங்களப்படிச் செய்யாமல் ஸ்தோத்திரம் செய்யும்போது உங்கள் மனதுரு குவதைவிடக் குறைந்து உருகுமென்றுசொல்லக்கூடியது யார்? அன்ன[illegible]றடு கடவுள் அருள்வாரா? அல்லது அன் புசெய்யும் விதத்தை கண்டு அருள்வாரா?" என்பதே. இதில் ஒரு நல்ல கேள்வியிருக்கிறது. அது நம்முடையபுத்தகத்தின் இரண்டாம் பாகத்தில் ஸம்பந்தம் பெற்றதாகையால் அங்கு கண்டுகொள்க.

இதுவரையில்விக்ரஹாராதனையின் பெருமையைப் பலவி மாயெடுத்துக்காட்டி இடையிடையே கிறிஸ்தவர் முதலி வருக்கும் ஸன்மானமும் செய்தோம். உங்களை விக் ம் செய்யக்கூடாதென்று மயக்குபவர் விசேஷ வர்களில் ஒருபாலாரான புரோடஸ்டாண்டா வேஷதாரிப் பூனைகளை ஒழிய தெய்வ